

Tôi, Cha và Em

K'hoi Hoang

Bản điện tử của quyển sách này được tác giả cho phép chia sẻ miễn phí tới tất cả các bạn hữu duyên đang đi trên con đường tìm kiếm sự thật và phát triển bản thân mình. Tác giả cũng cho phép bạn đọc thu âm và chia sẻ lại quyển sách dưới dạng sách nói (audio books).

Nếu bạn cảm thấy quyển sách này hữu ích và mong muốn hỗ trợ tác giả, mọi đóng góp tùy tâm xin được gửi về:

HOANG DANG KHOI - Agribank - 5402205061890

hoặc

VIEN NGOC ANH - Vietcombank - 1037774148

Cảm ơn các bạn đã đọc sách và đồng hành cùng tác giả suốt những năm tháng qua!

LỜI NGỎ

Lục lại trong ký ức, tôi không nhớ được lần cuối cùng tôi sử dụng danh xưng “Tôi” là khi nào, có lẽ là từ cái hồi còn đi học viết tập làm văn cũng nên. Và như một điều hiển nhiên, xưng bằng tôi thì sẽ đâu đó thể hiện ra cái tôi nhỏ bé của mình với những quan điểm và cách nhìn rất riêng của bản thân về cuộc sống xung quanh.

Và để vẽ nên câu chuyện từ những trải nghiệm qua năm tháng thì tôi sẽ có đôi lời để tả về người thân hay những người bạn mà tôi đã có duyên gặp gỡ. Với tôi thì tôi không thường có suy nghĩ hay nhận xét về người khác nhưng bởi vì đặc điểm của ngôn từ, nếu không nói ra thì thôi mà đã nói ra thì ngôn từ có thể trở thành câu chữ đánh giá lạnh lẽo, dù cho đó chỉ là những lời kể vô cùng khách quan.

Tuy cuộc hành trình của tôi có thể mang đậm tính cá nhân nhưng sẽ có ít nhiều bài học cho ai cũng tìm

được bản thân mình ở trong những mẩu chuyện. Và bởi tôi là “đứa con hư hỏng hay được cưng chiều”, “hay cãi lời” và “hay bỏ nhà đi” nên cách tôi trò chuyện và tương tác với Cha thì cũng phần nào có sự khác biệt so với người khác.

MỤC LỤC

NHẬT KÝ TIỀN TRUYỆN

- <i>Ngày 30 tháng 4 năm 2023 .....</i>	8
- <i>Ngày 1 tháng 5 năm 2023 .....</i>	32
- <i>Ngày 2 tháng 5 năm 2023 .....</i>	52
- <i>Ngày 4 tháng 5 năm 2023 .....</i>	82
- <i>Ngày 5 tháng 5 năm 2023 .....</i>	94
- <i>Ngày 6 tháng 5 năm 2023 .....</i>	100
- <i>Ngày 7 tháng 5 năm 2023 .....</i>	112
- <i>Ngày 8 tháng 5 năm 2023 .....</i>	117
- <i>Ngày 9 tháng 5 năm 2023 .....</i>	123
- <i>Ngày 20 tháng 5 năm 2023 .....</i>	129
- <i>Ngày 22 tháng 5 năm 2023 .....</i>	144
- <i>Ngày 23 tháng 5 năm 2023 .....</i>	151

TÔI, CHA VÀ EM

- <i>CHƯƠNG 1: DUYÊN</i>	157
- <i>CHƯƠNG 2: VUI</i>	183
- <i>CHƯƠNG 3: EM</i>	207
- <i>CHƯƠNG 4: SỢ</i>	237
- <i>CHƯƠNG 5: TIN</i>	258

- CHƯƠNG 6: KỊCH	281
- CHƯƠNG 7: ĐỢI	321
- CHƯƠNG 8: THÙ	364
- CHƯƠNG 9: NGHIỆP	386
- CHƯƠNG 10: LÉN	410
- CHƯƠNG 11: NGÕ	434
- CHƯƠNG 12: VỜ	461
- CHƯƠNG 13: NHÀ	517

NHẬT KÝ NIỀN TRUYỆN

- Ngày 30 tháng 4 năm 2023

Tôi đã vào Sài Gòn từ 2 ngày trước để chuẩn bị cho buổi ra mắt 3 quyển sách mà tôi đã viết vào chiều hôm nay. Nói là chuẩn bị vậy chứ thực ra mọi công việc tổ chức thì đều được chị Tiên và các bạn sắp xếp, còn tôi thì chỉ biết đợi đến giờ, bận đồ và đi đến chỗ hẹn gặp mặt.

Tính đến hôm nay thì tôi đã chơi với chị Tiên được hơn 7 năm, và gặp được chị cũng là một cái duyên trời định.

Tháng 10 năm 2014, sau khi tốt nghiệp trường Đại học Kiến trúc thì tôi tham gia phỏng vấn vào một công ty kiến trúc Nhật với sự giới thiệu của một bạn học. Và với một bộ hồ sơ xin việc không thua kém ai nhưng tôi vẫn rớt phỏng vấn vì một lý do nào đó. Tuy nhiên, tôi không hề thất vọng mà lại cảm thấy nhẹ lòng một cách kỳ lạ, vì qua trực giác bên trong thì tôi biết rằng mình không phù hợp với công việc này.

Sau đó, trong lúc tìm kiếm một công việc khác thì tôi vô tình nhìn thấy một công ty nhỏ về truyền thông quảng cáo, và thế là tôi nhanh chóng gom lại những đoạn phim mình đã làm để ứng tuyển. Bởi vì lúc còn học ở trường, trong lúc tự mày mò về các phần mềm máy tính thì tôi đã cảm thấy thích thú mà lấn sân sang làm phim ảnh và đồ họa.

Rồi đến lúc đi dự phỏng vấn, anh sếp của công ty chỉ xem qua đoạn phim tổng hợp những sản phẩm của tôi mà nhận tôi vào làm, không hỏi han gì đến những giấy tờ hay bằng cấp của tôi. Và do cảm thấy anh sếp là một người hiền lành, giản dị và có duyên nên tôi cũng đồng ý ngay.

Tôi vốn là một con người đơn giản và sống bằng cảm nhận là chính, nên khi thấy không có hợp đồng làm việc hay bảo hiểm lao động thì tôi cũng vui lòng bỏ qua. Và chỉ đi làm đâu chưa được một tháng thì công ty đã

trở thành một ngôi nhà nhỏ ấm áp của tôi. Tính cả anh sếp thì công ty tổng cộng chỉ có 9 người, làm việc trong một văn phòng nhỏ là tầng trệt của một nhà phố bình thường ở Quận 1 Sài Gòn. Và lúc lên công ty thì không có ngày nào trôi qua là không có bàn ghế làm việc bị kéo đẩy xô lệch, vì các bạn thường đùa giỡn, chạy nhảy, cào cấu và xé áo lẫn nhau như những đứa học sinh nghịch ngợm.

Dù miệng cười rất nhiều hay được đi chơi thường xuyên trên những chuyến quay phim nhưng cũng không đủ để xóa đi được những nỗi buồn ở trong đôi mắt tôi. Đó là do sự đổ vỡ của một mối quan hệ, một tình bạn lâu năm trong những ngày tôi làm đồ án tốt nghiệp. Nhưng cũng nhờ vậy mà sự thức tỉnh trong tôi được khởi động, là quá trình nỗi đau, nỗi buồn kích thích tạo ra sự sụp đổ của hệ thống niềm tin và định nghĩa bên trong tôi mà đã được vô thức hình thành từ môi trường và xã

hội từ khi còn bé.

Bởi vậy, tôi bắt đầu cảm thấy nhu cầu cần nhiều thời gian hơn cho bản thân mình, để tôi được yên tĩnh đầu óc và chữa lành cảm xúc bên trong. Và do được anh sếp ưu ái nên sau vài tháng thì tôi xin phép được 2 tuần về quê làm việc từ xa sau mỗi 2 tuần ở trên công ty. Như thế, tôi thường xuyên đi lại giữa nhà ở quê và thành phố trên những chuyến xe giường nằm dài 8 tiếng đồng hồ, với những bản nhạc yêu thích của mình khi tôi nhìn ngắm phố phường nhà cửa hay cánh rừng xanh ngát của đèo Bảo Lộc lướt vội qua khung cửa kính. Cho đến khi có bạn muốn nghỉ việc, khiến không khí trên công ty thay đổi hẳn thì tôi cũng xin nghỉ và dọn về quê chỉ sau 10 tháng làm việc.

Rồi khi về đến căn nhà gỗ yên tĩnh của mình, cách sân bay Đà Lạt gần 2km thì tôi vẫn làm việc qua mạng cho công ty nhưng không còn thường xuyên liên lạc với

bạn bè nữa. Và do không có gì làm nên tôi đã xắn tay lên để cải tạo khu vườn nhỏ 16m² ở phía sau nhà, bắt đầu bằng việc đào xới nền đất để nhặt đá vụn mà năm xưa nhà tôi đổ xuống, rồi đào một cái ao nhỏ để trải bạt và nuôi cá.

Tôi là một người có niềm yêu thích cây cỏ và động vật, hồi còn đi học thì tôi cũng đã từng chơi cây chơi lan, nuôi biết bao loại cá rồi đến chim và chuột. Ngay cả lúc nghỉ việc về quê thì tôi cũng mua theo 3 chú sóc nhỏ còn chưa mở mắt để đem về nuôi.

Thế là sau hai tháng thì khu vườn của tôi dần nên hình, nước bắt đầu róc rách chảy với những con cá nhỏ đầu tiên và người tôi được thở phào nhẹ nhõm sau những ngày đào đất bê đá mỏi mệt. Và do tôi tận dụng mọi thứ có sẵn trong vườn, với gạch và đá lót nền trước đó nên tôi không cần mua thêm vật liệu gì ngoại trừ một cái ghế đá để ngồi. Còn hoa lá cây cảnh thì mẹ và tôi đi

xin từ người quen, đi cắt từ hàng xóm hay đi nhặt ở ngoài đường.

Và nhờ thời gian mày mò trong khu vườn, nhìn ngắm những con cá và chăm chút những chiếc cây thì bên trong tôi bắt đầu trở nên yên lặng và tôi dần quên đi thế giới ồn ào bên ngoài. Sau đó bất ngờ vào một buổi tối, Minh leo qua trước lầu nhà tôi và hỏi tôi có rảnh không để đi cùng bạn ra Đà Nẵng chơi.

Tôi và Minh là bạn thân từ bé, hai đứa bằng tuổi nhau và nhà hai đứa cách nhau một căn nhà. Tuy căn nhà ở giữa không có lầu nhưng có hiên che mưa phía trước, đủ để chúng tôi đi ở trên và qua lại lầu nhà hai bên. Nên hồi còn đi học, khi cửa dưới nhà đã đóng vào buổi tối thì tôi và Minh thường leo qua lại trên lầu để mượn sách vở hay để lên mái nhà ngồi chơi hóng gió. Tôi và Minh thường đi chung với các bạn trong xóm nhưng 2 đứa cũng tự thực hiện những chuyến đi chơi và

phiêu lưu, với biết bao lần đi ruộng vớt cá, xuống sông tắm lội, lên khe leo thác hay đi rừng tìm lan. Có một lần hai đứa chui bụi rậm bờ sông để tìm tổ chim sáo, chỉ mới đi được một đoạn thì hai đứa hốt hoảng bỏ chạy vì thấy toàn những con vắt nhỏ, thế là hai đứa chạy vội ra gầm cầu và lột hết quần áo ra để xem có con nào bám trên người không. Tuy chơi thân là thế nhưng tôi và Minh khác hẳn nhau, Minh là kiểu con trai “phong lưu giang hồ” đánh nhau bằng nắm đấm, còn tôi là kiểu con trai “thư sinh dễ gãy” đánh nhau bằng nắm tóc.

Rồi khi ra đến Đà Nẵng, vào đầu tháng 3 năm 2016, tôi và Minh đi đến một quán nước để gặp một người bạn của Minh tên là Tài. Và lúc đến quán thì chúng tôi gặp được chị Tiên, chị là một ca sĩ phòng trà và là chủ của cái quán nhỏ dễ thương mang phong cách hoài cổ này. Lúc bấy giờ, tôi vẫn còn mang trên mình một cái áo sáng loáng mang tên cái tôi tâm linh hiện đại với kỵ

vọng sẽ gặp được twinflame hay linh hồn song sinh của mình. Do vậy, sau khi tiếp xúc và biết chị cũng theo gu tâm linh hiện đại thì tôi cảm thấy hào hứng và thích thú trong người mà không biết rằng đây chỉ là tình yêu có điều kiện, là sự phản ứng của cơ thể vật lý dựa trên những niềm tin tôi giữ ở bên trong.

Con người ta thường yêu nhanh chóng chán là vậy, vì yêu bằng niềm tin là chính và yêu bằng tâm hồn là phụ. Như thế qua thời gian, con người lớn lên và cuộc sống đổi thay thì niềm tin bên trong cũng thay màu đổi sắc, làm cơ thể ta không còn phản ứng tạo ra những thích thú hay hào hứng giống lúc ban đầu nữa và thế là ta hết yêu nhau.

Rồi sau hơn một tuần thì tôi kết thúc chuyến đi, về lại nhà của mình nhưng tôi vẫn giữ liên lạc với các bạn ở ngoài Đà Nẵng. Đến một tháng sau, các bạn nhắn tin cho tôi bảo rằng chuẩn bị trả mặt bằng quán nước để

chuyển lên mảnh đất mới mua được ở ngoại ô của thành phố, gần khu vực Bà Nà. Thế là theo tiếng gọi của định mệnh thì tôi khăn gói lên đường ra lại Đà Nẵng để phụ giúp các bạn, nhưng lần này tôi chỉ đi một mình mà không có Minh.

Lúc tới nơi gần 5h sáng, tôi đứng giữa trời sương vẫn còn tối đen mịt để đợi bạn ở quán đến đón thì cái đầu tôi thi thoảng lại có suy nghĩ: “Mình đang làm gì thế nhỉ, tại sao lại đến đây”, bởi vì tôi vẫn chưa biết mọi người ở đây như thế nào và tôi ra đây là vì mục đích gì. Nhưng rồi tôi nhanh chóng gạt phắt cái suy nghĩ này đi, dùng lòng tin và sự gan dạ của mình để bước tiếp.

Sau khi về đến quán, do không có phòng nào dư nên tôi ngủ tạm trong phòng của hai em gái Ly và Như mà ở lại đây để làm việc cho chị Tiên. Lúc ngủ thì ba đứa xếp cá mòi gần hết cái phòng bé tí, và chỉ có một cái gối ôm dài nằm ngăn giữa tôi và hai em.

Trong những ngày tiếp theo, tôi phụ các bạn bê vác đồ đạc lên xe để chuyển tới chỗ ở mới mà cách trung tâm thành phố gần 25km. Đó là một mảnh đất quê rộng với căn nhà cấp 4 cũ kỹ, cùng một dòng suối nhỏ chảy qua giữa mảnh đất.

Chuyển đồ đạc xong thì tôi cùng Tài và chị Tiên dọn lên chỗ đất này để ở lại, còn Ly và Như thì tạm thời vẫn ở dưới phố và chỉ thi thoảng chạy lên khi có việc cần. Lúc mới đến nơi thì khung cảnh ở đây chỉ như một ngôi nhà hoang với đủ mọi thứ thiếu thốn, chưa kể nước giếng ở đây còn là nước phèn và có màu đục. Nhưng tôi thì chẳng bận tâm một điều gì mà thứ tôi cần duy nhất đó là có nước nóng để tắm, nên tôi nhanh chóng chạy ra chợ để mua một sợi dây nhiệt cắm điện đun nước.

Ngoài ấn tượng của các bạn về việc tôi tắm rất lâu, đến nỗi hay nói tôi là người máy và ngồi tháo khớp nên mất thời gian thì các bạn cũng chưa thấy ai thích lửa

thích khói như tôi. Vì vậy mỗi khi có rác gom lại để đốt thì các bạn thường gọi tôi đến, để nhìn cái mặt của tôi hớn hở chạy lại còn hơn là được tặng quà.

Sau không bao lâu thì ở đây cũng trở thành một ngôi nhà nhỏ đầy ắp tiếng cười của tôi, với các bạn cũng tươi tỉnh, ngốc nghếch, nghịch ngợm và tự do như những đứa trẻ dù chị Tiên cũng đã có hai đứa con rồi. Ban ngày thì tôi phụ các bạn làm việc quanh nhà như khiêng vác, lau chùi, nhặt đá, trồng cây, làm vườn, nấu ăn, rửa chén... Những lúc nghỉ ngơi thì chúng tôi thường ra vườn hay xuống suối ngồi và nói chuyện cười đùa ở dưới những rặng tre đầy gió mát. Đến khi màn đêm buông xuống thì chúng tôi lại quây quần ngoài sân để đốt lửa và nướng đồ ăn, với những miếng khoai nóng hổi thơm phức cầm trên tay mà niềm vui sướng tuôn trào trong người. Cho đến một ngày có thông báo email trên chiếc điện thoại báo cho tôi biết là đã đến lúc cần ra về.

Sau đó vài tháng, làm việc xong thì tôi tiếp tục xách vali ra lại Đà Nẵng để giúp các bạn hoàn thiện dần mảnh đất và lập nên Trại ĐIÊN Homestay. Gọi là Trại ĐIÊN bởi vì những người bình thường khó lòng mà ở lại được nơi này. Có nhiều bạn ghé chơi và ra về với sự phàn nàn vì họ đã quen với cuộc sống tiện nghi đầy đủ ở dưới phố trong khi ở đây thì cái gì cũng thiếu, thiếu điều hòa, thiếu ánh sáng, thiếu dịch vụ nhưng lại rất dư tiếng cười nếu như khách đến có thể bỏ đi được những đòi hỏi vật chất của mình. Bởi vậy, có những người đặt trước sẽ ở 2-3 hôm nhưng lại bỏ về ngay sau khi lên tới, nhưng cũng có người chỉ ghé qua một hôm mà ở lại suốt nhiều tháng.

Đối với những ai có duyên ở lại được thì họ đã có thể tháo gỡ nhiều thứ ở bên trong mình. Đó là những khái niệm thế nào là khách hay thế nào là chủ, thế nào là người phục vụ hay thế nào là người được phục vụ, bởi

vì ở đây khách cũng giống như chủ, cũng đều ra vườn làm việc tất bật mỗi ngày như nhau dù cho khách vẫn phải trả tiền ăn tiền ở bình thường. Tuy nhiên, không có ai yêu cầu khách đến cần phải như vậy, chỉ là khách thấy các bạn ở đây vui vẻ hăng say làm việc nên họ cũng muốn giúp đỡ chung vui. Ngay cả mọi người ở đây cũng không có kế hoạch cụ thể cho những việc mình làm, có thể hôm nay đào xới và trồng cây cho một mảnh vườn nhưng đến 3 hôm sau thì lại đổi ý, dẹp hết khu vườn này đi để làm một việc khác. Thế nên có những cái cây tội nghiệp mãi chẳng được yên thân, hôm nay vừa được trồng xuống chỗ này thì hôm sau lại bị nhổ lên đem cắm chỗ khác.

Thời gian tôi yêu thích nhất khi ở đây chính là những bữa ăn, và vì một lý do huyền bí nào đó mà ở đây ăn gì cũng thấy ngon dù chỉ là cơm trắng trứng chiên với nước mắm, chắc có lẽ một phần là do mọi người thường

đói meo sau những giờ làm việc mệt nhọc và cười không ngớt.

Có một lần vào bữa tối, lúc mới lên đây chỉ có 3 người, đang ngồi trước bàn ăn là một miếng gỗ kê trên những viên gạch bấp bênh thì một đàn mối đất bất ngờ bay vào và bu lầy cái đèn trên đầu chúng tôi. Rồi khi những con mối rót xuống và bò trên sàn nhà thì tôi cầm lấy cánh của một con, đưa lên trước mặt và nhìn chăm chăm vào cái bụng của nó một cách ngạc nhiên, vì tôi chưa từng thấy có con mối đất nào mà bụng của nó lại căng tròn và trắng mập như thế. Và lúc thấy cái mặt của tôi như muốn nuốt chửng con mối thì Tài và chị Tiên phá lên cười tít mắt với cơm còn ở trong miệng, làm tôi cũng cười theo đến đau cả bụng và không nuốt nổi những miếng cơm còn lại.

Hay vào một buổi tối khác, sau khi ăn xong thì cả 3 ra sau nhà ngồi nói chuyện, được một hồi thì chúng tôi

bỗng giật mình hốt hoảng co chân lên ghế vì thấy có một con rết lớn, dài hơn 20cm đang bò dưới chân. Và cũng có một lần tôi đang ngủ trưa thì bất ngờ thức dậy vì chân tôi phản ứng co lại khi có gì đó đụng vào, rồi lúc tôi đưa đầu lên để nhìn thì thấy phần đuôi của một con rết nhanh chóng biến mất vào trong gầm giường. Ngoài ra thì thi thoảng còn có rắn bò ngang vô nhà, có ếch nhái nằm ngủ trong bát trên kê hay núp dưới nắp đậy bồn cầu ở trong nhà tắm.

Đến tháng 10 năm 2016, khi tôi về lại nhà của mình để làm việc thì một điều ngoài mong đợi đã xảy ra, đó là những ý nghĩ về một quyển sách bắt đầu hiện lên trong đầu tôi. Dù nhiều năm trước đó tôi có thi thoảng viết những bài nho nhỏ về tâm linh và chia sẻ trên mạng nhưng tôi chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình viết thành tập sách mà lại viết bằng tiếng Việt, bởi vì hồi còn đi học tôi dốt nhất môn Văn.

Tôi là một người rất ít đọc sách, hay có thể nói là không đọc sách qua. Tôi chỉ sống như một người bình thường và không có đi theo đạo hay nghiên cứu một tôn giáo nào dù cho nhà tôi có bàn thờ Quan Âm Bồ Tát. Đến khi ra trường và đi làm ở công ty với những nỗi buồn bên trong thì tôi vô tình gặp được quyển sách “Sức mạnh của hiện tại” bản tiếng Anh ở trên mạng. Thế là tôi đã in nó ra để ngồi đọc mà không biết rằng quyển sách này là bàn đạp để tăng tốc sự thức tỉnh của tôi.

Và bởi vì quyển sách này như hiểu được vì sao tôi có những nỗi đau bên trong hay là vô tình công nhận những nỗi đau tôi có, nên tôi đã vô thức biến quyển sách này thành một điều để tạo ra cái tôi hay sự tồn tại của cơ thể tôi. Như vậy mà làm tôi đi mua hơn 10 quyển sách này bản tiếng Việt để tặng cho các bạn đại học trước khi dọn đồ về quê, chỉ với một ngụ ý vô thức rằng: “Quyển sách này đã giúp tạo nên tôi đó”, mà bấy giờ tôi

cũng chưa hề ý thức được điều này ở trong người.

Hồi còn đi học thì tôi khá sợ môn văn vì không cảm nhận được tiếng Việt, với lại tôi yêu thích và học chuyên tiếng Anh nên lên cấp 3 là tôi đã như người ngoại quốc sống trên đất Việt. Từ ca nhạc, phim ảnh, tin tức, dinh dưỡng cho đến chơi game, tự học thì tất cả đều bằng tiếng Anh mà tôi chẳng để ý nhiều đến những thứ ở trong nước. Và đến khi bắt đầu đi làm thì tôi bỗng nhiên có mong muốn học tiếng Trung, có lẽ một phần do mẹ tôi là người gốc Hoa và tôi đã quen nghe tiếng Trung từ bé, nên tôi quyết định mua sách tiếng Trung về nhà để tự học và tôi cũng học tiếng Trung bằng tiếng Anh chứ không phải bằng tiếng Việt.

Sau một thời gian mò mẫm tiếng Trung thì tôi mới bắt đầu cảm nhận được tiếng Việt, để tôi nhận ra rằng tiếng Việt thì khó hơn tiếng Anh rất nhiều. Chỉ cần một người có tư duy và trí nhớ tương đối là có thể học tốt

tiếng Anh bởi vì hệ thống ngữ pháp của tiếng Anh thì rất rõ ràng và cụ thể, cái nào ra cái đó mà không lẫn đi đâu được. Còn đối với tiếng Việt thì một từ có thể viết trước viết sau gì cũng được, đặt trên đặt dưới gì cũng chẳng sao, danh từ cũng là tính từ, tính từ cũng là động từ, động từ cũng là trợ từ, trợ từ cũng là trạng từ... nên chẳng biết đường nào mà lần.

Và khi tôi cảm nhận được tiếng Việt phần nào thì cũng là lúc tôi bắt đầu viết quyển sách đầu tiên, với nội dung về chữa lành cơ thể cảm xúc mà thường được gọi là đứa bé bên trong. Tuy đã không ít lần có thấy những quyển sách hay khóa học về chữa lành đứa bé bên trong nhưng tôi chưa đọc qua hay tìm hiểu xem người ta nói về đứa bé bên trong như thế nào. Thế nên tôi viết về đứa bé bên trong theo cách riêng của mình, với thông tin được truyền tải từ linh hồn của tôi xuống. Và dù là một quyển sách hoàn chỉnh và thống nhất từ đầu đến

cuối nhưng tôi không biết được toàn bộ nội dung ngay một lúc mà chỉ viết từng chương một khi nó lần lượt xuất hiện trong đầu tôi. Rồi một cách nhanh chóng, tôi đã hoàn thành quyển sách đầu tiên này và vui mừng đem tặng bản điện tử cho nhiều người bạn của mình.

Sau đó không lâu, tưởng chừng công việc đã xong thì những câu chữ của quyển sách thứ hai bắt đầu ùa về và hiện lên trong tôi. Và cách tôi viết quyển thứ 2 này thì cũng giống như quyển 1, cứ vài ngày lại có một chương mới được tải xuống để tôi viết. Như thế, đến giữa 2017 thì tôi đã hoàn thành 2 quyển sách là “Tập yêu đứa bé trong ta” và “Tâm sự sâu tự chuyện”.

Rồi lúc không có công việc ở nhà thì tôi lại ra Đà Nẵng để cùng các bạn dạo chơi, lội rừng hay đi phượt. Và trong mỗi chuyến đi thì tôi thường quan sát bản thân mình ở mọi lúc mọi nơi cũng như mọi người xung quanh qua những việc làm và hành động thường ngày, để tôi

có thể thấy được những câu hỏi và vấn đề trong cuộc sống mà không phải ai cũng ý thức được. Sau đó khi về nhà thì tôi lại có những tư liệu để viết thành những bài chia sẻ, để giải đáp những thắc mắc mà ai cũng có thể gặp phải và giúp mọi người hiểu ra được vì sao mình không ngừng tạo ra chịu đựng cho bản thân hay người khác xung quanh.

Đến gần giữa 2020, khi cảm thấy những bài chia sẻ đã đủ nhiều trong 3 năm vừa qua thì tôi gom chúng lại và biên tập thành quyển sách thứ 3 mang tên “Thức tỉnh”. Và để thống nhất hình thức trình bày thì tôi chỉnh lại 2 quyển sách đầu thêm một lần nữa trước khi chia sẻ lên mạng xã hội.

Do tôi không xem viết sách là công việc chính để tạo thu nhập dù cho cũng tốn kém không ít thời gian và công sức để viết, nên tôi hoan hỷ chia sẻ những quyển sách một cách tự do để chúng đến được với những ai

hữu duyên đi chung trên một con đường. Tuy nhiên thì chị Tiên cũng đã ngỏ lời muốn giúp tôi xuất bản 3 quyển sách, để đưa những dòng chữ lên trên những trang giấy. Nhưng vì người ta nói sẽ chỉnh sửa nhiều chỗ nếu muốn xuất bản mà tôi thì lại không muốn nội dung bị thay đổi nên chúng tôi dành gác chuyện xuất bản qua một bên, đợi khi nào duyên tới thì ắt mọi thứ sẽ dễ dàng.

Cho đến một ngày đẹp trời cuối 2022, khi gió đã lay và hoa đã rụng thì chị ghé qua nhà tôi để bàn về việc xuất bản 3 quyển sách. Chị nói rằng tôi không cần làm gì nhiều mà chỉ cần gật đầu là mọi thứ sẽ đều xong xuôi, thế nên tôi đồng ý nhận lời giúp đỡ của chị.

Và hôm nay chính là thành quả đạt được sau nhiều tháng chúng tôi làm việc qua lại với nhà xuất bản sách ở Hà Nội. Tuy phán khởi là thế nhưng chúng tôi cũng không kỳ vọng có một buổi ra mắt sách quá hoành tráng mà chỉ cần là một buổi nói chuyện và chia sẻ thân mật

là đủ.

Với hơn 20 người đến dự thì chúng tôi đã có một buổi nói chuyện khá thú vị, cùng với những bài hát mà chị Tiên góp vui cho buổi gặp mặt. Và dù kéo dài gần đến 3 tiếng nhưng cũng có bạn ra về với khuôn mặt chưa hài lòng vì tôi vẫn chưa kể hết được câu chuyện của mình. Rất khó để tôi có thể kể hết khi câu chuyện còn rất dài với những tình tiết đan ngược đan xuôi mà tôi vẫn chưa hiểu hết được. Để cho đến hôm nay, tôi sẽ kể đầy đủ câu chuyện của mình ở trong quyển sách này.

Rồi lúc cuối giờ trước khi ra về thì có một người bạn tiến đến và nói muốn được gặp riêng tôi. Trong suốt buổi nói chuyện thì tôi không nhìn thấy bạn bởi vì bạn ngồi trong góc cùng của căn phòng, ở bên trái sân khấu. Nhưng lúc vừa nhìn thấy bạn lần đầu tiên thì một cảm giác đã chạy khắp người tôi, rằng linh hồn của tôi đã biết bạn từ trước.

Bạn nói rằng bạn được bảo đi đến buổi gặp mặt ngày hôm nay của tôi sau khi bạn tình cờ nhìn thấy thông tin được chia sẻ trên mạng. Bạn nói đôi điều về 3 quyển sách tôi đã viết dù cho bạn vẫn chưa đọc quyển nào. Rằng quyển 1 thì rất ổn vì tôi có kết nối mạnh với linh hồn của tôi, còn quyển 2 và 3 thì có nhiều chỗ không chính xác do bị nhiều thông tin. Nghe bạn nói thì tôi biết bạn nói đúng qua trực giác của mình, và tôi cũng đã cảm thấy về điều này trong lúc đợi 3 quyển sách được phê duyệt để xuất bản.

Và khi trao đổi đôi lời với bạn xong thì sâu trong tôi bỗng trào lên một cảm giác, đó là niềm hứng khởi từ linh hồn của tôi, rằng thời điểm tôi đã chờ đợi suốt 3 năm qua thì cuối cùng cũng đã đến.

- Ngày 1 tháng 5 năm 2023

Sáng nay tôi có hẹn đi gặp Mân, là cậu bạn mà tôi đã gặp tối hôm qua ở buổi ra mắt sách. Mân không phải là tên của bạn mà chỉ là biệt danh tôi và Huan đặt cho bạn một cách ngẫu nhiên. Sau khi tôi kể đã gặp cậu bạn như thế nào và cảm giác của tôi ra sao thì Huan bảo hãy gọi bạn là Mân Côi, viết ngắn gọn là Mân trong khi tôi còn không biết ý nghĩa của Mân Côi là gì.

Còn Huan chính là “quyển nhật ký sống” của tôi, và Huan là biệt danh sai chính tả tôi đã đặt cho bạn cũng một cách hết sức tình cờ, có lẽ là để nói lên cảnh sắc “héo úa” của bạn mỗi khi căn bệnh đau bụng ghé qua và hành bạn không ăn uống được gì trong suốt nhiều ngày liền.

Hẹn 9h sáng có mặt mà giờ tôi còn đang mò mẫm ở nhà chưa chuẩn bị xong. Mỗi khi có dịp vào thành phố thì tôi thường xin ghé qua nhà chú tôi ở trên bán đảo Thanh Đa của Quận Bình Thạnh. Ở nhà lâu quá đã tạo

ra cho tôi căn bệnh “lười” vào buổi sáng, thường thì 9h tôi mới ngủ dậy trong khi cô hàng xóm đã bán hết và lạch cách đẩy chiếc xe hàng về nhà. Và do làm việc tự do nên tôi không còn biết trời mây trăng gió là gì, với tôi thì thứ hai cũng như Chủ nhật, ngày lễ tết cũng như ngày thường, đến nỗi thời gian cứ trôi qua mà tôi còn không biết mình đã bao nhiêu tuổi. Đối với người khác thì hẹn giờ báo thức là để dậy sớm và đi làm, còn với tôi thì chỉ đặt đồng hồ hay dậy sớm mỗi khi tôi ra khỏi nhà và đi chơi với các bạn.

Một lần vào dịp lễ 30 tháng 4 năm 2019, tôi nổi hứng đặt vé máy bay vào Sài Gòn chơi với các bạn trong khi người ta đang đổ xô từ thành phố lên Đà Lạt, nhờ vậy mà tôi đã mua được vé khá rẻ do đi ngược chiều với thiên hạ. Bởi những lần trước đi máy bay tôi được người khác giúp mua hộ và sắp xếp nên đây là lần đầu tiên tôi tự mình mua vé. Rồi tôi tìm vào một trang web để đặt

vé, xong xuôi thì họ cho tôi thời gian để thanh toán nhưng lúc này tôi còn chưa đăng ký Internet Banking, vì tôi không có nhu cầu mua sắm trên mạng nên làm được bao nhiêu thì tôi thường nhờ mẹ đi rút hết tiền đem về để ở nhà. Thế là tôi phải ra đường đi tìm chỗ bán vé Vietjet để thanh toán bằng tiền mặt. Lúc đến nơi và hỏi chuyện cô nhân viên thì tôi mới bật cười một cách ngây ngô, vì nhận ra rằng cái web tôi đặt chỉ là một đại lý bán vé còn đây lại là một đại lý bán vé khác. Sau đó cô nhân viên giúp đặt vé mới cho tôi và để vé tôi đã đặt trên mạng tự động được hủy khi hết thời hạn thanh toán.

Đến ngày lên máy bay, lúc tới lượt tôi check-in thì cô nhân viên nói không tìm thấy mã vé của tôi, bảo tôi ra chỗ hỗ trợ để được giúp đỡ. Và khi người ta kiểm tra vài lần mà vẫn không thấy thông tin vé của tôi thì tôi bèn gọi cho đại lý bán vé để hỏi. Xem xét xong thì họ nói xin lỗi vì đã có trục trặc gì đó trong lúc làm thủ tục

nên thông tin vé của tôi không được cập nhật lên hệ thống. Vì vậy họ đặt lại ngay vé khác và gửi thông tin cho tôi, khởi hành sau 5 tiếng nữa.

Có một điều kỳ lạ là sau gần một tiếng loay hoay ở sân bay vì vụ việc này nhưng tôi không hề có cảm xúc gì trong người dù chỉ là một tí bực bội, nên tôi cười và nghĩ chắc là mình đã “vô cảm” mất rồi. Và do còn lâu mới đến giờ lên máy bay nên tôi dành gọi mẹ lên đón về nhà. Cho đến lúc ra lại sân bay, làm xong hết mọi thủ tục và ngồi trong phòng chờ thì tôi đặt tay lên trán mà cười khi có một khám phá bất ngờ từ tờ giấy chứng minh thư, rằng tôi đã 29 tuổi rồi mà vẫn tưởng mình còn 26 cơ đấy. Sở dĩ có phát hiện này là do đã lâu rồi tôi không còn biết sinh nhật là gì, lần cuối tôi làm kỷ niệm sinh nhật và có các bạn ở bên là năm 2013. Và lúc về quê để “chạy trốn” thế giới thì tôi cũng ẩn hết thông tin ngày sinh của mình trên mạng để khỏi phải nhận những

lời chúc chiếc xă giao. Tuy nhiên thì vẫn có một hai người bạn yêu quý tôi, vẫn luôn nhớ sinh nhật của tôi và gửi những lời hỏi thăm mà không hề kỳ vọng tôi có đáp trả hay không. Và dù tôi không nhớ hay không chúc lại khi đến sinh nhật của bạn nhưng không có nghĩa là tôi không quý bạn, mà chỉ là tôi không còn mang niềm tin rằng bạn bè phải có qua lại bằng hình thức thể hiện bên ngoài, vì đơn giản quý nhau là quý nhau thôi, qua ánh mắt là có thể thấy được mà chẳng cần đến những ràng buộc nhỏ nhặt phải làm gì cho nhau ở trong cuộc sống.

...

Rồi mãi tôi cũng mò được ra khỏi nhà và đi đến chỗ hẹn với bạn Mân, như cái cách tôi kể chuyện lan man từ nãy đến giờ.

Lúc đến nơi, trên phố đọc sách bên cạnh nhà thờ Đức Bà thì tôi thấy bạn đã uống hết ly nước của bạn từ

lâu, và do nơi đây có vẻ ôn ào nên tôi cùng bạn đi tìm quán nước khác để ngồi. Thế là hai đứa vừa đi vừa nói chuyện, chia sẻ về những trải nghiệm hay sở thích cá nhân, dạo trên tuyến đường Hai Bà Trưng rồi veo phải qua đường Nguyễn Du. Và lúc đến gần trước nhà thờ Đức Bà thì tôi thấy bạn bỗng dừng lại, đứng nhìn một lượt mấy quán nước ở đó và đợi nghe bảo xem quán nào thì phù hợp để đi vào.

Rồi hai đứa băng qua đường để vô quán đã chọn, và lúc đặt đồ uống xong thì bạn cũng đứng đó vài giây để đợi nghe xem chỗ nào là phù hợp để ngồi. Với người khác nếu không biết chuyện gì đang xảy ra thì sẽ cho rằng bạn lập dị hay kỳ cục nhưng tôi thì thấy bình thường, vì tôi cũng có một người bạn tên Thảo có khả năng giao tiếp với những vị thần bảo hộ ở trên cao. Dù bản thân tôi từ bé đến giờ chưa có trải nghiệm tâm linh nào đặc biệt, cũng chưa tự mình nhìn thấy hay nói

chuyện với ma quỷ hay thần thánh nhưng tôi luôn biết ở bên trong rằng mọi thứ đều có tồn tại và có thật.

Có lẽ do tôi luôn có sự thấu hiểu bên trong cũng như có trực giác vô cùng mạnh nên tôi đã chọn không cần có những vị thầy ở trên để dẫn dắt mình từng bước đi. Một lần, các vị thần của Thảo nói rằng tôi chỉ có một mình và không có vị thần nào đi theo hỗ trợ cả vì tôi đã từ chối mọi sự giúp đỡ. Nghe vậy thì tôi đã sụp cảm xúc một lúc vì cảm thấy như mình bị chê trách, làm tôi nghĩ rằng do mình tự cao quá hay sao mà không cần ai hỗ trợ. Nhưng sau khi xem lại bản thân thì tôi biết đây chỉ là tính cách của tôi, rằng tôi không muốn nhờ vả hay để người khác phục vụ nếu như tôi có thể tự mình làm được. Và cũng nhờ trực giác mà tôi có thể nhanh chóng đưa ra những sự lựa chọn trong cuộc sống, như có thể chọn được chỗ ngồi trong quán vừa riêng tư và vừa thoáng khí mà không cần nhìn thấy năng lượng hay

nghe ai bảo chỗ ngồi nào là phù hợp.

Trò chuyện được một lúc thì bạn nói tôi biết đôi điều ở trên nói về tôi, rằng các linh hồn đều được yêu thương như nhau nhưng tôi có phần được đặc cách và được yêu thương nhiều hơn. Còn về 3 quyển sách tôi đã viết thì tôi sẽ tự nhận ra những chỗ không đúng và chỉnh lại mà không ai được phép sửa đổi. Nghe bạn nói vậy thì tôi cũng chỉ mỉm cười, chưa cảm thấy được gì nhiều mà chỉ tiếp nhận và để đó.

Một lát sau thì bạn chợt lên tiếng “Đã đến lúc đi rồi!” mà làm tôi có một cảm giác thật vi diệu khi được ở trên dẫn dắt, nhưng cũng đồng thời làm tôi không thích cho lắm vì tôi luôn đề cao ý chí tự do của con người như cái cách tôi đã viết ở trong 3 quyển sách. Và do tôi chưa đói nên hai đứa quyết định ra công viên phía sau nhà thờ để tiếp tục nói chuyện. Rồi lúc đi qua trước bưu điện thành phố thì bạn dừng lại và ghé vào chỗ một người

bán đồ lưu niệm, để mua một tấm thiệp xếp 3D hình bông hoa súng màu tím và đưa cho tôi, bảo rằng các Ngài nói mua tặng tôi và tôi sẽ tự thấy được ý nghĩa của nó. Xong rồi hai đứa đi tiếp, băng qua đường về hướng công viên.

Tới nơi thì tôi và bạn ngồi trên lề của một đường đi bộ, sau đó bạn nhìn tôi và nói rằng hào quang xung quanh tôi thì trong veo, làm bạn cảm thấy dễ chịu, tuy bên trái đầu tôi có một chút đèn đèn mà có ảnh hưởng đến việc viết sách. Một chốc sau, bạn mò trong cặp lấy ra một quyển sách in nhỏ bìa giấy xanh dương nhạt để đưa cho tôi và nói rằng bạn được bảo làm như vậy. Thấy thế thì tôi nhẹ nhàng cầm lấy và mở ra xem, để biết được đây là Kinh Thánh đọc buổi sáng và buổi tối của đạo Thiên Chúa.

Khi bạn bảo tôi đọc kinh xem thử thì tôi cũng làm theo, nhưng chỉ mới được vài dòng của trang đầu tiên

thì tôi ngưng lại, ở ngay dòng chữ “Lạy Thánh Giá Chúa Giêsu Kitô”. Bởi vì tôi đã xem nhiều câu chuyện hay đoạn phim hài hước mà dùng Chúa Giêsu để tạo hình nên lúc đọc đến chữ Giêsu thì tôi không cảm thấy được sự nghiêm túc ở bên trong, và đây là do cách thức tư duy hoạt động, rằng nó thường liên kết những thông tin trong đầu lại với nhau cùng với cảm xúc của cơ thể.

Vậy nên tôi nói với bạn rằng nếu tôi đọc thì tôi sẽ đọc theo cách riêng của mình, sẽ bỏ qua chữ Giêsu để tư duy của tôi không liên tưởng đến những thông tin bên ngoài khác. Nghe tôi nói xong thì bạn ngồi im, mắt liếc lên phía trên và tập trung nghe, rồi bạn nói rằng không sao, tôi có thể đọc theo cách riêng của mình. Sau đó tôi lật thử một trang ngẫu nhiên ở phía sau, đọc tới đoạn có nhắc đến tình yêu và Chúa Trời thì tôi gấp ngay lại không đọc nữa, vì tôi cảm thấy một sự xúc động trong người như vài lần trước đây tôi đã trải qua. Đó là khi tôi

đọc thấy những dòng chữ mà như thể được cài đặt sẵn để mở ra những phần bên trong tôi, làm tôi cảm động bật khóc với nước mắt chảy không ngừng. Nhưng tôi thì không muốn nhìn thấy cảnh này ngay giữa công viên ban ngày nên tôi bảo để tôi về nhà hăng đọc. Rồi bạn nói rằng lúc tôi đọc kinh thì có năng lượng ở trên đổ xuống cho tôi rất nhiều.

Qua giờ trưa thì tôi bắt đầu cảm thấy đói và cùng bạn đi tìm gì đó để ăn. Hai đứa đi bộ về hướng Hồ Con Rùa để dạo qua vài nhà hàng ở quanh đó. Và như thường lệ thì tôi đứng đợi bạn vài giây để nghe ở trên hướng dẫn trước khi bước vô quán ăn đã chọn được. Tôi thì không thường đi vào những nơi ăn uống sang trọng hay quá đề cao hình thức vì tôi có thể cảm nhận được cảm xúc của những người ở xung quanh mình. Do nhân viên ở những nơi này được đào tạo để xây dựng hình ảnh và thương hiệu của quán như cách giao tiếp chào

hỏi, cách đi đứng phục vụ, cách quan sát khách hàng từng li từng tí... nên làm cho họ lúc nào cũng phải cẩn trọng và có phần sợ sệt, khiến tôi cảm thấy không được thoải mái khi đến những nơi này.

Và do bạn là người dẫn đường nên tôi để bạn gọi món, rồi bạn gọi cơm trắng, rau muống xào và đậu hũ rim cà sau khi nhìn qua thực đơn một lượt. Đến lúc đồ được mang ra thì hai đứa vừa ăn vừa tiếp tục trò chuyện. Bạn kể tôi nghe bạn vừa được cho thấy một hình ảnh ở thời xưa Trung Quốc, với hai đứa tu chung với nhau và ăn những bữa ăn giống như thế này. Lúc đó thì tôi có pháp danh là Huệ Nghiêm và thi thoảng tôi thường ra ngoài rừng cây để nhìn ngó trời đất.

Tôi mỉm cười khi nghe bạn nói với một sự thích thú ở trong người, và tôi nhìn thấy được niềm vui của bạn một phần là do linh hồn của bạn nhận ra tôi, một phần là do cơ thể của bạn tạo ra dựa trên những niềm tin hay

tổn thương mà bạn vẫn còn giữ bên trong. Tôi biết được điều này là do đã nhiều năm tôi không còn cảm thấy những niềm hào hứng của cơ thể nữa, hay chính là tình yêu có điều kiện để đáp trả lại những hoàn cảnh xảy ra ở bên ngoài. Bởi vậy, khi có ai đó tặng tôi quà hay cho tôi tiền thì tôi vẫn chỉ cảm thấy một trạng thái bình thường của cơ thể. Đến nỗi tôi nhớ mãi một câu của chị Tiên trong một lần chị mang sầu riêng đến nhà tặng tôi, chị nói với mẹ tôi rằng: “Khôi là cho cái gì nó cũng không hào hứng nhưng cũng không từ chối”. Hay có lần một người bạn của Thảo nhìn hình của tôi và nói rằng thấy tôi “trống rỗng” ở bên trong, có duyên thì gặp mà hết duyên thì buông, không có gì phải luyến tiếc hay níu kéo. Thế nên niềm vui của tôi bây giờ nó nhẹ nhàng lắm, nó là tình yêu và sự hài hước từ linh hồn của tôi, không ồn ào hay vô vapid như tình yêu sở hữu của cái cơ thể.

Còn với tấm thiệp xếp bông hoa súng, bạn cũng bảo tôi mở ra ngắm thử để cảm nhận xem ý nghĩa của nó là gì hay nói lên được gì về bản thân tôi. Và nhìn được một lúc thì tôi nói rằng chắc ý nghĩa là vẻ đẹp dễ chịu nhưng cũng mang trong nó là sự trang nghiêm. Cũng giống như tôi, thường thì tôi rất dễ tính và cái gì cũng được nhưng khi đụng đến những thứ quan trọng thì tôi rất nghiêm khắc như thể trong tôi có một “bộ mặt” khác mà chỉ xuất hiện những khi cần đến. Nghe tôi nói vậy thì bạn cũng âm ầm cảm thấy đúng mà không hỏi gì thêm. Cho đến ngày hôm nay, khi tôi ngồi lại để viết quyển sách này thì ý nghĩa thực sự của bông hoa mới hiện lên trong ý thức của tôi, đó là biểu tượng của trí tuệ.

Lúc ăn xong bữa trưa thì bạn nói chi phí bữa ăn tôi không cần lo vì đã có người trả giúp, rồi tôi thấy bạn nhẫn tin cho ai đó trước khi gọi nhân viên đến để thanh toán. Xong xuôi thì tôi chào tạm biệt để bạn ra về, còn

tôi thì ngồi lại thêm một chốc trước khi đi gặp một cậu bạn đại học của tôi tên là BA.

Hồi học đại học, tôi có nhiều bạn bè chơi thân vì tôi không phân biệt hay so bì với người khác cũng như trong tôi không có sự đánh giá tốt hay xấu nên tôi chơi với ai cũng được. Tôi không giữ trong mình những khái niệm thế nào là bạn bè thân thiết hay bạn bè xã giao, mà tôi đối xử với tất cả mọi người như nhau bằng trực giác của mình. Chỉ cần nói chuyện với một người qua đôi ba lời là tôi biết họ như thế nào và tự động tôi biết được những gì có thể chia sẻ với họ và những gì thì không, để tôi không gây ra sợ hãi hay chịu đựng ở trong họ. Bởi vậy, mọi người xung quanh thường quý mến và thích sự đồng hành của tôi, thành ra trong lớp chia thành năm bảy nhóm thì nhóm nào cũng thấy cái mặt của tôi.

Lúc mới ra trường thì tôi vẫn thường hẹn gặp các bạn học của mình khi có dịp về thành phố, nhưng với năm tháng trôi qua thì mọi thứ cũng dần khác đi. Trong khi tôi vẫn chỉ như một đứa trẻ vô tư thì bạn bè đều đã trưởng thành với những nghĩ suy tuổi tác trở thành những nỗi lo, với những mong muốn thành đạt trở thành những nỗi sợ, với những niềm tin tình yêu trở thành những ràng buộc, với những trách nhiệm gia đình trở thành những gánh nặng, với những đam mê nghề nghiệp trở thành những lệ thuộc... Bởi vậy mà tôi không còn cảm thấy vui khi gặp các bạn nữa.

Qua 2h chiều thì tôi đến nơi hẹn bạn, là một quán nước nhỏ mang phong cách hoài cổ. Thật thú vị vì bây giờ đi đâu cũng thấy người ta làm quán với thiết kế nhà xưa. Tôi nhớ vài năm về trước đã có thời gian tôi muốn đập cái nhà gỗ gần 40 năm tuổi mình đang ở đi để xây một cái khác, nhưng vì vướng vài vấn đề nên chưa thể

làm được. Rồi khi thấy các bạn đến chơi nói cảm thấy thích hay có người đi ngang qua đứng lại chụp hình thì tôi đã bỏ cái ý định xây nhà đi. Và cũng bởi đã ở quen nhà gỗ nên tôi thường xuyên cảm thấy ngọt ngạt khi ở trong những căn nhà xây bức bí và thiếu thông thoáng.

Sau một lúc ngồi đợi thì tôi thấy BA xuất hiện và đi cùng với 3 người bạn khác. Lần này gặp thì tôi thấy BA khác hẳn so với những lần trước. BA là một người bạn thân suốt 5 năm đại học của tôi, là một người điển hình với ý chí mạnh về niềm tin thành đạt và mục tiêu cuộc sống. Tuy nhiên, hôm nay thì BA đã khác với một sự hỗn loạn bên trong, có gì đó đã làm lung lay những niềm tin của bạn. Và sau khi trò chuyện với 3 bạn mới gặp thì tôi cảm thấy khá bất ngờ vì các bạn cũng đã tìm hiểu khá nhiều về tâm linh hiện đại, dường như “căn bệnh thức tỉnh” đã lây lan đến cả những người mà tôi ít ngờ đến nhất.

Cho đến khi muôn khàn cả giọng vì những câu chuyện thì tôi và các bạn chia tay ra về, nhưng tôi vẫn còn một cuộc hẹn nữa là buổi đi xem phim với cậu bạn tên Thắng. Thắng cũng là một người bạn thân, là người bạn đầu tiên tôi quen khi mới vào đại học và cũng là người bạn sau cùng mà tôi thường liên lạc đến ngày hôm nay. Hồi đó lúc mới lên trường, trong những buổi học hội họa đầu tiên của năm nhất thì tôi thường đến lớp tay không vì vẫn chưa mua được hộp màu nước, nên nhìn thấy tôi thì Thắng đã chủ động bắt chuyện và cho tôi dùng chung hộp màu, thế là từ đó tôi và Thắng trở thành bạn.

Vào đến rạp phim, trong lúc ngồi đợi tới giờ chiếu thì tôi kể Thắng nghe chuyện tôi gặp bạn Mân như thế nào và đưa Thắng xem quyển sách tôi được đưa cho.

- Tui biết cái này nè, là kinh trong nhà thờ. – Thắng bắt đầu mở miệng đọc với cái giọng bang bang

như mấy ông tu sĩ.

Tôi bật cười và vội lấy tay giật lại quyển sách trước khi cái giọng ám ảnh của bạn in vào trong tâm trí tôi mà làm tôi về nhà không thể đọc được một cách nghiêm túc.

Xem phim xong với chút nước mắt để lại ở rạp thì tôi đi về và bắt đầu ghi chép vô “quyển nhật ký sống”. Rồi khi nghe hết đầu đuôi câu chuyện thì Huan chỉ để tâm và hỏi mỗi một câu:

- Sao không nhờ bạn hỏi khi nào Huan có người yêu?

- Ngày 2 tháng 5 năm 2023

Đã qua 0h mà tôi vẫn còn ngồi bấm điện thoại hăng say. Mỗi lần vô Sài Gòn là tôi thường ngủ khá muộn do ra ngoài với các bạn về trễ rồi lại còn rề rà ở trong phòng tắm.

Tôi ngồi kể tiếp cho Huan về chuyện bạn Mân, rằng những thông tin bạn và tôi biết về những gì đang xảy ra hay sẽ xảy ra thì có nhiều điểm tương đồng. Bạn nói bạn sắp tham gia mở một quán trà, và bạn cũng nói bạn đang được cho thông tin để viết về một hệ thống tâm linh tên là Tâm Số Học mà sẽ thịnh hành trong tương lai.

Sau đó tôi giải thích cho Huan cách những kiến thức kiểu này được đưa vào cuộc sống như thế nào, bởi vì chúng không thể được khám phá hay sáng tạo ra bởi các nhà khoa học mà phải được đưa vào từ bên ngoài, từ những Người đã tham gia sáng tạo nên hệ thống sự sống trên Trái Đất này.

- Hay nhỉ, Thần Số Học rồi Tâm Số Học, học xong cả hai thì thành tâm thần. – Tôi viết và gửi Huan với biểu tượng cười ha ha trước khi tắt điện thoại đi ngủ lúc hơn 1h sáng.

...

Sáng thức dậy, tôi đi rửa mặt và uống một cốc nước ấm lớn như thường lệ. Và trong khi đợi cái bụng sẵn sàng để ăn sáng thì tôi lấy quyển kinh bạn Mân đưa cho để đọc.

Mở trang đầu tiên ra thì tôi bắt đầu đọc kinh của buổi sáng và tôi đọc theo cách riêng của mình, hễ cứ thấy chữ “Giêsu” là mắt tôi sẽ “làm mờ” một cách tự động.

Lúc đọc đến phần phía sau, chỉ vừa thấy dòng chữ “Lạy Cha chúng con ở trên trời” thì một luồng năng lượng ấm áp bỗng chạy hết người và bao trùm lấy tôi, làm nước mắt kéo dài trên khuôn mặt tôi và rơi từng

hở trên đũng quần. Đến khi mắt mũi tèm nhèm không thể nhìn thấy trang giấy nữa thì tôi đứng lên để đi rửa mặt, sau đó tôi quay lại ngồi vô ghế và tiếp tục đọc với sự xúc động không thể nào kìm được.

Tuy bài kinh chỉ có mấy trang giấy nhưng tôi đã đi vào nhà tắm đến hai lần. Và lúc đọc xong thì tôi ngồi đó trong im lặng, với cảm giác như những đất đá nặng nề đã được lấy ra khỏi người và cho tôi một sự dẽ chịu ở bên trong.

Sau một hồi ngồi yên thì tôi đứng lên đi mua đồ ăn sáng và quay lại cuộc sống thường nhật. Và hôm nay tôi chỉ ở nhà để nghỉ sau hai ngày ròng rã ở ngoài đường cùng các bạn.

Nếu nói vì sao tôi quen được Huan thì đó cũng là một cái duyên. Cũng giống như Thảo thì Huan là một người bạn tôi biết qua mạng sau khi tôi chia sẻ những bài viết của mình lên Facebook.

Suốt những năm học đại học và đến khi quen các bạn ở ngoài Đà Nẵng thì tôi chỉ tìm tòi về tâm linh hiện đại phương Tây với những khái niệm như starseed, lightworker, twinflame, UFO, chemtrail... mà ít khi nào để ý đến tâm linh phương Đông với thần tiên hay ma quỷ. Đến khi tôi đọc được quyển sách “Sức mạnh của hiện tại” thì tôi đọc tiếp quyển “Trái Đất mới” của cùng tác giả, để tôi biết được Trái Đất đang trải qua một sự chuyển đổi quan trọng và qua trực giác thì tôi biết điều này là sự thật.

Rồi một hôm vào giữa tháng 2 năm 2020, tôi tình cờ thấy được một bài viết về cậu bé người sao Hỏa với những dự ngôn về miền đất phương Đông, làm tôi cảm thấy một sự tò mò mạnh mẽ ở bên trong. Thế là tôi tìm đọc thêm những tiên tri khác cùng chủ đề ở trên một số trang tâm linh của Việt Nam, rồi có một bài viết đã làm tôi “rùng mình” một cách kỳ lạ. Lúc

đọc bài viết thì ở sâu bên trong tôi biết rằng những dòng chữ này đang nói về tôi và những việc tôi đang làm suốt bao năm qua, nhưng tư duy của tôi thì không dám chấp nhận vì sợ rằng sẽ tạo ra trong tôi sự ảo tưởng và lòng tự cao.

Sau đó vài hôm, như thể một phần trong tôi đã được đánh thức thì tôi ngồi dậy và viết ra những dòng chữ với một năng lượng rất lớn chạy qua người, để rồi tạo nên chương cuối cùng của quyển sách thứ 3.

Và trước khi hoàn thành 3 quyển sách thì tôi rất ít liên lạc với ai mà chỉ nhắn tin bằng email với công ty để làm việc. Ngay cả các bạn ở Đà Nẵng cũng gửi email cho tôi khi muốn hỏi thăm hay rủ tôi ra ngoài. Và do điện thoại tôi không dùng đến nên nó cũng hỏng mất còn sim thì bị nhà mạng thu hồi lại. Có khi công ty gửi email chỉnh sửa phim lúc 9h sáng nhưng lại gọi tôi không được, vì tôi đã giao kèo với anh sếp

là 11h sáng tôi mới ngồi vào máy tính và bắt đầu làm việc. Vì vậy nhiều khi tôi thấy mình cũng hơi quá đáng, nhưng có lẽ do tôi thường được mọi người yêu quý và ưu ái chỉ sau một thời gian ngắn nên anh sếp cũng không la mắng gì tôi.

Với lại khi tôi làm việc thì tôi cũng không đòi hỏi gì, ngay cả tiền lương tôi cũng bảo anh sếp xem tình hình công ty làm ăn ra sao mà phát cho tôi chứ tôi không yêu cầu hay đòi hỏi dựa trên khả năng của bản thân. Cho đến giữa 2018, vì làm việc tự do với thu nhập không ổn định nên tôi xin anh sếp cho tôi làm việc theo tháng để có lương cố định, và tiền lương thì tôi cũng cho anh đề xuất. Thành thật mà nói thì tôi chỉ hy vọng anh cho tôi 7-8 triệu một tháng là đủ bởi vì tôi chẳng tiêu xài gì ngoài việc đưa tiền cho mẹ đi chợ và chi trả hóa đơn trong nhà, còn cái chính là để tôi được tự do và thoải mái. Nên khi nghe anh sếp

cho tôi 10 triệu một tháng thì tôi “hoang mang” lắm, vì tiền “nhiều” thế này xài đâu cho hết. Và do ở nhà chẳng đi đâu nên với tôi thì Chủ nhật cũng giống như thứ hai, cứ có việc thì làm từ 11h sáng đến lúc tôi đi ngủ, và có khi làm đến 2-3h sáng nhưng tôi cũng không xin thêm lương tăng ca hay trợ cấp.

Cũng vào thời gian này, Thắng qua Nhật để học tập và làm việc thì quen biết Thảo. Rồi khi được giới thiệu thì Thảo kết bạn Facebook và trao đổi với tôi về nhiều điều sau khi bạn đọc những bài viết của tôi. Ấn tượng đầu tiên của Thảo về tôi đó là cái thằng này không biết là người gì mà gửi tin nhắn đến mấy tuần sau hay mấy tháng sau mới thấy nó trả lời. Đó là vì tôi không lên mạng xã hội thường xuyên, cứ mở Facebook lên là tôi cảm thấy người “run sợ” nên tôi chỉ đăng bài viết rồi lại lặn mất mà không xem bình luận hay tin nhắn của người khác gửi cho tôi.

Cho đến gần giữa 2020, khi tôi đăng 3 quyển sách hoàn chỉnh lên mạng thì tôi mới bắt đầu hòa nhập lại với xã hội, rồi đi mua điện thoại mới và sim mới để sử dụng. Từ đây tôi trò chuyện với Thảo nhiều hơn, nghe bạn chia sẻ những trải nghiệm tâm linh ly kỳ mà bạn đã trải qua, và cũng từ lúc này tôi mới bắt đầu tiếp cận những kiến thức về tâm linh phương Đông, với những khái niệm về Thần Thánh Tiên Phật.

Qua những lần Thảo nói chuyện với các vị thần bảo hộ thì tôi được cho biết một số điều về bản thân mình, rằng tôi là một vị thần ở trên trời và làm trong thư viện Akashic của vũ trụ để soạn luật cho các hành tinh. Nghe vậy thì tôi tiếp nhận và có cảm thấy đúng ở bên trong, vì những năm trước đó tôi vẫn nghĩ mình là một starseed đến từ chòm sao Pleiades khi tìm tòi về hệ tâm linh phương Tây, nhưng tôi lại không hòa nhập được với cộng đồng này vì tôi nhìn thấy những

vấn đề ở trong họ mà họ chưa ý thức được.

Như thế, qua thời gian chơi với nhau thì tôi và Thảo biết được hai đứa đã ở chung nhóm trước khi xuống Trái Đất, cùng với một số bạn khác mà sau này gặp nhau và trở thành bạn đồng hành. Thế là tôi có thêm một nhóm bạn mới, ngoài nhóm bạn đại học, nhóm bạn công ty và nhóm bạn ngoài Đà Nẵng.

Ngoài nhóm của Thảo ra thì tôi còn quen thêm hai người bạn riêng biệt khác, đó là chị Mặt Trăng (MT) và bạn Jini. Sau khi đọc những bài viết của tôi thì hai bạn cũng bắt chuyện và nhanh chóng trở thành bạn nhẫn tin thường nhật với tôi. Chị MT cũng làm việc về tâm linh và được cho biết vài thông tin về bản thân tôi. Chị nhìn thấy hình ảnh nguyên thần của tôi là một vị thần to lớn không rõ mặt và không có ai xung quanh, chỉ có một mình tôi trong một cõi mà lúc ẩn lúc hiện biến đi những chỗ khác. Và trong một lần

chị gọi video cho tôi để giúp khai mở năng lượng gì đó thì chị chẳng thấy có gì để làm mà chỉ thấy có một bông hoa lớn ở giữa ngực của tôi một cách kỳ lạ.

Đến cuối tháng 7 năm 2020, tôi xin sếp cho tôi nghỉ 1 tuần để ra Đà Nẵng chơi với các bạn thì điều không ngờ đã xảy ra mà biến chuyến đi 1 tuần trở thành 5 tuần dài lê thê. Vì ra Đà Nẵng mới được 2 hôm thì thành phố thực hiện giãn cách do dịch covid, làm tôi và các bạn chỉ ở tại homestay mà không đi đâu được.

Thế là một đại gia đình hơn chục người suốt ngày chỉ quanh quẩn ở nhà, với 3 hoạt động chính là ăn, ngủ và ngồi nói chuyện. Có những bạn chỉ đến 2-3 hôm nhưng cũng nặng lòng ở lại và phải hủy vé máy bay đi về.

Và do không về được nhưng việc của công ty thì vẫn còn nên sếp bảo có gì để sếp gửi laptop ra cho tôi

làm, nhưng tôi lại thấy sợ công việc này vì độ dài của nó, đó là một phim 3D về hướng dẫn bảo hộ lao động trong ngành dầu khí. Thông thường thì tôi chỉ làm những phim 3D có độ dài vài giây, 15 giây hay 1 phút là nhiều nhất, trong khi phim hướng dẫn này dài đến 3-4 phút. Vì không giống như làm việc trên hình ảnh chỉ với một vài tấm hình thì làm việc trên phim là với vài trăm hay vài ngàn tấm hình, nên công việc này sẽ rất là dông dài và buồn tẻ. Cũng bởi trước khi đi chơi thì tôi đã làm xong một phim hướng dẫn bảo hộ như vậy, nên giờ thêm một phim vậy nữa với thời lượng còn dài hơn thì làm tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi khi nghĩ đến cảnh về nhà và ngồi vô bàn máy tính. Thế là tôi nói với sếp rằng ở đây không tiện làm việc vì mọi người đi ra đi vào thường xuyên cũng như hay tụ tập lại để làm một số việc trong nhà.

Bên cạnh đó, cuộc đổ vỡ hồi đại học vẫn còn tàn dư và đi theo tôi đến tận bây giờ, để thi thoảng lại hiện lên trong tôi với một chút cảm xúc khó chịu. Có lẽ bởi vậy mà trong tôi có phần muốn về Nhà cho xong, nên mỗi khi thấy mông lung thì tôi lại nhớ Thảo hỏi thần là sắp đến chưa, để nhận được câu trả lời vẫn chỉ là “Sắp rồi!”. Đến nỗi tôi và Thảo hay dùng chữ sắp rồi để trêu đùa nhau, vì sắp rồi ở trên trời thì thường là vài năm hay chục năm ở hạ giới.

Và khi thấy tôi có vẻ lạc lõng nên các vị thần cho tôi biết thêm đôi điều về bản thân mình, nói rằng tôi là một vị thần tài năng và dũng cảm, và tôi vẫn cần về nhà để hoàn thành bài học tình cảm thiêng liêng của con người. Nghe xong thì trong tôi như thể có thêm một chút sức sống, vì đã bao nhiêu tuổi đầu mà tôi vẫn chưa được cầm tay ai bao giờ, ngoại trừ những lần tham gia trò chơi tập thể thì không tính.

Đợi mãi thì cũng tới ngày thành phố dỡ bỏ lệnh giãn cách, rồi tôi cùng vài người bạn đi xuống phố xét nghiệm để có thể được về nhà. Cho đến ngày lên xe thì thành phố tổ chức hẳn một đợt đưa người về các tỉnh bằng nhiều xe khách lớn tập trung ở quảng trường thành phố. Theo dự tính ban đầu thì tôi và các bạn sẽ phải cách ly tập trung thêm 14 ngày khi về đến Đà Lạt, nhưng may mắn là hôm đi về thì lệnh cách ly này cũng được dỡ bỏ. Vậy nên khi về đến Đà Lạt thì tôi và các bạn chỉ cần tự theo dõi ở nhà là được.

Đáng lẽ không phải cách ly 14 ngày thì sẽ mừng lắm nhưng tôi lại chẳng thấy vui tí nào vì nghĩ đến cảnh về nhà và ngồi vô bàn làm công việc máy tính buồn tẻ. Thế nên tôi ở lại Đà Lạt để tự cách ly ở trong homestay của Cảnh, là một cậu bạn mà cũng ra Đà Nẵng chơi và đi cùng chuyến xe về nhà.

Rồi trong lúc rảnh rỗi không biết làm gì thì tôi nghĩ đến việc quấn dây đá để tặng cho các bạn của mình, nhưng mọi dụng cụ thì đều đang ở nhà tôi mà cách nơi đây gần 30km. Thế nên tôi “lén lút” đi xe buýt về nhà để lấy kìm và gom đá trong vòng chưa đầy một tiếng rồi nhanh chóng “chạy trốn” khỏi căn nhà của mình.

Lên lại Đà Lạt thì tôi bắt đầu lựa đá và làm dây cho những người bạn nào mà có duyên hiện lên trong ý nghĩ của tôi. Tính cách của tôi là vậy, từ khi ra trường là tôi không còn chúc chiếc hay tặng quà ai mỗi dịp lễ gì nữa mà tôi thường làm quà cho các bạn một cách ngẫu nhiên khi tôi cảm thấy vui. Và cách tôi quấn đá thì chắc chỉ có mình tôi làm vì tôi không tham khảo hay tìm hiểu xem người khác đã làm ra những kiểu gì. Người ta thì thường dùng dây đồng hay bạc để quấn vì độ mềm của nó, còn tôi không hiểu

sao lúc đi tìm lại chọn mua dây inox trong chỗ bán đồ phục vụ máy móc công nghiệp. Đó là lúc tôi xin nghỉ làm và đang chuẩn bị về quê thì trong tôi bỗng xuất hiện mong muốn đi tìm mua đá phong thủy. Và do yêu thích mọi thứ một cách thô mộc nên tôi đã chọn đá vụn tự nhiên thay vì đá được khắc mài với những hình dáng và kích thước cố định.

Sau khi mua một mớ đá về nhà thì tôi cũng chẳng tìm hiểu xem đá nào thì có ý nghĩa hay tác dụng gì, mà tôi chỉ lựa đá theo cảm nhận và trực giác của mình. Là khi nghĩ đến một người bạn nào đó thì tôi tự nhiên biết được màu sắc nào là phù hợp với bạn, và trong lúc ngồi lựa thì viên đá với hình dáng nhất định cũng sẽ tự động bắt lấy sự tập trung của tôi. Và khi tôi làm một dây để gửi qua Nhật tặng cho Thảo thì các vị thần của bạn nói cho tôi biết một điều, đó là do những viên đá gửi ý niệm cho tôi nên là đá chọn

người chứ không phải người chọn đá.

Rồi một buổi sáng thức dậy thì trong tôi bỗng xuất hiện một ý định hoàn toàn mới, là biến quấn dây đá trở thành một việc có thu nhập để thay thế cho công việc máy tính mà tôi đang cảm thấy không còn hứng thú nữa. Thế là tôi lên kế hoạch để bắt đầu công việc này và dĩ nhiên tôi sẽ không ở nhà nữa, mà tôi muốn một môi trường khác để thay đổi không khí cuộc sống. Sau khi lên ý tưởng xong thì tôi lên Facebook để đăng bài, và nếu như có hơn 30 người đặt trước thì tôi sẽ triển khai công việc này.

Có lẽ đúng như ý trời đã định, vì chỉ có hơn 30 người đăng ký trước mà đủ để cho tôi làm việc trong 3 tháng. Vậy nên tôi quyết định thực hiện chuyến phiêu lưu này với sự trợ giúp không ngờ từ chị MT và bạn Jini mà tôi có duyên quen biết trước đó chỉ mới vài tháng.

Trong lúc tôi bị kẹt ở Đà Nẵng vì dịch covid thì chị MT đã gửi tặng tôi một chiếc vòng đá gỗ hóa thạch với chiếc hộp bằng vải gấm rất đẹp, nên tôi hỏi chị mua loại hộp này ở đâu cũng như hỏi chị một số điều về việc làm dây đá. Bên cạnh đó thì Chị cũng ủng hộ tôi nhiệt tình và tạo động lực tinh thần cho tôi, vì tôi phân vân không biết cái việc này có lâu bền hay không.

Còn với bạn Jini thì bạn giúp tôi có được quyết tâm để nhắc cái mông đã bén rẽ ra khỏi cái nhà của mình. Vì nếu vào Sài Gòn thì tôi phải lặn lội tìm chỗ ở, sau đó là phải mua sắm bao nhiêu đồ đạc và rồi đóng tiền nhà tiền phí các kiểu mỗi tháng mà chỉ nghẽn đến thôi cũng đủ làm tôi cảm thấy mệt mỏi. Nhưng thật tình cờ là bạn Jini cũng vừa từ nhà ở Nha Trang vô Sài Gòn được gần một tháng để làm công việc tâm linh, bạn cũng lặn lội đi tìm nhà và mua

sắm đồ đạc nên giúp tôi cảm thấy có người bạn cùng hội cùng thuyền và cho tôi thêm động lực để bắt đầu một cuộc hành trình mới.

Qua giữa tháng 9 năm 2020, hết thời gian tự cách ly 14 ngày ở homestay của Cảnh thì tôi về nhà và gói ghém đồ đạc để vô Sài Gòn. Rồi lúc đi tìm chỗ ở, những nơi tôi nhìn hình có vẻ ổn và đã ghi chú lại thì không liên lạc được, còn cái nơi tôi ít ưng nhất thì lại hẹn gặp được. Và khi đến nơi xem phòng thì cái căn tôi thấy trên mạng đã không còn nên bạn nhân viên dẫn tôi qua một tòa nhà khác mà cách đó một khoảng không xa. Đến lúc bước vào căn hộ mini ở cuối hành lang tầng 3 này thì tôi biết ngay đây là căn tôi sẽ chọn, với ánh sáng cửa ngõ và hướng gió thông thoáng đều rất ổn dù cho giá thuê có hơi cao so với vị trí ở khu vực phía sau sân bay.

Tôi không biết mình ở đây có lâu không nhưng tôi vẫn miệt mài vừa làm việc vừa trang trí căn phòng, và sau 2 tháng thì nơi đây trở thành một thiên đường nhỏ của tôi, với không gian ban ngày luôn tràn đầy ánh sáng cùng màu xanh của cây cỏ, màu vàng của nội thất và màu du dương của âm nhạc. Đến tối thì căn phòng đổi sắc với ánh sáng lấp lánh từ một cái đèn chiếu hình bầu trời sao lên tường và trần nhà, rồi tôi nằm ở trên gác để xem những bộ phim bằng chiếc tivi và dàn loa được treo vào lan can ở cuối giường.

Tưởng chừng vô Sài Gòn thì tôi sẽ có một cuộc sống sôi động hơn nhưng rốt cuộc tôi vẫn như ở nhà trên núi. Vì một đến hai tháng tôi mới ra khỏi nhà một lần để đi gặp ai đó, còn phần lớn thời gian thì tôi chỉ quanh quẩn ở trong căn phòng chưa quá 18m² này, trừ những khi đi mua đồ ăn sáng, đi chợ mua rau hay ra bưu điện để gửi đồ. Và mỗi khi đi chợ thì tôi

thường ghé qua một chị bán rau để mua, vì tôi thấy chị hiền lành và tốt tính, bán rau cũng rất rẻ nên chỉ cần chưa tới 100 ngàn rau củ là tôi có thể ăn được một tuần. Chị thì cũng khá quý tôi, thấy tôi từ xa là chị đã dùng tay để vẫy tôi rồi. Tôi hay đem cho chị những mớ túi nilon tôi đã để dành cất đi, là những cái túi tôi mua đồ thấy còn sạch hay túi không dính dầu mỡ thì tôi rửa lại và treo phơi trong nhà tắm, tới khi chúng khô ráo thì tôi xếp lại gọn gàng kích cỡ nào ra kích cỡ đó. Đến lúc thấy chúng nhiều quá thì tôi lấy chun buộc lại và đem đưa cho chị dùng.

Và do Thảo hay kể tôi nghe cuộc sống bên Nhật của bạn, ở một mình và tự làm lấy mọi thứ nên có lần tôi đã bâng quơ nói rằng ước gì tôi cũng có dịp được như Thảo. Và thật ngạc nhiên chỉ không lâu sau đó thì “ước mơ” đã trở thành sự thật mà tôi còn không nhớ đã nói với Thảo như vậy.

Đến giữa tháng 12 năm 2020, khi vừa mới hoàn thiện căn phòng nhỏ này thì tôi bất ngờ mất đi một ít động lực. Đó là bạn Jini phải dời Sài Gòn để về lại nhà ở Nha Trang vì một vài lý do, cái chính là trước đó bạn đã bị tai nạn xe máy, không lâu sau khi tôi và bạn hẹn đi ăn được một bữa. Và lúc nghe bạn nói thì tôi cũng bị sụp cảm xúc vì thấy rằng bạn cùng thuyền giờ lại chèo đi chỗ khác mất rồi, dù cho hai đứa cũng không có ý định thường xuyên gặp mặt nhau.

Như thế tôi biết rằng bạn chỉ hỗ trợ tinh thần đưa tôi đến đây thôi, còn quãng đường tiếp theo thì tôi phải tự mình đi tiếp. Và sau khi làm việc được vài tháng thì có thêm nhiều bạn đặt hàng nhưng quá trình và sức lực làm việc của tôi bắt đầu thay đổi. Vì cách thức tôi quấn đá trở nên tỉ mỉ và mất thời gian hơn nên từ 1 ngày làm 1 ngày nghỉ cho một dây thì thành 2 ngày làm liên tục cho một dây. Và do dây

inox rất cứng nên tôi phải dùng nhiều lực để bóp kìm mà làm cho các khớp ngón tay của tôi bắt đầu trở nên ê ẩm và không đụng được nước lạnh, nên tôi cần ngâm tay trong nước nóng sau mỗi lần quấn đá và xoa bóp với dầu nóng trước khi ngủ.

Đến tháng 5 năm 2021 thì thời gian làm xong một dây đá của tôi bắt đầu kéo dài đến 3 ngày, và lúc này Thảo cũng chuẩn bị rời Nhật để về hẳn Việt Nam sau nhiều năm sinh sống ở bển. Rồi khi Thảo về tới thì mãi hơn một tháng sau tôi mới hẹn gặp và qua nhà Thảo chơi lần đầu. Lúc gặp nhau thì tôi cũng không cảm thấy gì đặc biệt hay khác lạ nhưng Thảo nhanh chóng có thêm một ấn tượng về tôi sau khi tôi chở Thảo đi mua bột chiên. Là do cái tính của tôi lúc nào cũng tinh bơ, đi ngoài đường thường hay ngó trời nhìn đất nên tôi không để ý nghe bạn nói gì ở phía sau, làm khi đi đến giữa ngã tư thì tôi mới thấy bạn hối

“Quẹo bên này!” mà làm tôi vừa bật đèn báo hiệu vừa quay xe ngay lập tức. Vì vậy đó là lần đầu và cũng là lần cuối Thảo để tôi chở bạn.

Qua giữa tháng 7 năm 2021, Sài Gòn lại giãn cách vì dịch covid nên làm tôi không đi gửi đồ được, kể cả dịch vụ tới nhà lấy hàng cũng không tiếp cận được. Và cũng do tôi đã thấy mệt mỏi nên tôi gác việc quấn dây lại để nghỉ ngơi và ngồi chơi điện tử với một người bạn ở trên mạng. Đến tháng 8 thì tôi bắt đầu bị một đợt nhiệt miệng khá nặng một cách kỳ lạ. Từ hồi đi học là tôi đã thi thoảng bị nhiệt miệng, vài tháng bị một vết nhiệt dù cho tôi rất ít ăn đồ nóng hay đồ chiên xào. Nhưng lần này thì lại khác vì một đợt có đến 2-3 hột và khi chúng chỉ vừa hết đau, còn chưa lành hẳn thì một đợt tiếp theo lại xuất hiện. Cứ thế 3 đợt liên tục chỉ trong hơn một tháng mà làm tôi khó ăn khó ở, nhưng tôi cũng có một “niềm đam mê” mỗi

khi bị nhiệt miệng, đó là lấy muối bỏ vào và dùng ngón tay ấn vào thật mạnh. Tuy là lúc đó sẽ rất là đau, đến nỗi mặt mày nhăn nhó ướt nhem với nước mắt nước mũi nhưng tôi sẽ không còn cảm giác gì về nó nữa trong hơn nửa ngày, thế nên tôi cứ “hành hạ” thân mình một ngày 2 lần sáng và tối. Và do có vẻ quen với việc này rồi nên tôi có cảm giác như thể những vết nhiệt chỉ biến mất khi nó đã tạo ra đủ khối lượng đau, bởi vậy tôi cứ bôi muối cho nó thật đau và 2-3 hôm sau là nó sẽ hết. Và thật lạ là từ đây trở đi tôi không còn bị nhiệt miệng một lần nào nữa dù cho ăn uống bất kì cái gì.

Trong lúc buồn tẻ không biết sẽ làm gì tiếp theo thì tôi lại nhờ Thảo hỏi thần để lấy thêm chút nghị lực. Họ bảo rằng mọi thứ xảy ra không giống như cách tôi suy nghĩ hay mong chờ, và phía trước tôi sẽ có những điều thú vị. Do đã quen với câu sấp rồi của

các Ngài nên tôi cũng bỏ dần được cái thói kỳ vọng bên trong mình. Và đúng là điều thú vị mà các Ngài nói này thì mất đến gần 2 năm mới xuất hiện, ở trong buổi ra mắt sách mà chị Tiên tổ chức cho tôi.

Đến đầu tháng 9 năm 2021 thì Huan nhắn tin cho tôi qua Facebook để hỏi một số điều về sách tôi đã viết, sau đó tôi và bạn thi thoảng trò chuyện về những điều bình thường trong cuộc sống. Cũng giống như nhiều bạn hỏi han sau khi tôi đăng 3 quyển sách lên mạng thì tôi không để ý nhiều về tên tuổi, giới tính hay hình đại diện của các bạn mà tôi chỉ dùng trực giác và sự hài hước của mình để lựa ngôn từ và lời nói.

Qua tháng 10 thì Sài Gòn dỡ bỏ giãn cách và tôi cũng quyết định trả phòng để kết thúc cuộc hành trình nhỏ này sau đúng một năm, rồi tôi qua nhà chú bên bán đảo Thanh Đa để ở lại chơi thêm một lúc. Và

trong lần tiếp theo đi hẹn với Thảo thì tôi gấp được S, bạn mà trước đó tôi chỉ biết qua lời kể của Thảo cùng với L đang ở bên Mỹ mà tạo thành nhóm 4 đứa thường nhắn tin và gọi video qua mạng. Trong khi cả 3 bạn đều có những khả năng tâm linh và giao tiếp được với các vị thần bảo hộ thì tôi chỉ đúng như mệnh tuổi của mình, “Lộ Bàng Thổ”, là cục đất bên đường không nghe gì, thấy gì hay biết gì.

Mỗi lần tôi có sự chuyển biến trên người là các bạn “hả hê” lầm vì mọi khi năng lượng bên ngoài thay đổi thì các bạn thường bị nóng rát, đau đầu, nôn ho hay ngứa ngáy trong khi tôi vẫn bình thường chẳng cảm thấy gì. Và tôi cũng đã thắc mắc khi nào mình sẽ được khai mở các khả năng ở bên trong, rồi một cách tự nhiên tôi biết rằng mọi thứ sẽ tới khi thời điểm tới nên không cần phải suy nghĩ làm chi.

Đến giữa tháng 11 thì tôi quay lại Đà Lạt nhưng vẫn chưa chịu về nhà của mình mà tôi ôm đồ đạc đến căn nhà chị Tiên mới mua được, cách nhà tôi gần 20km. Ở đây tôi được các bạn yêu thương và nuôi nấng sau khi rời khỏi căn hộ ở Sài Gòn chỉ với 48 kí và 150 ngàn trên người. Vì chuyến hành trình “xa xỉ” này mà tôi đã tiêu hết tiền tiết kiệm trong 1 năm trước đó, chủ yếu là do trả tiền nhà và gửi về cho mẹ.

Qua đến tháng 1 năm 2022 thì tôi mới mò được về nhà của mình mà không còn cảm thấy “sợ” ở trong người nữa. Rồi bỗng một hôm, Huan hỏi tôi muốn xem Tarot không thì bạn xem cho dù tôi chẳng bao giờ chủ động đi kiếm tìm Tarot để xem, vậy nên tôi bảo Huan cứ rút bài ra chủ đề gì cũng được. Và thật tình cờ thêm một lần nữa, lại có một người bạn xuất hiện để nhắc tôi về câu chuyện hồi tốt nghiệp đại học của tôi, câu chuyện mà tôi đã buông đi nhiều lần.

Và do thấy có duyên nên tôi ngồi kể cho Huan đầu đuôi câu chuyện. Lúc nghe xong thì Huan đồng cảm với tôi và từ đây tôi bắt đầu kể cho Huan nhiều thứ hơn. Được không bao lâu thì hai đứa từ xưng hô anh em chuyển sang gọi nhau bằng những cái tên hay biệt danh tự đặt. Dù Huan nhỏ hơn tôi 5 tuổi nhưng tôi và bạn đối xử với nhau ngang hàng từ lúc nào không hay, giống như 2 đứa trẻ con trong xóm có gì cũng đem kể đem khoe với nhau. Huan hay gọi tôi là “người ngoài hành lang” thay cho chữ người ngoài hành tinh vì cách tôi sống chẳng có tí nào giống với người đời bình thường, hay là “người trong nhà” mà Huan thường gọi.

Một hôm, khi Huan bất ngờ thấy hình tôi trên Facebook thì bạn nhắn tin la ó nói với tôi rằng bạn không quen biết con người ngày, vì hình này là một con người khác còn người bữa giờ Huan nhắn tin thì

là một con người khác. Bởi vậy, nhiều bạn nói ngạc nhiên sau khi trò chuyện với tôi, bảo rằng tôi rất dễ chịu và hài hước mà khác hẳn với cảm nhận trước đó khi bạn đọc sách hay nhìn qua hình của tôi. Và Huan cũng bảo rằng nói chuyện với tôi có cảm giác như nói chuyện với một đứa nhỏ 5 tuổi vô cùng ngây ngô, đến nỗi Huan hay gọi tôi là bé và tôi gọi Huan là bà dì khó tính.

Thế rồi trong suốt 2022 thì tôi lại đóng đô ở nhà, tiếp tục làm vài công việc máy tính hay quấn dây cá để câu thời gian và đợi câu nói sắp rồi của các Ngài. Chỉ khi có bạn rủ rê thì tôi mới ra khỏi nhà và lúc này tôi cũng bắt đầu đi chơi với nhóm của Thảo nhiều hơn, để quen được thêm những người bạn mới.

- Ngày 4 tháng 5 năm 2023

Sáng nay thức dậy tôi cảm thấy hơi mệt trong người, có lẽ là do chiều qua đi chơi hăng say với nhóm của Thảo và tham gia làm livestream để giúp giới thiệu những quyển sách.

Bởi vì tôi giỏi viết hơn nói và lại không quen làm mấy chương trình kiểu này nên tôi toàn để cho Thảo là nhân vật chính, còn tôi thì cứ tìm cách né cái điện thoại để không phải lọt vào khung hình. Đến khi tôi cảm thấy nóng nực và ngột ngạt quá, cần đi vào nhà vệ sinh thì có bạn đặt câu hỏi, làm tôi đẩy qua cho Thảo trả lời và khiến bạn cảm thấy hơi khó chịu.

Và lúc kết thúc chương trình vì cảm thấy không còn gì để nói nữa thì tôi bớt căng thẳng hẳn. Tôi có cảm giác như cái điện thoại quay hình là một cái gì đó đang quan sát và phán xét mình vậy. Thế nên khi tắt máy đi thì chúng tôi lại được trở về là mình và vui vẻ trò chuyện. Rồi trong lúc trao đổi, một anh bạn mà

tôi thường đi cùng kể cho mọi người rằng anh có một giấc mơ. Anh mơ thấy anh cùng vài bạn khác sẽ giúp tôi trong lần xuất bản sách tiếp theo mà phát hành theo kiểu tặng sách cho người có duyên, với thông tin để bạn đọc có thể đóng góp tùy tâm và giữ tiền lại để dành cho lần in sách tiếp theo.

Nhiều năm trở lại đây thì mô hình đóng góp kiểu này đã trở thành một điều phổ biến trong cuộc sống và giúp những chương trình sáng tạo phát triển một cách nhanh chóng. Bởi vì mọi thứ cơ bản chỉ là công cụ để giúp con người trải nghiệm và sáng tạo mà không phải ai cũng dùng hết khả năng của công cụ, nên hiển nhiên người sử dụng sẽ nhận thấy công cụ hữu dụng nhiều hay ít thì tùy thuộc vào hoàn cảnh của mỗi cá nhân. Như thế, bằng cách để công cụ được tự do đến với nhiều người hơn thì sự đóng góp đạt được sẽ có thể lớn hơn so với cách vận hành

thông thường – là cách tất cả mọi người đều phải chi trả như nhau trước khi tiếp cận một công cụ mà không biết nó sẽ có ích với mình ra sao.

Sáng hôm nay thì tôi có hẹn với Mân, bạn nói rằng sẽ dẫn tôi đi gặp một vài người bạn mà không nói là ai hay để làm gì.

Tôi ra khỏi nhà ở Thanh Đa để bắt xe ôm đi đến chỗ hẹn, tút bên Quận 7 xa xôi mà tôi phải ngồi trên xe đến gần nửa tiếng.

Lúc đến nơi, ngay quán nước tại một ngã 3 đường thì tôi thấy bạn Mân và nhiều người khác đang ngồi nói chuyện vui vẻ trên vỉa hè ở ngay trước quán. Thấy tôi tiến đến thì một chị nhìn tôi vài giây và bảo tôi ngồi xuống ghế cùng với mọi người, đợi chị một lát. Chị tên là TH, làm công việc chữa lành và bạn Mân đi theo để phụ giúp chị. Và quyển sách bạn Mân đưa cho tôi là Kinh Thánh do chị soạn lại theo ý ở trên

truyền xuống.

Ngồi nhìn mọi người trò chuyện thì tôi cảm thấy một không khí rất thân thiện và cởi mở, không có gì gọi là quá bất thường. Nhưng từ lúc ngồi xuống ghế là tôi bắt đầu cảm thấy nhói trong tim, nhói như cái kiểu khi ta vô tình nhìn thấy người mà đã làm mình tổn thương hay khi mình bị ai đó chê trách. Thường thì cảm giác này sẽ đến và đi một cách nhanh chóng nhưng ở đây thì nó cứ giữ im trong người tôi, làm tôi cảm thấy nặng nề như muốn dính chặt vào cái ghế.

Sau khi làm việc xong với các bạn đến trước thì chị bảo tôi qua ngồi với chị. Chị nói rằng chị sẽ chữa cho tôi theo ý ở trên truyền xuống mà không yêu cầu hỏi han bất kì điều gì hay đề cập tới vấn đề tiền bạc. Chị đưa cho tôi một chai nước suối mà chị đã chuẩn bị sẵn đem từ nhà đi, bảo tôi uống một ngụm nước rồi chõ tay chị chỉ trên thân chai, khoảng một phần tư

chai nước. Uống xong thì tôi được chị đưa cho một cái túi nhỏ bằng vải lụa may rất đẹp, ở trong có những viên đá gì đó mà vừa đủ to để tôi cầm trong hai lòng bàn tay.

Chị bảo tôi cầm túi vải ở trước bụng, ngồi thả lỏng trên ghế và trong đầu niệm Amen hay Nam Mô A Di Đà Phật cái nào cũng được.

Một hồi sau, ngồi chán chê mà chẳng cảm thấy gì trong người thì tôi bỗng mở mắt, để chị nhìn thấy và nói chưa được, bảo tôi nhắm mắt và tiếp tục niệm.

-Em niệm Amen đi, niệm Nam Mô A Di Đà Phật không được đâu.

Chị chợt nói mà làm tôi khá ngạc nhiên, vì trước đó tôi chọn Nam Mô A Di Đà Phật để niệm mà không nói cho chị biết.

Thế là tôi ngồi đó vừa cầm túi đá trong tay vừa niệm trong đầu, đến nỗi tôi có những quãng ngủ gật

gục đầu làm tôi giật cả mình. Cho đến khi tôi nghe chị nói “Được rồi!” thì tôi mừng rỡ mở mắt, chỉ để thấy một túi đá khác chị đã để sẵn trên bàn ngay trước mặt tôi.

Chị bảo tôi uống thêm một phần tư chai nước trước khi bắt đầu vòng thứ 2. Uống xong thì tôi cầm lấy túi đá trong tay và tiếp tục ngồi niệm. Và cũng giống như vòng 1 thì tôi lại ngủ gật lên gật xuống như những buổi lên lớp ngồi học môn Ngữ Văn buồn tẻ và vô vị. Chỉ đợi đến khi tiếng của chị cất lên và làm tôi bừng tỉnh, với mắt lờ mờ nhìn mọi thứ xung quanh như sau một giấc ngủ ngon vào giữa ban ngày.

Và lúc nhìn thấy túi đá thứ 3 trên bàn thì tôi chẳng còn chút ngạc nhiên nào nữa, vì cuộc đời tôi từ bé đến giờ thì cái gì cũng đi với số 3. Cấp 1 thì học lớp C, lên cấp 2 thì học lớp A3 và lên cấp 3 thì vẫn là A3. Cho đến những lần tham gia vào các cuộc thi thì

tôi cũng toàn được giải 3 không hơn, hay tôi cũng thường là người thứ 3 trong những drama ướt át của cuộc đời.

Rồi mãi thì cũng xong chương trình của ngày hôm nay, sau câu nói “Được rồi em!” cuối cùng của chị mà tôi cứ ngồi đợi trong vô thức và làm tôi quên mất niệm Amen ở trong đầu. Và khi uống xong một phần tư còn lại của chai nước thì tôi được chị đưa cho tai nghe, để thiền thêm một lúc với nhạc tần số mà chị mở trên điện thoại.

Đến khi xong xuôi hết cả thì đã gần 3 tiếng trôi qua. Tuy là không cảm thấy được gì đặc biệt từ sáng đến giờ nhưng cảm giác nặng nề trong lồng ngực ban đầu của tôi đã không còn. Và lúc này thì chị mới bắt đầu nói chuyện và kể cho tôi đôi điều.

Chị nói lúc tôi mới đến năng lượng của tôi rất nặng và sau khi tôi ngồi xuống ghế thì làm mọi người

chùng hẳn đi. Rồi tôi kể cho chị nghe về cảm giác nhói trong ngực thì chị bảo là do năng lượng của chị ở gần đã giúp đẩy mẩy cái nặng nề ở trong người tôi ra. Và cách chị chữa bệnh là vậy, chị chỉ ngồi cạnh người được chữa để trợ năng lượng cho các bạn chứ chị không đụng tay đụng chân lên bất kì ai.

Chị nói hôm nay chỉ giúp thanh lọc năng lượng xấu, còn hai ngày nữa sẽ giúp chữa lành cơ thể năng lượng cho tôi. Khi chị dứt lời thì tôi như muốn thảng thốt trong lòng: “Còn hai ngày nữa hả!”, giống cái lúc một người ngồi nghe thẩm tòa tuyên án phạt vậy. Và chị cũng bảo mấy luân xa của tôi thì tán loạn, lúc chạy lúc không, chưa kể có luân xa còn bị phong ấn.

Nghe chị nói thì tôi cũng tiếp nhận và không nói gì thêm dù cho tôi nghĩ rằng mình vẫn bình thường và khỏe mạnh. Có lẽ do tôi đã quen với thể trạng này, đã tập cách thích nghi với nó qua một thời gian dài, và

khi quen ở trong nhà rồi thì làm sao biết được bên ngoài nó như thế nào. Có những lần tôi ra Đà Nẵng chơi, các bạn thường ngó nghiêng một hồi là hỏi xem tôi có mệt chưa để các bạn đèo, và vậy mà làm tôi quen với việc để cho các cô nương lái xe còn tôi thì ngồi ung dung ăn quà ở phía sau và nhìn ngắm trời đất phố phường.

Nếu là người khác thì có lẽ họ sẽ nghĩ suy này kia nhưng với tôi thì chẳng mấy may có một thứ gì trong đầu. Vì tôi chẳng có giữ ba cái niềm tin băt bẻ thế nào là nam hay thế nào là nữ và phải làm những gì cho nhau trong cuộc sống, mà tôi có thể sẵn sàng làm mọi thứ cho người khác nếu tôi có khả năng.

Rồi chị nói rằng đến ngày thứ 3 thì chị sẽ giúp tôi kết nối với Cha, là do Cha gọi tôi về và tôi chỉ kết nối với Cha chứ không có Thần Phật nào khác. Chị nói như vậy là bởi chị làm việc với cả Cha và Tiên Thánh

Phật như nhau mà không có sự phân biệt, và chị cũng soạn sẵn cả Kinh Phật và Kinh Thánh cho mỗi người đến chữa khác nhau. Nên sau khi được chữa thì có người sẽ kết nối với Cha và có người kết nối với những vị Thần Phật khác.

Trong lúc vui vẻ nói chuyện với mọi người thì chị quay qua bảo bạn Mân đưa tôi cái vòng tay đá Lapis xanh mà bạn đang đeo, để bảo vệ tôi trong những ngày đến đây chữa. Chị nói tôi còn yếu lắm nên nhắc tôi đeo liên tục không được tháo ra, rồi chị bảo tôi đưa chị cái dây đá tôi đang đeo để chị nạp lại năng lượng cho vì bữa giờ tôi cũng không nhớ đến việc đem nó đi phơi nắng. Bên cạnh đó thì các bạn cũng chỉ tôi cách xin năng lượng vào đồ ăn thức uống để tăng dần sức mạnh ở trong người.

Nếu nói về ấn tượng đầu tiên của tôi dành cho chị thì đó là chị rất khỏe và cũng khá hài hước. Còn hơn

một tháng nữa là sinh con rồi nhưng chị vẫn băng
băng đi lại và làm việc mà không biết mệt là gì.

Tuy cảm giác của tôi về mọi người là thiện lành
nhưng tôi vẫn giữ trong mình một phần để quan sát,
vì tôi mới chỉ biết bạn Mân được có vài ngày và hôm
nay là ngày đầu tiên tôi gặp mọi người ở đây. Và
những gì hôm nay tôi trải qua thì cũng chỉ là những
điều cơ bản về năng lượng mà không có gì phức tạp
hay ẩn khuất.

Đến chiều, lúc dạo bộ trên phố một mình để đi
mua ít đá phong thủy thì tôi biết ở bên trong rặng đáy
là cuộc hành trình tiếp theo của mình với những
người bạn hoàn toàn mới, giống như sau khi tôi ra
trường đi làm hay khi tôi bỏ phố về quê để gặp được
các bạn ở Đà Nẵng.

- Ngày 5 tháng 5 năm 2023

Mấy ngày vừa rồi thì sáng nào tôi cũng đọc quyển kinh mà bạn Mân đưa cho, nhưng từ lần thứ 2 đọc thì tôi đã không còn cảm thấy niềm xúc động như lần 1. Nhớ lúc bạn đưa tôi quyển kinh ở ngoài công viên thì bạn cũng nói tôi chỉ cần đọc 3 lần là được.

Từ hôm nay là tôi không được tự mình đi đến quán nước bên Quận 7 nữa vì ở trên đã nhờ bạn Mân đưa đón tôi tận nhà, dù từ nhà bạn đến chỗ tôi và qua đến quán là một hình tam giác với mỗi cạnh dài hơn 10km.

Ngày chữa thứ 2 hôm nay thì cơ bản cũng giống như hôm qua mà chỉ khác ở chỗ, đó là vòng 1 thì tôi đặt hai tay lên một cái hộp vuông nhỏ khá nặng ở trên bàn thay vì cái túi đá ở trước bụng. Còn những điều khác thì vẫn y chang như vậy, vẫn cách uống nước 4 lần và ngủ gục 8 chap không hề thay đổi. Tuy nhiên, lần này thì tôi khôn hơn rồi, do không cảm nhận được

năng lượng nên tôi xin các Ngài báo cho tôi biết khi nào thì xong với một túi đá.

- Giỏi, hôm nay em cảm nhận được rồi đó! – Chị nói khi thấy tôi mở mắt và buông cái túi đá ra.

Tôi chỉ tẩm tẩm cười trong im lặng vì tôi có cảm nhận được gì đâu, dù cho chị nói ngày thứ 2 này tôi có thể cảm nhận luân xa chạy trong người như điện. Và tôi chỉ thấy có một cảm giác lạ từ lưng dưới đi lên mà làm tôi buông tay ra, trong khi chị nói nếu tôi thấy đá không còn truyền năng lượng vô tay nữa thì mới là xong.

Sau đó chị đi về trước, còn tôi thì ở lại chơi với các bạn. Và trong lúc ăn cơm trưa, 3 bạn đã kể tôi nghe trải nghiệm trước và sau khi gặp chị TH, với những câu chuyện dở khóc dở cười hay sợ hãi và nghi ngờ khi bước vào con đường tâm linh.

Bạn Mân kể rằng có lần bạn đi qua nhà thờ thì nhìn thấy một cây thánh giá bốc cháy và bị tách làm đôi. Đến khi gặp được chị TH thì bạn phải tự mình đi nhà thờ 3 lần một tuần, trong vòng 3 tháng thì chị mới bắt đầu chữa cho bạn và giúp bạn kết nối được với Cha. Và lúc mới biết chị TH thì bạn cũng có những nghi ngờ bên trong vì trước đó bạn theo đạo Phật, rồi khi về trước bàn thờ Phật để hỏi và nghe bảo rằng cứ đi đi thì bạn mới theo chị TH đến hôm nay.

Với em gái TY thì bạn đi cùng chị TH thông qua Mân. TY và Mân biết nhau khi tình cờ gặp gỡ trong một chuyến đi chơi ở Đà Lạt, và trong lúc ngồi thiền dưới thác thì cả hai đều thấy hình ảnh của Cha xuất hiện và tạo ra lòng tin ở trong TY. Tuy nhiên, khi về lại Sài Gòn thì TY không còn thấy tin mà nghi ngờ bạn Mân mê hoặc hay bỏ bùa nên không dám đi gặp mặt. Rồi mãi tới mấy lần hẹn sau đó thì TY mới tin

hơn và bắt đầu đi với Mân thường xuyên.

Còn chị TC thì đã quen chị TH được một thời gian khá lâu thông qua sự giới thiệu của bạn bè. Chị kể hồi đó chị bị bệnh rất nhiều, suýt chết tới tận 2 lần. Và sau khi được chị TH chữa khỏi thì chị có mong muốn theo chị TH để giúp chữa bệnh cho những người khác. Lúc chị được chữa thì chị cũng được đưa cho Kinh Thánh về đọc, làm chị cảm thấy ngạc nhiên vì trước đó chị cũng chỉ theo Phật. Nhưng chị vẫn tin tưởng và làm theo hướng dẫn của chị TH, rồi dần dần chị cảm nhận và nói chuyện được với Cha. Chị kể có mấy lần ở nhà chị xảy ra đánh lộn tâm linh dữ dội, khi ma quỷ kéo đến thì có thiên binh giúp bảo vệ nhà chị, làm cho khu vườn tan tác như có bão quét qua mà chỉ có một mình chị nhìn thấy. Và lúc ngồi nghe thì tôi có cảm giác chị giống như mấy tiên nữ trên trời, có thần thái rất là nữ tính và dịu dàng.

Trên đường chở tôi về thì Mân kể bạn đã từng có một giấc mơ, thấy ở đâu đó có một thư viện mà không ai được vào và có 2 người trông coi cái thư viện này. Bạn nói bạn là 1 trong 2 người này và người còn lại không biết là ai, cho đến khi gặp được tôi thì bạn đoán bạn đã có câu trả lời. Nghe vậy thì tôi chỉ mỉm cười và nghĩ có khi cũng đúng, bởi có lần các thần của Thảo đã cho tôi biết công việc của tôi là ở trong thư viện của vũ trụ.

- Ngày 6 tháng 5 năm 2023

Hôm nay là ngày thứ 3 tôi đến gặp chị TH để chữa lành năng lượng, và do hôm nay có hai ca bệnh nặng nên tôi phải đến sớm lúc 7h để chị bắt đầu. Vì vậy tối qua tôi đã đi ngủ sớm để sáng nay chuẩn bị cho kịp lúc bạn Mân tới đón.

Đến quán nước bên Quận 7 thì tôi thấy chị TH đang ngồi ở đó nên tôi nhanh chóng vào chỗ để chị bắt đầu công việc. Chị nói hôm nay tôi sẽ cảm nhận được năng lượng rõ hơn nữa và cuối buổi chị sẽ giúp tôi kết nối với Cha.

- Nếu em không cảm nhận được thì sao? – Tôi hỏi một cách hồn nhiên.
- Không cảm nhận được thì về với mẹ. – Chị vừa nói vừa lườm tôi với một nụ cười.

Rồi khi hoàn thành 3 vòng thiền đá và 1 vòng thiền nhạc tần số như hai hôm trước thì tôi vẫn chưa cảm nhận được gì rõ rệt, ngoại trừ việc tôi có cảm

thấy khỏe hơn so với trước lúc gặp chị.

Chị dặn tôi về nhà chịu khó thiền để năng lượng trong người tôi đan lại từ dưới lên thì tôi mới kết nối được với Cha. Chị cũng bảo tôi thi thoảng nên vô nhà thờ và thiền để nhận thêm năng lượng giúp đẩy nhanh sự thay đổi của cơ thể. Và chị nói không phải nhà thờ nào cũng được vì có nhiều nhà thờ làm không đúng thì sẽ không có Thần Thánh ngự ở trong, nên lúc tôi về quê thì hãy chụp hình nhà thờ ở địa phương để gửi cho bạn Mân xem thử tôi có vào được không.

Do tôi còn ở Sài Gòn thêm 2 ngày nữa nên tôi quyết định sẽ nhờ bạn Mân chỉ dẫn, và tính cả buổi chiều nay thì tôi sẽ có đúng 3 buổi đi nhà thờ.

Xong phần việc của tôi thì chị TH chuyển qua làm cho 2 bạn khác. Mỗi bạn đến chữa thì sẽ có công cụ riêng biệt mà chị đã được ở trên cẩn dặn và chuẩn bị trước, ngay cả cùng một cục đá nhưng nó sẽ có tác

dụng khác nhau đối với mỗi người khác nhau, tùy thuộc vào năng lượng ở trên cho vào viên đá với ý niệm cụ thể như thế nào. Tôi thấy một bạn cầm hai tay vào một viên đá to hình lục giác ở trên bàn, còn bạn kia thì ngồi thiền trước một hình kim tự tháp có dây chuỗi hạt quấn phía trên. Sau đó, tôi thấy một bạn bắt đầu khóc lóc thảm thiết, khóc hết tăng 1 rồi đến tăng 2, làm chị TH ngồi bên cạnh dỗ dành và ôm bạn như ôm con của mình. Còn bạn kia thì ngồi thiền với mồ hôi hột nổi đầy trên mặt và cổ mà tôi nghe bảo là bạn này đang xì âm khí ra khỏi người. Nhìn người ta như vậy mà tôi thấy mình hơi kỳ, vì hết 3 ngày mà tôi vẫn không cảm thấy một điều gì.

Qua 2h chiều, ăn trưa xong với các bạn ở công ty cũ thì tôi đi đến Nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế, và do hôm nay thứ bảy nên nhà thờ khá là đông người. Sau khi bước qua cổng được vài bước thì tôi bắt đầu cảm

thấy xúc động ở trong người mà không hiểu vì sao, nó cứ dâng lên như nước chảy làm tôi phải kìm nén lại.

Và trong lúc đợi bạn Mân gửi xe dưới hầm thì tôi ngồi ghế nhựa ở phía ngoài thánh đường, gần chỗ tượng của Đức Mẹ Maria. Đến khi bạn lên tới thì tôi thấy bạn ra trước Mẹ Maria để chào rồi mới quay lại ngồi cùng tôi.

Ngồi đây chỉ một chốc mà trong tôi lại có những đợt xúc động một cách kỳ lạ, làm tôi cứ cố níu chúng lại ở trong người. Và khi tôi đang loay hoay với đống cảm xúc này thì bạn Mân bỗng nói tôi biết rằng Mẹ Maria đứng đó nhìn tôi từ nãy đến giờ, làm tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên vì không hiểu tại sao.

Đến khi mọi người đi ra bớt thì bạn Mân dẫn tôi vô trong thánh đường để ngồi thiền, với cách thiền 3 bước của riêng chị TH. Bước 1 là “Xả nạp” với một kiểu ấn tay để trên hai đùi, có tác dụng vừa xả âm khí

trong người ra và vừa nạp dương khí từ bên ngoài vào. Bước 2 là “Kết nối” với một kiểu ấn tay khác mà vẫn để trên hai đùi, có tác dụng kết nối với Cha hay các Ngài để nhận thêm năng lượng. Bước 3 là “Dung hòa” với hai tay đan lại và hai đầu ngón cái chạm vào nhau, để cân bằng năng lượng đã nhận được ở trong người.

Rồi bạn nói tôi biết về sự cần thiết của việc uống nước trước và sau khi thiền, rằng nước giúp năng lượng trong cơ thể được lưu chuyển một cách dễ dàng và bảo tồn không nên đi lại ngay sau khi thiền mà hãy ngồi đó một chốc cho cơ thể trở về trạng thái bình thường.

Và trong lúc thiền thì tôi không còn cảm thấy xúc động ở trong người nữa, mà thi thoảng tôi chỉ thấy ánh sáng vẹt qua trong mắt giống như có ai đó ở ngoài lấy đèn rọi vào.

Ngồi được một hồi thì tôi thấy tiếng vỗ nhẹ vào người, bạn bảo tôi được rồi và chỉ cho tôi cách chuyển ấn tay từ đang đan nhau sang tư thế chắp tay ở trước ngực, sau đó buông hai bàn tay xuống nhẹ nhàng đặt lên hai đùi và kết thúc bài thiền. Xong xuôi thì bạn kể tôi nghe, rằng lúc tôi đang thiền thì bạn thấy Cha xuất hiện, đặt tay lên và giúp lấy ra mấy cái “sạn” linh tinh trong đầu tôi. Rồi bạn nói hôm nay chỉ có như vậy và dẫn tôi ra nhà sách ở phía sau nhà thờ.

Sau khi tôi lựa được nến và trầm thì bạn quay qua khu vực bán tượng trưng bày, nói là thấy tôi sẽ mua một cái và bảo tôi đứng xem có cái nào thu hút tôi không. Ngó quanh một lượt thì tôi chỉ tay vào một bức tượng đá cao tầm 30cm, hình người mẹ mặc áo dài truyền thống đang ôm con trong lòng. Tôi chọn xong thì bạn hỏi giá xem thế nào, và khi thấy giá cao quá thì bạn bảo tôi chọn một cái khác. Rồi ngó nghiêng

một hồi thì tôi cũng lựa được một bức tượng đồng cao cỡ 15cm với hình Thánh Martin. Thấy giá cũng trong tầm vừa phải thì bạn nghiêng đầu nghe thử, sau đó bạn nói là Ngài cũng thích tôi đó nên tôi chọn bức tượng này. Đối với nến và trầm thì bạn mua tặng tôi, còn bức tượng thì tôi tự trả mà làm tôi có một chút cảm giác gọi là nếu như mai mốt còn mua thêm mấy đồ đắt tiền thế này nữa thì tôi sẽ xách dép bỏ chạy. Bởi vì trong tôi biết rằng không cần phải mua những thứ tốn kém như vậy, vì điều quan trọng là về năng lượng chứ không phải là hình thức hay giá thành vật chất của những món đồ.

Ra khỏi nhà thờ thì bạn chở tôi đi tìm chỗ uống nước, và trong lúc ngồi chơi thì bạn tìm đọc tiểu sử của Thánh Martin ở trên mạng. Lúc còn làm người thì ông có một cuộc sống khó khăn, ông thích chơi với người nghèo và động vật, và ông có một khả năng đó

là chữa bệnh cho người khác chỉ bằng ly nước.

Nghe thế thì tôi cảm thấy có chút ngạc nhiên vì thấy ông cũng giống với mình ở nhiều điểm. Tuy không gọi là quá khó khăn nhưng hồi bé gia đình tôi cũng có những thiếu thốn, tôi vẫn nhớ còn nợ cô dạy tiếng Anh lớp 9 vài tháng học thêm vì mẹ tôi không có tiền để đóng. Và tôi cũng thường dùng nước ấm, nước nóng để chữa bệnh cho mình.

Hồi giữa lớp 12 thì tôi bắt đầu bị căn bệnh đau dạ dày hỏi thăm thường xuyên, âu cũng là do tôi “người ngoại quốc” và đua theo cách sống của phương Tây. Lúc đó cái sốt mayonnaise đóng chai chỉ mới xuất hiện ở ngoài chợ mà làm tôi cảm thấy thích mê nên tôi mua về để trộn salad ăn mỗi sáng trước khi đến trường, với rau củ cắt hạt lựu và luộc chín rồi để sẵn trong tủ lạnh. Thế là không được bao lâu thì tôi bị đau dạ dày vì ăn đồ lạnh thường xuyên vào buổi sáng,

buộc tôi phải nghỉ tập thể hình và sút đi vài kí lô.

Đến khi vào đại học, uống hết khá nhiều thuốc mà vẫn không đỡ thì tôi tiếp tục đi khám nội soi. Tôi vẫn còn nhớ cái cảm giác rùng mình khi người ta nhét ống soi vô cổ và làm cơ thể phản ứng nôn ọe liên tục. Và do thuốc men nào cũng chẳng có tác dụng nên tôi tìm cách thích nghi với cơ thể của mình. Tôi đã may mò và tìm thấy chế độ dinh dưỡng theo nhóm máu ở trên mạng, rồi tôi tham gia vào cộng đồng này cũng được khoảng 1-2 năm. Tuy chế độ ăn này cũng khá khắc nhưng nó giúp cơ thể của tôi dễ chịu hơn nhiều, và khi trực giác của tôi mạnh lên dần thì tôi bắt đầu ăn uống bình thường trở lại, để lựa chọn đồ ăn theo cảm tính thay vì phụ thuộc vào tư duy hay kiến thức bên ngoài.

Từ lúc tôi bị đau dạ dày là tôi chuyển hẳn sang uống nước ấm dù trời nóng hay lạnh, dù trời sáng hay

tối. Bởi vậy mà đi đâu tôi cũng cầm theo cái bình giữ nhiệt khư khư bên người như thế để tạo ra cái thương hiệu của bản thân. Cũng nhờ vậy mà khi đi với tôi thì bạn bè thường chẳng cần lo đến vấn đề nước uống, nếu không thấy tôi cầm theo bình 1 lít thì sẽ là bình 5 lít. Tuy chỉ uống nước ấm từ sáng đến tối nhưng tôi vẫn ăn uống đồ lạnh bình thường, chỉ có điều là tôi đưa vô miệng từng miếng nhỏ một cách chậm rãi để khi nuốt xuống thì cổ họng hay dạ dày không bị dính lạnh.

Bên cạnh đó, vô đại học xong thì tôi đột nhiên bị chứng nhức mỏi hai vai, như thể lúc nào tôi cũng đeo hai cục tạ trên người. Và khi tôi về quê, được mẹ dẫn đi khám đông y thì họ bảo tôi bị trúng khí lạnh, nhưng dù họ có đốt ngải cho tôi hay tôi về nhà tự xông hơi thì sự khó chịu cũng không hề biến mất. Thế nên tôi lại học cách thích nghi với cơ thể của mình,

phải tắm nước nóng hay thật nóng và giữ cho hai vai không bị lạnh khi tắm, dù cho trời bên ngoài có nóng hay lạnh thì cũng vậy.

Như thế qua năm tháng, những vấn đề sức khỏe của tôi dần biến mất và tôi chỉ cần có nước nóng là đi đâu hay làm gì cũng được. Những khi bị ngứa hay nấm ngoài da thì tôi thường dùng nước nóng hay nước gần sôi để chườm vào thì chúng cũng sẽ biến mất một cách tự nhiên. Hay khi mệt mỏi thì tôi chỉ cần uống nước ấm, tắm nước nóng và đi ngủ là hôm sau sẽ hết. Chỉ đơn giản vậy thôi mà đã hơn 10 năm rồi tôi không đụng vào viên thuốc chữa bệnh nào, ngay cả nhức đầu nhẹ hay cảm sốt thông thường thì cũng hiếm khi ghé thăm tôi.

- Ngày 7 tháng 5 năm 2023

Chiều hôm nay là buổi thứ 2 bạn Mân chở tôi đi nhà thờ, và do là Chủ nhật nên nhà thờ rất đông người. Chắc bởi cái số tôi thường đi đôi với hai chữ “trùng hợp” nên tôi đi trúng vào dịp đặc biệt với lễ thánh rước Đức Mẹ Maria.

Lần này vào nhà thờ thì có thêm TY tham gia cùng tôi và Mân. Lúc đi dạo ngoài khuôn viên thì TY đưa cho tôi một cái quạt màu xanh lá, nói là Cha bảo mua cho tôi và ý nghĩa là gì thì tôi về nhà tự hỏi, rồi cả 3 đi vào thánh đường để dự lễ. Và khi tiếng nhạc vang lên, mọi người cất tiếng hát thì người tôi cũng bắt đầu lắc lư theo. Tôi chưa từng nghĩ là mình sẽ thích những bài thánh ca đến như vậy, đến nỗi tôi cảm thấy xúc động và nước mắt dâng lên.

Khi lễ kết thúc và mọi người đưa nhau ra khỏi thánh đường thì bạn Mân bảo tôi lên chỗ tượng mà mới được rước xong vì Mẹ Maria có điều gì đó muốn

nói với tôi. Rồi tôi đến đứng trước tượng của Mẹ, tôi đan hai tay vào nhau và đứng thả lỏng xem Mẹ sẽ nói cho tôi điều gì. Và chỉ trong nháy mắt thì những hình ảnh về mẹ tôi trong mấy chục năm qua lướt vội trong đầu, với biết bao điều khó khăn mẹ đã trải qua, biết bao thứ mẹ đã để dành cho tôi và mẹ đã yêu thương tôi như thế nào nhưng tôi lại có những lần giận mẹ vì vài ba điều nhỏ nhặt trong cuộc sống, làm tôi bỗng bật khóc nức nở và không thể nói nên lời khi bạn hỏi tại sao tôi khóc.

Không phải tôi không thương mẹ mà chỉ là tôi thương mẹ khác với cách của người ta. Thi thoảng tôi cũng làm hay mua gì đó cho mẹ nhưng theo cách tình cờ ngẫu hứng, khi tôi có điều kiện hay có dịp đi đâu đó. Tính của tôi là vậy, luôn để mọi thứ đến một cách tự nhiên mà không phải gượng ép suy nghĩ hay ghi nhớ là cần làm điều gì đó cho bất kì ai.

Và khi tôi còn chưa hết xao động thì bạn Mân bảo tôi qua trước hình Chúa Giêsu ở phía bên kia thánh đường. Nếu Mẹ Maria chỉ tôi tình yêu về người mẹ thì Chúa Giêsu cho tôi thấy sự thấu hiểu về người cha. Ở bên đây thì tôi không còn quá xúc động nữa bởi vì trong những năm tháng ở nhà thì tôi đã cảm nhận được điều này, rằng tình yêu của bố thì cũng dạt dào không kém dù cho bố thường ra ngoài nhậu nhẹt và về nhà gây cãi vã với vợ con.

Trên đường về, bạn Mân lại kể cho tôi về chuyện quán trà sắp tới và lần này thì bạn nói tôi cũng sẽ làm ở đó mà tạo ra trong tôi sự ngạc nhiên lẫn thích thú. Tôi hỏi tôi sẽ làm gì thì bạn nói ngày mai đi nhà thờ Cha sẽ nói cho tôi biết, và Cha cũng nói tôi nhiều trò lăm, mai mốt vô quán thì mới lời ra. Nghe bạn nói mà tôi cảm thấy tò mò vô cùng và cũng cố thử hình dung xem mình sẽ làm gì ở đó.

Buổi tối lúc rảnh rỗi thì tôi lấy chiếc quạt mà TY
tặng tôi ra cầm xem. Bởi tôi vẫn chưa nghe được gì từ
ở trên nên tôi bèn đoán đại, rằng cái quạt này liên
quan đến trái tim vì xanh lá là màu của luân xa tim.
Rồi bạn Mân nói đúng khi tôi nhờ bạn hỏi, và bạn
bảo tôi ngày mai vô nhà thờ xin thêm năng lượng để
mỗi lần quạt thì nó sẽ giúp sưởi ấm lại trái tim tôi.
Nghe vậy thì tôi không có chút thắc mắc gì vì tôi biết
sâu trong trái tim này vẫn còn những nỗi buồn chưa
được chữa lành hoàn toàn.

- Ngày 8 tháng 5 năm 2023

Ngày hôm nay tôi có buổi gặp cuối cùng với Thảo và các bạn trước khi tôi về quê, chúng tôi hẹn nhau ăn trưa tại một quán chay với không gian khá bắt mắt. Tuy nhiên, khi đến nơi thì chúng tôi thấy họ đóng cửa dù cho là ngày thứ hai đầu tuần. Nếu là như mọi khi thì chúng tôi đã đi tìm một chỗ khác nhưng hôm nay Thảo tự nhiên lại gọi điện cho họ. Và sau đôi lời qua lại thì chúng tôi mới biết là chiều 4h quán mới mở cửa, nhưng rồi họ quyết định mở cửa sớm vì chúng tôi nói quán có gì cho chúng tôi ăn cũng được.

Sau khi chúng tôi vào quán thì họ lại đóng cửa kín mít như thể đang phục vụ một băng phái bí mật nào đó. Mỗi lần tôi đi với Thảo và các bạn thì thường có những sự tình cờ thú vị như vậy, là những điều mà thường được gọi bằng chữ “Duyên”.

Rồi lúc ăn xong thì chúng tôi vẫn ngồi lại để tiếp tục nói chuyện, mãi cho đến 4h chiều. Tuy nói nhiều

vậy chứ nhưng tôi thường chẳng nhớ được gì, và những lần đi du lịch với nhau thì các bạn thường dành một hai hôm để túm tụm nói chuyện đến 3-4h sáng trước khi “khóc lóc” chia tay nhà ai người nấy về.

Đến khi ra khỏi quán chay thì mọi người lại đi ăn tiếp, qua một quán bún cũng ở gần đó. Và trong lúc hào hứng thì tôi buột miệng nói tôi sẽ sớm quay lại Sài Gòn mà làm các bạn cảm thấy tò mò. Thế là tôi ngồi kể hết chuyện cho các bạn nghe, rằng tôi đã gặp được những người bạn mới và được chữa lành như thế nào. Nghe xong thì các bạn cảm thấy thú vị nhưng cũng không quên dặn tôi nên cẩn thận, bởi mọi người thấy tôi rất hiền và dễ bị dụ, chưa kể nhiều lúc còn khá “nhu nhược”.

Cách đây vài tháng thì tôi có nhờ các bạn hỗ trợ tôi về việc xuất bản sách, tôi thì đưa ra một hướng

giải quyết của riêng mình và các bạn cũng ngồi hàng giờ để văn óc ra thêm vài lựa chọn khác cho tôi, nhưng sau cùng thì tôi lại ra một quyết định hoàn toàn khác theo trực giác của mình, khác với cách tôi đã nghĩ hay cách các bạn đã đề xuất. Bởi vậy, Thảo hay bảo tôi không có chính kiến nhưng qua thời gian thì tôi thấy được mọi thứ đã xảy ra đúng như chúng cần xảy ra. Thế nên tư duy của con người nhỏ bé lầm, dù có suy nghĩ hay tính toán bao nhiêu thì cũng không bằng cái trực giác, vì trực giác kết nối với linh hồn ở trên cao mà có thể thấy được cả quá khứ, hiện tại và tương lai cùng một lúc.

Ngồi ở quán bún đến 5h thì mọi người bắt đầu ra về và bạn Mân cũng vừa qua tới để đưa tôi đi nhà thờ.

Lúc vào thánh đường thì tôi tìm một chỗ ngồi để thiền như mọi khi, nhưng lần này tôi không còn cảm thấy được gì mà chỉ thấy một sự nặng nề ở bên trong

lồng ngực. Rồi một cách tự nhiên tôi biết rằng đây là sự nghi ngờ và sợ hãi ở bên trong tôi mà được tạo ra bởi chính sự quan tâm của các bạn mình.

Và khi biết chuyện của tôi thì bạn Mân bảo tôi xin Cha chỉ đường và soi sáng cho. Thế là tôi phát tâm theo hướng dẫn của bạn và ngồi trong im lặng, rồi nhanh chóng một sự thấu hiểu xuất hiện lên ở trong tôi vì lúc này tôi vẫn chưa nghe được bằng ngôn từ như cách của các bạn. Sau đó tôi nói sự thấu hiểu này ra thành lời cho bạn: “Thế lực nào tác động đến con đi nữa thì cũng không hề quan trọng, một khi trong con không còn sự sợ hãi nào nữa thì sẽ không ai có thể tác động đến con được”.

Nghe tôi nói thì bạn hào hứng và vỗ tay trong khi tôi không cảm thấy gì ở trong người. Có lẽ là do điều này chẳng có gì mới đối với tôi, bởi tôi biết sau cùng và quan trọng nhất là mình vẫn phải tin tưởng vào

chính bản thân dù cho bên ngoài có ra sao hay tác động đến mình bao nhiêu đi nữa. Và cũng có vài lần Thảo đã nhận xét này kia về tôi mà làm tôi sụp cảm xúc đến tận mấy ngày, nhưng tôi không bao giờ tỏ thái độ hay tranh cãi là Thảo nói có đúng hay không mà tôi đều nhận hết về mình. Nếu tôi thấy đúng với mình thì tôi sẽ nhận ngay, còn nếu không đúng thì tôi cứ để một bên, lỡ mai mốt tôi hiểu ra được thì tôi sẽ quay lại để nhận lấy bài học của mình.

- Ngày 9 tháng 5 năm 2023

Cuối cùng thì cũng đến ngày tôi được ôm đồ về nhà với mẹ, về với tiết trời mát mẻ và chiếc giường yêu quý của mình sau 10 ngày ngắn ngủn nhưng cũng rất là dài ở Sài Gòn vì biết bao chuyện đã xảy ra.

Sáng sớm hôm nay, vừa qua 4h thì tôi đã bừng tỉnh giấc sau một giấc mơ không được xinh đẹp cho lắm.

Do tối qua về nhà tôi vẫn còn thấy nặng nề ở trong ngực nên lúc đi ngủ tôi đã nghĩ trong lòng là hãy cho tôi mơ thấy gì đó để tôi có thể tin hơn. Thế rồi trong giấc mơ, tôi thấy Thảo bạn tôi trở thành “kẻ phản diện”, bạn nói với cái giọng rất dữ dội rằng tôi đang bị các bạn bên này dẫn dụ, chỉ ngón tay xoay xoay vào đầu tôi và nói họ đã làm tôi bị loạn.

Sau đó tôi ngồi dậy với một sự sợ hãi còn lớn hơn trước lúc đi ngủ. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc thì sự sợ hãi này được kéo ra khỏi người tôi như một màn

sương mờ, giúp tôi thấy rõ mọi thứ bên trong mình và nhận ra đây chỉ là một thử thách để tôi tin tưởng vào bản thân. Rồi tôi thắp nến lên và lấy quyển kinh ra đọc, lần này thì tôi lại cảm thấy xúc động khi lật những trang giấy sau nhiều ngày tôi chẳng cảm thấy gì.

Đọc kinh xong thì tôi ngủ tiếp, đến khi trời sáng thì tôi dậy để gói ghém đồ đạc và đợi bạn Mân qua chở tới gấp chị TH trước khi về quê. Trên đường đi thì tôi nhớ lại buổi tối hôm qua ở nhà thờ, lúc ở ngoài sân 3 đứa ngồi nói chuyện trước khi ra về. Lúc đó, Cha bỗng nhiên nói nhiều điều về tôi thông qua TY, và do tôi đã có một ngày khá dài nên tôi bắt đầu bị đơ người, không còn sức để nghe Cha đang nói những gì. Cha bảo tôi không phân biệt được cảm giác buồn vui, rằng cơ thể vật chất yếu thì cơ thể năng lượng sẽ yếu, và trước khi về thì tôi cần gấp chị TH để chị lập nên

một “chế độ ăn cho em bé” mà đặc biệt dành riêng cho tôi.

Tuy nhiên, đến nơi và ngồi trò chuyện thì chị TH chỉ nói cho tôi một số điều khác. Chị bảo tôi vẫn chưa kết nối được với Cha, dẫn tôi về nhà thiền thêm và cho tôi thời hạn 1 tháng để vô lại tham gia vào quán trà. Nghe xong thì tôi có chút căng thẳng trong người giống như ngày xưa đi học thường nghỉ đến ngày thi cử. Sau đó tôi được đưa cho một dây chuyền mặt đá khắc hình Chúa Giêsu, rồi tôi ngồi thiền cầm hai tay vào một tượng Phật nhỏ ở trên bàn để nhận năng lượng bảo vệ khi tôi trên đường về nhà.

Trên đường bạn Mân chở tôi ra bến xe, tôi cứ thắc mắc sao chị TH không dẫn dò tôi điều gì về việc ăn uống, mà tôi không hề nghĩ đến việc mình đã bị Cha chọc ghẹo. Có lẽ là do lúc này tôi vẫn giống như bao người khác khi nghĩ về Thượng Đế, rằng Người rất là

nghiêm túc, luôn phán xét ta mọi thứ và làm ta cảm thấy sợ sệt.

Còn một đoạn nữa mới đến bến xe nhưng tôi và bạn ghé qua một quán ăn Trung Quốc để dùng bữa trưa. Quán này thì bạn Mân cũng không biết mà chỉ được Cha dẫn đường khi bạn lái xe. Rồi chúng tôi gọi những món dimsum mà cả tôi và bạn đều thích ăn, còn nước thì tôi không gọi vì tôi có nước của mình và đồ lạnh thì tôi thường uống rất chậm. Tuy nhiên thì tôi có cảm giác mình muốn uống nước chanh.

Bạn Mân thì gọi trà đá nhưng ngay sau đó bạn bỗng đổi ý và chuyển qua nước chanh. Và khi nước được bê ra thì tôi thấy bạn ngồi im nhìn ly nước vài giây rồi nói là bạn chưa được uống, rằng tôi cần uống trước một phần thì bạn mới được dùng mà làm tôi cảm thấy ngạc nhiên. Thế là tôi đành uống vài ngụm rồi trả ly nước cho bạn.

Trong lúc ăn thì bạn vừa ăn vừa cầm điện thoại mà chẳng để ý mình đang ăn gì, và do ăn nhanh quá nên bạn cũng ăn luôn phần của tôi. Thấy thế thì trong người tôi bắt đầu “nóng lên” vì hiển nhiên cơ thể của tôi cũng có những nhu cầu của nó nếu không gọi là lòng tham. Nhưng không sao vì tôi đã quen với việc này rồi, do tính tôi ăn kỹ và chậm nên ai ăn gì thì ăn, còn hết đồ ăn thì tôi sẽ nhịn mà chẳng nói câu nào.

Bởi vậy, mấy bạn thân của tôi thường hay để ý và nhường nhịn đồ ăn cho tôi mỗi khi đi chơi, chứ không thì đi qua cầu hết sức gió thổi nó rớt xuống sông mất.

Rồi lúc còn đang ăn thì tôi thấy bạn bỗng dừng lại, bạn nói bạn bị nhở vì ăn quá nhanh mà làm tôi ngại, khiến tôi cảm thấy buồn cười nhưng tôi không để lộ ra ngoài. Thế là bạn gác đũa và ngồi đợi tôi ăn cho kịp với bạn, đến khi xong thì bạn đưa tôi ra bến xe và chào tạm biệt hẹn ngày gặp lại.

- Ngày 20 tháng 5 năm 2023

Cứ ngỡ tôi sẽ có một tháng an lành ở nhà để tu hành trước khi xuống núi lại thì tôi được tin kế hoạch quán trà sẽ triển khai sớm hơn dự định, nên tôi phải lên dây cót tinh thần để sẵn sàng vào thành phố.

Tôi hỏi Mân tôi sẽ làm gì trong quán thì bạn vẫn chưa biết, bảo tôi hỏi Cha trước ngày lên đường vì mỗi người mỗi việc và Cha sẽ nói riêng cho từng bạn. Trong khi tôi vẫn chưa nghe hay nhìn thấy được gì dù bữa giờ đều siêng năng đi nhà thờ và ngồi thiền mỗi tối gần 1 tiếng đồng hồ...

Từ lúc ở Sài Gòn về là tôi đã bớt được là chính mình một chút bởi vì bây giờ lúc nào cũng có ai đó quan sát nhất cử nhất động của tôi. Và khi đồ đạc được bung ra xong thì tôi tìm chỗ để đặt những món đồ mà tôi được các bạn tặng cho, giống như cách một tín đồ được nhận hành trang khi họ mới gia nhập đạo. Trong đó, ngoài tượng Thánh Martin ra thì có một

tượng đá nhỏ in hình Chúa Giêsu với ánh sáng đỏ và trắng phát ra từ trái tim Ngài, cùng một quyển “Bức tâm thư của Cha” bên cạnh quyển Kinh Thánh, rồi một cái quạt xanh và cái thiệp xếp 3D hình bông súng.

Ban đầu thì tôi để hai bức tượng trên cái bàn nhỏ ngay đầu giường nhưng sau đó thì tôi chuyển lên kệ cao hơn. Bởi vì Mân hỏi tôi đặt ở đâu, bảo tôi chụp cho bạn xem và rồi nói rằng để ở đó thì không được.

Sau đó một hai hôm, bạn bảo tôi chụp cho bạn không gian phòng tôi ở, rằng Cha nói tôi sống bầy hầy nên bạn muốn xem thử. Dùng từ bầy hầy thì hơi quá vì đâu có miếng rác hay quần áo dơ nào ở xung quanh tôi, mà chỉ là có nhiều đồ đạc và nhiều đồ trang trí linh tinh ở trong cái phòng nhỏ này. Nghe thế thì tôi cảm thấy không thích cho lắm vì đây là điều mang tính cá nhân cũng như là quyền lựa chọn

với ý chí tự do mà ai cũng có, miễn là trong phạm vi tôi không làm ảnh hưởng hay gây ra sợ hãi cho người khác. Bởi vậy mà khi ra ngoài hay đến nhà ai chơi thì tôi không bao giờ có suy nghĩ đánh giá hay nhận xét người ta sống như thế nào, chỉ khi họ hỏi tôi cho ý kiến về không gian hay trang trí thì tôi mới nói ra cảm nhận của mình.

Nhưng khi nhận ra đây chỉ là một lời nhắc nhở để tôi nhớ lại bản thân với sự kỹ tính và cẩn thận trong tính cách thì tôi bắt đầu xắn tay lên để dọn dẹp và đem vứt đi những thứ đồ mà không còn cần tới nữa. Có thể nói là từ sau chuyến đi làm đá một năm ở Sài Gòn thì tôi mất hẳn “động lực sống” mà chỉ vất vưởng qua ngày và đợi tới lúc một tín hiệu mới được gửi đến cho tôi. Thế nên tôi chẳng còn bận tâm đến việc giữ gìn không gian xung quanh lúc nào cũng ngăn nắp và gọn gàng. Tuy nhiên, những gì cần thiết thì vẫn luôn

sạch sẽ như cái giường tôi ngủ hay cái màn hình máy tính luôn được lau chùi mỗi ngày.

Dọn dẹp ở nhà xong thì tôi đi bộ xuống nhà thờ của thị trấn mà cách nhà tôi chỉ khoảng 400m, để chụp một bức hình bên ngoài và gửi cho bạn Mân, xem tôi có thể vô nhà thờ này thiền được không. Và khi nhìn xong thì bạn nghe nói nhà thờ này có thánh ngự ở trong nên tôi cứ an tâm mà vào.

Đến ngày đầu tiên đi nhà thờ, lúc vừa bước qua cánh cổng thì tôi ngạc nhiên nhìn thấy bức tượng Thánh Martin cao hơn 2m ở trong khuôn viên mà cũng được sơn màu đồng y như cái tượng tôi đã mua, thế là tôi hăm hở chụp lấy tấm hình và gửi khoe với bạn. Và ngoài bức tượng này ra thì ở đây chỉ có thêm mỗi tượng của Mẹ Maria đặt trong một quần thể đá cẩm.

Trước khi gặp bạn Mân và chị TH thì tôi không ngồi thiền qua, vì tôi đã thử một hai lần nhưng thấy chẳng khác gì so với trạng thái bình thường của tôi. Thế nên bây giờ tôi thiền thì cũng không cảm nhận được gì mới, thay vì mở mắt thì tôi ngồi nhám mắt trước một ánh nến, còn bên trong tôi thì vẫn một kiểu y như vậy. Có lẽ người ta hay thiền để tắt đi những suy nghĩ ôn ào của mình trong khi bình thường tôi cũng có thể làm được, và tôi chỉ không tắt suy nghĩ đi được mỗi khi có chữ để viết ra mà làm tôi mất một hai tiếng mới chìm vào giấc, thậm chí trong mơ mà chữ chiếc còn đè lên cả những hình ảnh.

Tuy lúc thiền không cảm nhận được gì khác lạ nhưng tôi thường để cơ thể được tự do chuyển động theo ý của nó. Bình thường thì tôi ngồi thả lỏng dựa lưng vào ghế, tới khi cơ thể cần thì nó tự chuyển sang tư thế ngồi thẳng lưng ưỡn ngực để cho năng lượng

bên trong được lưu chuyển một cách tối ưu. Nếu tôi chủ động ngồi tư thế như vậy thì tôi sẽ nhanh chóng cảm thấy bị mỏi cơ, nhưng khi cơ thể tự động thực hiện thì tôi lại không thấy khó chịu gì dù cho ngồi trong một thời gian khá lâu.

Cơ thể tôi bắt đầu có những hành vi kỳ lạ từ khi tôi quen các bạn ở Đà Nẵng. Đó là vào khoảng cuối thu 2016, trong lần thứ 3 tôi ra chơi với các bạn thì một sự việc thú vị đã xảy ra.

Lúc đó, có một bạn ở Sài Gòn đến chơi và mang theo thuốc kích thần LSD mà bạn hay dùng để tăng hiệu quả ngồi thiền. Rồi một hôm, sau bữa trưa no nê thì các bạn tụm lại và chia nhau mỗi người một miếng để ngâm trong miệng. Một lúc sau thì thuốc bắt đầu ngấm và làm tôi cảm thấy hơi nóng ở sau cổ. Trong khi các bạn nói là bắt đầu nhìn thấy hình ảnh này kia, mọi thứ trở nên huyền ảo méo mó thì tôi lại

chẳng nhìn thấy gì ngoài cảm giác buồn cười ở trong người. Thế là tôi cùng các bạn ngồi nói chuyện ở sau vườn bên dưới rặng tre, và cứ mở miệng ra nói được câu nào là cười câu đấy, thậm chí chỉ nhìn mặt nhau thôi mà cũng cười đến đau cả bụng.

Một chốc sau, ở trên đường có cô bán tào phớ đi xe đạp ngang qua thì chúng tôi gọi lại để mua. Và trong lúc cô đứng đợi để lấy lại bát thì tôi vừa ăn vừa cười không ngớt được, rồi sợ rằng cô tưởng tôi bị thần kinh nên tôi đứng lên đi vào nhà để ngồi một mình, sau đó có bạn đi vào và lấy bát đem trả giúp tôi.

Đến tầm chiều thì chúng tôi vô phòng khách trong nhà để ngồi nói chuyện. Và trong lúc các bạn vui vẻ gọi điện cho một người bạn thì tôi nghe đại loại là đừng có đánh nhau hay làm mấy cái gì đó đáng sợ. Thế là ngay lúc đó tôi nghĩ đến mấy cảnh giết chó và làm trạng thái cơ thể của tôi thay đổi hoàn toàn, từ

nhẹ nhàng và vui vẻ chuyển qua nặng nề và khó chịu. Sau đó, càng ngồi nghe các bạn cười đùa thì tôi càng cảm thấy ngọt ngạt, khiến tôi không nói năng gì mà bỏ ra ngoài vườn và ngồi ngay dưới một gốc cây để tĩnh tâm lại.

Do không thấy tôi đâu nên các bạn chia ra đi tìm, đến khi tìm được thì các bạn dẫn tôi vào nhà vì trời đã bắt đầu tắt nắng, và vì cảm thấy không ổn trong người nên tôi nói sẽ đi nghỉ trước. Sau đó, đang nằm trên giường với trạng thái thả lỏng toàn thân thì tôi thấy cơ thể bắt đầu tự chuyển động. Dù tôi có thể làm chủ và dừng lại được nhưng tôi cứ để cơ thể tự nhiên vì tôi đang cảm thấy rất khó chịu, và tôi cũng tò mò muốn biết điều gì đang xảy ra.

Đang nằm nghiêng thì cơ thể tôi chuyển qua tư thế nằm ngửa với hai tay duỗi thả lỏng ở hai bên người, rồi cổ của tôi bắt đầu giật nhẹ như nuốt nước

bợt liên tục, để khởi động một cơ chế gì đó. Tiếp theo thì mặt tôi quay qua trái và qua phải nhiều lần một cách chậm rãi, rồi xoay đầu qua lại theo hình số 8 vô cực. Trong khi đầu tôi chuyển động thì cơ thể cũng đồng thời hít thở vô cùng mạnh và sâu mà tạo thành những tiếng rít mạnh. Sau đó người tôi đưa cánh tay qua hai bên, quay hai khuỷu tay cùng nhau theo hình tròn, hướng vào bên trong một lúc rồi đổi hướng quay ra bên ngoài, giống như cách tôi thường khởi động trong giờ thể dục hồi còn đi học. Quay được một hồi thì người tôi dừng lại, chuyển sang chắp hai tay ở trước ngực và đưa lên cao hướng về trần nhà rồi đưa về phía trên đầu như lúc người ta thường bơi dưới nước.

Lúc này thì cái mùng chụp trên giường bắt đầu làm vướng cánh tay, khiến người tôi cố gắng đè nó qua một bên. Và do đứng ở ngoài thấy được nên các

bạn đi vào giúp kéo cái mùng ra để người tôi có không gian xoay chuyển. Đến khi người tôi đưa cánh tay qua hai bên, vướng vào cái thùng giấy ở đầu giường thì người tôi bỗng ngồi dậy, mở to hai mắt và chỉ tay vào mặt chị Tiên rồi chỉ qua cái thùng bên cạnh với ngụ ý muốn chị lấy giúp cái thùng này ra. Nhưng khi chị thấy tôi chỉ vào mặt chị với một cái khí căng thẳng mà sau này tôi mới biết là sát khí từ bản thể của tôi thì chị hoảng sợ bỏ chạy ra khỏi phòng, làm người tôi “nổi quạu” mà cầm cái gối ném về hướng chị.

Do không có ai giúp nên người tôi tự đứng dậy và kéo cái thùng ra, sau đó lênh giường nằm để “múa” tiếp. Được một hồi thì người tôi dừng lại và nằm im thẳng thớm, rồi cơ thể bỗng lăn qua bên phải và rót xuống nền nhà làm tôi tỉnh lại. Sau đó tôi lui cui đứng lên, và khi cảm thấy có vẻ như màn “múa” đã kết

thúc thì lại có lực tiếp tục làm người tôi di chuyển, đưa tôi vòng ra ngoài phòng khách. Tới nơi thì người tôi nằm xuống sàn nhà và tiếp tục “múa”, nhưng lúc đưa tay qua hai bên thì lại vướng vào cái bàn đang chứa đầy nến thơm rất nặng. Vì không đủ không gian đưa tay nên người tôi đứng dậy để cố gắng đẩy cái bàn qua một bên, làm cho Ly và chị Tiên chạy đến để giữ tôi lại.

Hai người vừa ôm lấy tôi vừa bảo tôi hãy làm chủ lại, không thì tôi có thể sẽ làm hại cái thân của mình. Thấy vậy thì người tôi dừng lại và đưa tay ra trước ngực như tư thế chấp tay, nhưng tay trái thì để đứng còn tay phải thì để phía dưới giống một kiểu thủ ấn của Phật. Rồi tôi nói một cách nhẹ nhàng là tôi vẫn làm chủ được nên các bạn không cần lo lắng, và cái sát khí trong người tôi lúc này thì cũng bắt đầu dịu đi. Sau đó tôi đứng lên đi cùng hai bạn ra ngoài vườn để

ngồi với mọi người, được đâu khoảng nửa tiếng thì cơ thể tôi bình thường trở lại. Và khi về lại nhà sau chuyến đi này thì cũng là lúc tôi bắt đầu viết quyển sách số 1.

Và từ đây trở đi thì thi thoảng có những điều kỳ lạ xảy ra với tôi trong lúc ngủ, có khi thức dậy tôi thấy mình nằm ngửa để hai tay ở sau đầu và hai gối chân đưa qua hai bên với hai lòng bàn chân úp vào nhau. Hay có vài lần khi tôi thức dậy vào khoảng 2h sáng, uống nước xong và lên giường nằm lại thì cơ thể tôi bắt đầu tự động di chuyển, có động tác giống với lúc ở Đà Nẵng nhưng cũng có những động tác mới, thậm chí có cả “màn múa tình yêu” chẳng giống ai.

Mãi sau này chơi với Thảo thì tôi mới nhờ bạn hỏi các thần về chuyện này, nhưng họ không cho biết và chỉ nói là chưa đến lúc. Rồi khi tôi biết chị MT thì chị được cho biết chuyện gì đã xảy ra, rằng thuốc kích

thần đã giúp mở cái “cổng” ở trong người tôi và khi nghĩ đến những điều chết chóc thì tôi đã vô tình mời mọc ma quỷ ở xung quanh vào trong người. Nên để đuổi chúng ra khỏi người thì bản thể của tôi đã mở sát khí để đánh lộn với chúng. Và qua đây thì tôi biết được trong mình có một “khuôn mặt” đáng sợ mà chỉ xuất hiện ở những lúc cần thiết.

...

Sau khi bỏ đi đồ đạc không còn cần tới thì tôi cũng cảm thấy trong người bớt lộn xộn hẳn. Và tôi cũng bắt đầu xem bạn Mân là sứ giả của Cha, với mọi thứ được truyền xuống một cách chuẩn xác mà không hề nghĩ đến việc thông tin có thể bị ảnh hưởng bởi sự hiểu biết và cái tôi của bạn, hay là bạn cũng có thể bị tác động và làm nhiễu bởi những thế lực bên ngoài.

Và do nhận được tín hiệu về một cuộc hành trình mới nên tôi có động lực sống trở lại ở bên trong, giúp

tôi siêng năng ăn uống và lôi cục tạ từ trong góc phòng ra mà đã đóng mang nhện từ khi nào. Vì thấy tôi khác lạ từ chuyến đi Sài Gòn vừa rồi nên mẹ tôi cũng dòm dòm xem thử thằng này đang làm cái trò gì mà không hỏi han trực tiếp. Có buổi tối tôi thấp nến ngồi thiền thì nghe tiếng mẹ đi ra để nhìn tôi một cái trước khi về phòng ngủ. Và với mấy cái tượng và sách tôi để ở kệ thì mẹ cũng đoán được tôi đã gia nhập giáo phái nào đó, cho đến một hôm tôi nói đây chỉ là đạo bình thường ở nhà thờ thôi thì mẹ tôi mới không còn suy nghĩ gì nữa.

- Ngày 22 tháng 5 năm 2023

Tôi đã khẩn gói vào lại Sài Gòn từ hôm qua, đến nơi thì tôi ghé qua nhà chú ở Thanh Đa để ngủ lại một đêm. Bởi vì tôi khá nhạy cảm về mọi thứ nên tôi thường gặp chứng khó ngủ mỗi khi đến nơi lạ, cộng thêm lần này có cậu em họ cũng đang ở đây và chia sẻ chung phòng khách với tôi, cùng cái quạt thổi như muốn hết hơi mà khiến tôi có một đêm ngủ chập chờn chẳng yên giấc.

Sáng hôm nay thì bạn Mân đến chở tôi cùng đồng hành lý qua quán nước bên Quận 7 để gặp mọi người, và do vẫn còn lạ lẫm với mọi người nên làm tôi có chút ngần ngại. Nhưng tôi biết mọi thứ rồi sẽ rất vui và thú vị vì đây không phải là lần đầu tôi trải nghiệm điều này, hồi mới ra Đà Nẵng gặp nhóm bạn của chị Tiên thì cảm giác của tôi cũng giống y chang, vừa gặp được mọi người và về nhà không lâu thì lại tiếp tục lên đường để cùng các bạn làm một công trình mới.

Ăn trưa xong và nghỉ một chốc thì bạn Mân chở tôi qua quán trà để nhận mặt bằng nhà, cách quán nước mọi người đang ngồi chưa đến 1km. Và khi đến nơi thì hiện lên trước mắt tôi lại như một căn nhà hoang, lộn xộn với nhiều lớp trang trí đè lên nhau do đã qua nhiều người thuê để kinh doanh.

Đây là một căn nhà phố dài khoảng 20m với tầng trệt và 3 tầng lầu, có thang bộ chữ U ở giữa nhà tạo thành giếng trời để lấy sáng và thông khí. Căn nhà có tầng trệt hơi bít bùng vì sân trước 3m được che mái và làm cửa sát ra chỗ cổng để tăng diện tích trong nhà, còn sân phơi 2m phía sau cũng được xây kín nốt để làm phần bếp và pha chế. Bởi vậy, khu vực làm việc của nhân viên ở phía sau tầng trệt thì rất ngột ngạt vì khí bị tù mà lại không có điều hòa, làm cho cả tầng phụ thuộc vào một cái máy lạnh duy nhất ở khu vực đón khách phía trước. Còn 3 tầng lầu ở trên thì đều có

thể mở cửa trước và sau để lấy gió, và nhờ lầu 3 có gió chạy ngang tạo áp lực nên khí tù ở phía sau tầng trệt có thể được hút lên phần nào.

Theo sự sắp xếp thì trước mắt chỉ có tôi và Mân được ở lại trong quán và hai đứa chia sẻ chung một căn phòng ở phía trước lầu 3, ngay phía sau không gian làm chỗ thờ. Và do diện tích bị chia bớt làm chỗ thờ nên cái phòng này khá là bé, vào khoảng rộng 2,5m và dài 3m với cái trần cũng chỉ cao hơn 2m một tí. Ở bên trong phòng thì có toilet riêng nhưng với thiết kế vô cùng thú vị, khi đi qua cửa thì là nền thấp với bồn rửa mặt, còn bước thêm vài bước vô trong thì là nền được nâng cao với bồn cầu và vòi hoa sen. Và điều độc đáo ở đây đó là nền cao thì có lỗ thoát nước còn nền thấp thì không, nên mỗi lần tắm xong có nước văng xuống nền thấp thì người sử dụng phải ngồi tát nước lên nền cao cho nước chảy đi.

Tuy nhiên, được ở tại quán làm việc và không phải trả tiền nhà thì không ai dám đòi hỏi gì hơn. Và với không gian căn phòng này thì điều quý giá nhất chính là cái quạt nhỏ hút hơi ở trong toilet, nếu không có nó thì người ở chỉ có thể chết ngạt mất thôii.

Dù cái phòng bé tí vậy nhưng tôi lau chùi mãi mới xong, để rồi đến vấn đề tiếp theo đó là không có nước nóng. Tôi không để ý là nhà này có hệ thống nước nóng năng lượng mặt trời mà chỉ mở thử mỗi vòi sen trong phòng tôi ở, nên không thấy nước nóng là tôi dành tắm với nước lạnh.

Đến tối thì tôi bắt đầu cảm thấy người ê ẩm và hai vai muốn nhức mỏi trở lại vì tắm nước lạnh, cộng với đêm qua không ngủ đủ giấc. Rồi lúc bạn Mân quay lại quán thì tôi cảm thấy chút mừng rõ bởi vì bạn bảo về nhà sẽ mang cho tôi bình nấu nước nóng, nhưng tôi nhìn túi đồ bạn mang tới thì chẳng thấy đâu. Bạn nói

nó ở trong đó nên tôi cứ mở ra mà tìm. Đến khi tôi tìm được nó, cầm nó trên tay thì tôi im lặng với sự ngỡ ngàng, vì đây là cái cốc cắm điện chỉ đựng được một ít nước mà tôi uống một hắp là hết. Nhưng thôi chẳng sao vì có còn hơn không, tôi sẽ mất thêm ít thời gian để ngồi chơi với món đồ này vì buổi tối tôi uống khá nhiều nước.

Đến lúc đi ngủ thì hai đứa ngủ trên hai tấm thảm yoga mà bạn đem từ nhà qua. Nhưng không hiểu thế nào mà bạn không mang theo gối hay chăn mền gì, chỉ nằm chẹp bẹp trơ trọi trên miếng xốp mỏng nên tôi dành cho bạn mượn cái gối ôm của tôi. Tuy không nhớ mang mền gối nhưng bạn lại mang cho tôi một chai nước hoa và một cái đồng hồ màu đen. Ở đây có một cái thú vị đó là mọi người thường tặng nhau đồ đặc mà không quan trọng giá trị của chúng ra sao, các bạn và các chị cứ nhìn đồ trong nhà mà thấy mặt ai

hiện ở trên là sẽ lấy đem cho người đó.

Nằm được một chốc thì bạn chìm vào giấc say và thở mạnh thành tiếng. Còn tôi thì loay hoay mãi không ngủ được, và với cảnh này thì tôi biết mình sẽ chẳng ngủ được bao nhiêu. Tôi sợ lầm cái cảm giác này, thân thì uể oải và nhức mỏi, người thì buồn ngủ mà lại không ngủ được nhưng ngoài việc chấp nhận thử thách thì tôi không biết làm gì hơn. Và mỗi khi bị khó ngủ thì dạ dày tôi thường cao rạo vì không có gì ở trong, nên cứ một lúc là tôi lại mò dậy đi vệ sinh và uống nước, rồi ngồi im trước cái cốc đợi nước nóng mà tôi như muốn trầm cảm. Mai đến gần sáng thì tôi mới ngủ được một chút.

- Ngày 23 tháng 5 năm 2023

- Sapo vẫn còn sống! – Tôi nhắn cho Huan lúc 7h30 sáng với cái biệt danh hiện tại.

Trước đó thì biệt danh của tôi là “Đýt Khỷ” bởi vì với bạn bè thân tôi chỉ toàn dùng biểu cảm ha ha đủ thể loại chứ không có dùng mấy hình thả tim hay buồn bã. Và do một lần Huan ấn nhầm thả tim nên tôi gửi lại tấm hình con khỉ có cái mông hình trái tim cho bạn, thế là từ đó Huan gọi tôi là “Đýt Khỷ”. Đến khi tôi chuẩn bị vào lại Sài Gòn thì Huan bảo phải đặt cho tôi một cái biệt danh mới vì tôi chuẩn bị lột xác thành người khác rồi, và vì thấy tôi hay “chê” nên bạn gọi tôi là “Sapo” với chữ “chê” ẩn bên dưới.

Tính của tôi thường là vậy, cười ha ha trên mọi tình huống và hoàn cảnh dù trong người có sắp chết đến nơi. Hồi đầu tháng 9 năm 2022, trong lúc chạy ra sau nhà để đóng cửa vì thấy mưa gió ầm ầm một cách bất thường thì tôi bị một cơn gió tạt mạnh vào người.

Đến tối đi ngủ thì tôi thấy khó chịu nên để cơ thể tự động “múa” để điều chỉnh, nhưng sáng hôm sau tôi vẫn đổ bệnh và nằm im trên giường không nhúc nhích được, vì chỉ cần di chuyển một tí là cái đầu tôi đau như búa bổ. Vậy nên từ giường ngủ tôi Í ới gọi cho mẹ một cách yếu ớt, để mẹ mang bình tiếu đến và đút nước với cháo loãng cho tôi. Thế là tôi nằm bếp trên giường mà không ai biết ngoài mẹ tôi, vì nếu bố tôi biết thì ông sẽ lôi tôi đi viện liền trong khi tôi từ chối không uống lấy một viên thuốc nào. Và cứ 4-5 tiếng thì mẹ tôi lại ghé một lần để đút cho tôi nước và cháo, còn tôi thì nằm đắp chăn kín mít để cơ thể tự chữa lành và ra mồ hôi đến ướt nhẹp cái giường. Qua ngày thứ 3 thì tôi mới mò được ra khỏi giường để đi tắm rửa, và lúc soi gương thì tôi bỗng giật mình vì nhận không ra bản thân, như thể tôi vừa sống lại từ cõi chết vậy. Và trong lúc nằm bệnh, cứ thi thoảng cầm được

điện thoại thì tôi nhắn cho Huan là tôi còn sống, rồi cười ha ha và quẳng cái điện thoại qua một bên.

Có lẽ như người đời thường nói, ta sao thì chơi với bạn vậy nên Huan cũng không khác tôi là mấy. Có vài lần bạn bị căn bệnh đau bụng hành phải nhập viện mất tăm mấy ngày, đến lúc ngoi lên lại bạn vẫn thả ha ha khắp mọi nẻo miền quê. Bởi vậy, cuộc đời có căng thẳng mệt mỏi hay không thì phụ thuộc vào bản thân ta rất nhiều, dù cho người khác bảo ta khùng hay điên thì cũng có sao đâu.

Với trạng thái cơ thể hiện tại thì tôi đoán cảm giác này giống như khi người ta đi lính, thân thì mệt mỏi vì đi lại, người thì ê ẩm vì trúng mưa, đầu thì lơ mơ vì tối không ngủ để canh giặc. Mà nếu tôi có đi lính thì chắc tôi sẽ không trải qua được điều này, vì mới ra trận là người ta bắn chết tôi rồi, trong khi đồng đội đã chui xuống hào để ẩn nấp thì tôi vẫn đứng đó nhìn

trời làm thơ.

Rồi tôi quyết định mình phải đi mua một bình nấu nước, không thể đợi chờ xin mượn ai được nữa. Và khi rời khỏi tiệm máy thì tôi cầm về chiếc bình siêu tốc to nhất mà tôi từng mua, như thể để dàn mặt cậu bạn cùng phòng vậy. Nhưng thực ra đây là cái bình trưng bày cuối cùng với giá được giảm hơn một nửa nên tôi chọn mua ngay.

Và cả ngày hôm nay thì tôi chỉ ở quán trông người ta dọn dẹp và sơn sửa lại nhà, để gấp rút đưa quán vào hoạt động trong đầu tháng 6...

Tôi, Cha và Em

- ***CHƯƠNG 1: DUYÊN***

Nếu ta quan sát thân mình đủ lâu, đủ kỹ thì ta có thể thấy được cơ thể ta là một cỗ máy tinh vi nhưng cũng vô cùng kỳ diệu. Nó có thể vớ lấy bất kì điều gì ở bên ngoài ta mà nó thấy được, nghe được hay sờ được trong chưa đầy một khoảnh khắc tích tắc để tạo nên sự hiện hữu của bản thân ta ở trong môi trường xã hội. Và đó chính là cái tôi hay cái ngã mà chúng ta thường gọi.

Có một quan điểm mà người đời thường nhầm lẫn hay chưa hiểu được, đó là sự giác ngộ thì sẽ đưa đến trạng thái vô ngã hay không còn cái ngã. Tuy nhiên, sự thực thì chưa bao giờ là như vậy bởi vì ngã chính là sự tồn tại riêng biệt, và một khi ta còn cơ thể dạng nào đi nữa, dù là chất hay là khí thì cái ngã vẫn luôn tồn tại. Chỉ khi ta thoát khỏi mọi thể xác hay hình hài, trở lại là ý thức thuần túy hòa nhất với vũ trụ và Thượng Đế, quay về trạng thái thức mà không thức thì cái ngã mới hoàn toàn biến mất.

Như vậy, diệt ngã hay vô ngã là khái niệm có mà không có, vì khi ta suy nghĩ nửa chữ thì cái tôi đã được tạo thành, lúc ta nói ra nửa lời thì cái ngã cũng đã nêu hình. Và dù cho ta im lặng không có một phản ứng gì thì đây cũng chỉ là một dạng ngã, là cái ngã không nghĩ không suy trước sự đời luôn thay đổi, là một sự hiện hữu để người đời có thể nhìn thấy và truy cầu với một sự huyền tưởng vô thức rằng mình sẽ tốt hơn nếu đạt được giống vậy.

Thế nên, giác ngộ chỉ đơn giản là một trạng thái ý thức đủ cao, đủ hiểu để nhìn thấu tỏ mọi khía cạnh của bản thân, để ta có thể chơi với cái tôi của mình như những cục đất sét. Nếu ta chưa biết công dụng của cục đất sét là gì thì ta đơn giản chỉ biết cầm nó và ném vào người khác, rồi người khác cũng lấy của họ để ném lại ta và thế mà chúng ta tạo ra đau khổ cho nhau. Còn khi ta đã hiểu được tính chất của đất sét là gì, ta sẽ nhào nặn

nó thành muôn hình hài và thể trạng với sự tưởng tượng của mình, để ta có thể tạo ra niềm vui và giúp ta thích ứng với bất kì môi trường nào mà không còn phải đấu tranh hay chống đối với bên ngoài.

Nói một cách khác, giác ngộ có thể xem là trạng thái vạn ngã với vô kể khuôn mặt và muôn ngàn cánh tay, để ta có thể trở thành bất kì ai và làm nên bất kì điều gì. Hay đó cũng chính là ta đã chấp nhận được tất cả mọi người ở bên ngoài, an nhiên với mọi hoàn cảnh của cuộc sống và thế mà giúp ta thoát khỏi được bể khổ của trần gian. Và nếu người đời chưa hiểu được thì họ sẽ cho ta là kẻ hai mặt, đạo đức giả hay không có chính kiến.

Nghe đến cái tôi thì ta thường chỉ nghĩ đến những điều xấu xa, những thứ tiêu cực mà không để ý rằng mọi cái thì luôn sở hữu hai mặt trái và phải. Và sự sở hữu mà luôn song hành cùng cái tôi thì cũng không ngoại lệ,

ngoài những cảm giác sợ hãi mà ta thường xem là tiêu cực như tức giận, buồn bã, ghen tị... thì vẫn còn những cung bậc khác mà tạo nên những điều xinh đẹp như ngại ngùng, e thẹn, bối rối... Bởi vậy, nếu không có cái tôi thì không có cái gọi là lãng mạn, nếu không có cái ngã thì không có cái gọi là thi vị. Lúc đó, tình yêu sẽ trở nên trần trụi, thế giới sẽ trở nên đơn điệu và cuộc sống sẽ trở nên buồn tẻ.

Vậy nên, không ai là không có cái tôi cả, dù cho là Tiên là Phật đi chăng nữa. Vì khi đã có hình hài cơ thể, đã tồn tại ở trong một môi trường thì đều cần phải có những khái niệm ở trong tư duy của mình, nếu không thì Phật cũng chỉ là một người điên đi ra đường với không mảnh vải che thân. Và khi đã có một khái niệm nào ở trong đầu thì ta sẽ sinh ra cái chấp ở bên trong, để ta có thể hòa nhập với xã hội xung quanh. Tuy nhiên điều này thì khác biệt đối với những ai đã giác ngộ, bởi họ sẽ

luôn ý thức được mọi cái chấp bên trong mình, luôn biết rằng mình có thể linh hoạt và thay đổi chúng ở bất kể lúc nào và nơi đâu để không gây ra sơ hãi cho bản thân cũng như người khác.

Chữ “Duyên” thì cũng giống như vậy, là một vẻ đẹp, một sự kỳ diệu của vũ trụ nhưng cũng có thể trở thành một điều xấu xa khi cái ngã của ta đã dùng nó để tạo nên sự hiện hữu riêng biệt của bản thân ta, hay đó chính là khi ta đã chấp vào chữ “Duyên”.

Khi ta nghe đến hai chữ bám chấp thì cũng giống như khi ta nghe đến hai chữ cái tôi vậy, đó là ta chỉ liên tưởng đến những điều tiêu cực trong cuộc sống mà không thấy rằng sự bám chấp cũng tạo ra hạnh phúc, hay chính là niềm vui có điều kiện.

Lúc ta còn bé, khi cái đầu còn chưa có khái niệm gì về chữ “Duyên” thì ta thường chỉ có chút ngạc nhiên trước những sự trùng hợp trong cuộc sống. Nhưng đến

khi ta biết chữ “Duyên” rồi, biết về khái niệm sắp đặt hay hấp dẫn của vũ trụ thì ta bắt đầu cảm thấy niềm vui trong người khi sự tình cờ nào đó xảy ra với ta. Và đây là khi ta đã chấp vào chữ “Duyên” để tạo nên cái tôi tinh linh của mình, để tạo ra hạnh phúc trong người vì ta vô thức nghĩ rằng mình đặc biệt và được yêu thương bởi ai đó bên ngoài, cụ thể là vũ trụ hay Thượng Đế qua những sự việc được an bài ở trong cuộc sống.

Và như bao điều khác thì duyên cũng có hai kiểu, một là duyên sắp đặt và hai là duyên ngẫu nhiên. Duyên sắp đặt là những điều xảy ra trong cuộc sống mà dựa trên kế hoạch ta đã định ra trước khi vào sống một kiếp người, còn duyên ngẫu nhiên chỉ là những điều tình cờ không có ý nghĩa hay tác dụng gì đối với bản thân ta. Bởi vậy, khi cái tôi tinh linh của ta đã trở nên trơ trọi phì phèo thì ta dễ dàng suy diễn và gán ghép ý nghĩa cho mọi điều trùng hợp ở trong cuộc sống, khiến cho ta mở

miệng hay viết chữ câu nào câu nấy thì cũng đều không thiếu chữ duyên. Để rồi ta cảm thấy hạnh phúc trong người mà không ngờ rằng niềm vui có điều kiện thì sau cùng sẽ đưa ta đi đến một con đường cụt của sự sợ hãi, bởi vì hai chữ bám chấp thì luôn song hành với hai chữ kỳ vọng, và khi kỳ vọng không được đáp ứng thì đau buồn sẽ là điều khó tránh khỏi.

Rồi ở cuối con đường cụt này, ngồi co ro ôm mình trong lạnh lẽo ta mới nhận ra được cái ngã của mình với sự bám chấp bên trong để mà gỡ đi. Nhưng hỡi ôi đâu phải ai cũng tự mình nhận ra được, mà phản ứng thông thường của người đời là họ sẽ đổ lỗi cho trời đẩy sai cho đất là tại sao đưa đến cho họ niềm vui rồi lại đạp đổ nó, trong khi niềm vui này là do họ tự tạo nên với niềm tin và sự kỳ vọng vô thức ở bên trong mình.

...

Cũng giống như bao người, tôi lớn lên tại một thị trấn nhỏ ở vùng tỉnh với mẹ làm nghề buôn bán và bố lái xe bán tải chở hàng. Gia đình tôi thì không có gì đặc biệt, ba mẹ cũng chỉ học hơn cấp 1 và có thể xem là nhà tôi theo đạo Phật vì có bàn thờ Quan Âm. Vào những dịp Tết thì tôi cũng thường đi chùa với mẹ và người thân, và có một điều mãi sau này tôi mới nhận ra, đó là bao nhiêu năm đi lễ tôi vẫn thấp hương và cúi đầu một cách thành kính nhưng tôi chưa một lần cầu nguyện hay xin các Phật về một điều gì.

Dù nhà của tôi nằm trong khu vực phố xá gần đường trung tâm nhưng cách nửa cây số về Đông hay Tây thì đều có sông núi và ruộng đồng. Có thể nói là tôi may mắn nằm trong những thế hệ cuối cùng còn biết đến tắm sông lội ruộng là gì, trước khi thuốc hóa học bủa vây giết chết mọi con cá ở những con mương đồng ruộng hay lèn bềnh trên dòng sông là vô vàn các loại rác thải

và túi nilon.

Hồi là học sinh trung học, ngoài giờ lên lớp ra thì tôi thường phụ mẹ đẩy xe bán trái cây rong ruổi ở ngoài đường, hay những khi anh trai bạn thì tôi phụ giúp rửa xe chở hàng cho bố, với đầy phân heo to nhỏ sau những chuyến đi. Và có lẽ đối với tôi thì lớp 9 là cái năm tuyệt vời nhất cuộc đời, mọi thứ đều đẹp và đúng ý nghĩa của nó, từ lễ tết, trung thu, mùa hè cho đến những lá thiệp giáng sinh, thiệp sinh nhật, thiệp năm mới, thiệp ngày lễ tình yêu và những món quà tặng dù cho còn chưa biết yêu đương là gì, và cuối cùng là quyển sổ lưu bút với biết bao vui buồn kỉ niệm.

Lên cấp 3 thì mọi thứ bắt đầu thay đổi, không còn những con đường đất để chơi bắn bi, không còn những con đường tối mịt để thắp đèn rước đuốc trong những đêm trung thu, và không còn người bạn để tặng quà trao thiệp vì tôi giờ chỉ là đứa hay đứng ở tầng 3 nhìn xuống

sân trường, xem người bạn cấp 2 của mình giờ đã đi với một cậu bạn khác.

Tôi không thể nói là mình cảm thấy buồn vì dù gì lớp 9 tôi cũng “gian díu” với tận hai ba cô, nhưng một cách hồn nhiên trong sáng thôi chứ cái thời của tôi học sinh đã biết nắm tay nắm chân gì đâu. Thế rồi tôi quyết định quên hẳn ba cái chuyện trai gái này đi để lo tu cho đậu được đại học.

Đến khi rời quê lên thành phố để học tập, như một luật bất thành văn thì tôi dường như quên đi những mối quan hệ ở nhà và bắt đầu có những người bạn mới. Lúc này, với máy tính và internet cùng với sự tò mò để tìm hiểu về bản thân thì tôi đã lục lọi khắp mọi ngóc ngách ở trên mạng, từ cung hoàng đạo đến hệ thống tính cách con người và rồi cuối cùng là những kiến thức về tâm linh hiện đại.

Qua mỗi bước đường, khi tôi có thêm những thông tin và khái niệm mới thì một cái tôi cao hơn bên trong lại được tạo ra. Từ đó, những cái biệt danh tôi tự đặt cho mình thay đổi dần từ tên các chòm sao sang tên nhóm tính cách, và rồi đến tên của một chủng người ngoài hành tinh. Điều này thì cũng không có gì là lạ vì bản chất con người luôn đi tìm kiếm nơi mình thuộc về nếu không thấy mình an ổn với cuộc sống xung quanh, cụ thể là tôi cứ có cảm giác khác biệt bên trong mà không hiểu là vì sao.

Lúc mới vô trường đại học, tôi có nghe thoang thoảng các bạn nhắc về một cô gái nổi tiếng trong trường, vừa giỏi giang lại vừa xinh đẹp nhưng tôi đâu có để ý, vì con gái lúc này tôi còn chẳng quan tâm chứ nói chi là đẹp, mà còn nổi tiếng nữa thì tôi càng để ngoài tai.

Nhưng ai tránh được đâu những điều tình cờ. Một hôm vào giữa năm 3, tôi vô tình đọc thấy một bài phỏng vấn của chị thì tôi đã say nồng ngay lập tức, như cái lần đầu tôi được thưởng thức rượu chuối hột ngọt lịm mà làm tôi đứng lên không vững sau khi đã uống quá nhiều. Chắc cái này là tình yêu sét đánh mà người đời thường nói đến, nhưng để có sét thì phải có mây và để tôi say thì cũng phải có những điều tôi đã nhét vào trong đầu mình. Đó chính là khái niệm về linh hồn song sinh với quan điểm sống giống nhau, với cách nhìn đời đồng điệu, với vài ba điểm hình tương phùng hay với cái niềm tin “Gái hơn hai trai hơn một” mà tôi vô tình lượm được ở đâu đó. Để rồi khi tôi thấy người ta trong khuôn viên trường mà khớp gối chân của tôi như muốn rụng xuống, nhưng vẫn cố bước đi một cách mạnh mẽ và tỏ ra mình thiệt ngầu khi đi qua mặt người ta.

Và đương nhiên đã say thì phải hành động chứ để làm chi, nên tôi đã làm hẳn một cái phim đồ họa ngăn ngắt để gửi người ta. Nhưng rồi chắc người ta chẳng có xem vì là người nổi tiếng mà, lúc nào cũng có “quạt mạnh” xếp hàng theo sau. Tuy vậy, tôi cũng say sưa thơ thẩn được hơn một năm dòng dã, cho đến khi câu chuyện làm tan nát cõi lòng tôi bắt đầu ở năm thứ 5 đại học.

Đó là vào một buổi chiều của hè năm 4, khi tôi đi xem phim với nhóm thì một bạn của tôi nói muốn về cùng để hỏi xin tôi lời khuyên. Lúc ngồi nghe chuyện thì tôi mới biết người yêu của bạn muốn chia tay vì đi xem bói thấy không hợp, làm cho tôi khá ngạc nhiên vì tôi còn không biết bạn đã quen ai đó mà lại là một bạn học cùng trong lớp. Thế là tôi nói vậy thì bỏ đi bởi tôi biết rằng mọi thứ đều là do mình cả chứ đừng nên phụ thuộc vào những lời nói bên ngoài, rồi tôi nói thêm nếu là tôi

thì chẳng cần nói gì nhiều vì tôi có thể cảm nhận được người ở gần mình. Nghe xong, bạn úp mở hỏi tôi có thấy cảm xúc của bạn cho tôi không thì tôi bỗng giật mình, làm hai đứa bắt đầu ngồi im trong yên lặng một cách gượng gạo.

Tuy đã chơi với nhau suốt 4 năm nhưng tôi không biết nhiều về bạn, bởi bạn là người tôi ít nói chuyện nhất ở trong nhóm. Và sau cuộc trò chuyện đó thì tôi và bạn bắt đầu nhắn tin nhiều hơn, để tâm tới nhau thêm một phần khi đi chơi chung với các bạn khác. Có những khi bạn không có buổi học trên trường nhưng bạn cũng lên để ngồi cùng lớp với tôi chơi cho vui. Hay vào hôm tối ngày trung thu bạn muốn đi chơi cùng với nhóm của tôi nhưng lại xui rủi đi nhầm vào nhóm của người yêu cũ nên thành ra hai đứa ở hai đầu của một con đường, làm tôi cảm thấy buồn cười còn bạn thì bứt rứt trong lòng. Và dù cho tình cảm có hơn tình bạn một chút nhưng chúng

tôi vẫn chỉ như hai người bạn bình thường.

Vài tháng sau, trước chuyến du lịch Lễ hội hoa Đà Lạt mà tôi đã lên kế hoạch cho cả nhóm thì bạn bất ngờ nói với tôi, rằng người yêu của bạn muốn quay lại thì phải làm sao. Sau một chốc ngẫm nghĩ, tôi nói tùy bạn thôi vì tôi cũng chưa cảm thấy gì rõ ràng ở trong người dành cho bạn, và thế là hai người ấy quay lại với nhau. Rồi đến sát ngày lên đường thì một sự tình cờ lại xuất hiện, chuyện là nhóm của người yêu bạn cũng có kế hoạch đi chơi và trong đây thì lại có một người cùng quê Đà Lạt với tôi. Thế nên từ kế hoạch đi chơi chỉ có 5 người mà giờ trở thành mười mấy người.

Tôi cứ nghĩ chuyến đi cũng sẽ ổn thôi nhưng nào ngờ nó trở thành một guồng quay cảm xúc như tàu lượn cảm giác mạnh, với tôi vô tình trở thành một kẻ thứ 3. Và do tôi buồn ở bên trong nhưng vẫn cố tỏ ra ổn ở bên ngoài nên cơ thể tôi đã sinh ra xúc tác để tạo nên niềm

vui ảo, đó là một trạng thái giống như khi người ta sử dụng thuốc kích thích mà khiến họ cảm thấy vui vẻ một cách thái quá và không làm chủ được. Bởi vậy, tôi bắt đầu trở nên mơ hồ và đôi lúc tôi như không còn biết mình là ai, và có đoạn tôi đi trên đèo vừa lái vừa giỡn mà xe suýt rơi xuống vực.

Khi chuyến đi kết thúc, hai đứa đều biết được tình cảm của nhau nhưng vẫn không một lời nói mà chỉ im bạch hơn một tháng. Đến lúc hết Tết vô lại thành phố thì gặp nhau nhưng tôi vẫn để câu chuyện y như vậy, vẫn đi ăn đi chơi và làm đồ án tốt nghiệp chung với nhau mà tôi chỉ giữ những cảm xúc nặng nề cho riêng mình. Cho đến một hôm tôi đùa giỡn và viết linh tinh trên mạng thì vô tình làm người yêu bạn cảm thấy khó chịu, khiến bạn sau đó buông một lời nói vô tình từ cái tôi của bạn mà làm cả sống lưng tôi như bị bao phủ bởi một làn sương lạnh buốt. Thế là từ đó trở đi, tôi im lặng và không

nói năng gì với bạn nữa.

Sau ngày bảo vệ đồ án tốt nghiệp, bạn hỏi tôi có chuyện gì mà cứ im lặng thì tôi mới nói ra là tôi đã có tình cảm với bạn. Viết xong tin nhắn với sự run rẩy trong người thì tôi liền nghỉ chơi với cả hai bạn vì tôi không còn muốn nhìn thấy cái mặt của hai người thêm một lần nào nữa, và tôi cũng không muốn nghe bạn nói thêm gì vì trái tim tôi nghiệp của tôi đã trải qua quá đủ rồi.

Cứ ngỡ sau ra trường thì sẽ không phải nhìn thấy nhau nữa nhưng ai ngờ được cuộc đời thì luôn đầy trớ trêu. Sau khi đi làm được vài tháng thì tôi rủ bạn bè đi xem phim, và trong lúc tôi đến sớm để mua vé thì vô tình nhìn thấy bạn đang ngồi một mình ở sảnh chờ để đợi các bạn khác. Và chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủn này, tôi ôm lấy sự buồn bã và nặng nề ở trong bạn về phía mình một cách vô thức, khiến tôi ngồi trong rạp mà không biết người ta đang nói hay đang làm những gì

trên phim. Đến lúc tan về thì tôi chỉ đứng ở xa, nhìn hai nhóm bạn vui vẻ chào hỏi vì ngạc nhiên gặp được nhau trong cùng một rạp chiếu.

Những ngày tiếp theo, tôi bắt đầu dần vặt bản thân vì thấy mình cũng có lỗi không kém, đã chỉ im lặng giữ lấy mọi thứ mà không nói năng câu nào. Cho đến một hôm, nằm trong căn phòng tối tôi quyết định nhắn tin cho bạn để nói chuyện.

- Bạn có ghét tôi không? – Tôi nhắn bằng tiếng Anh vì tôi cảm thấy tiếng Việt lúc này đã trở nên quá nặng nề với tôi.
- Tao không ghét ai cả, mà sống sao đừng có ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác.

Nhin thấy hai chữ mày tao mà tôi co mình trên tấm manh tre, tôi như không thở nổi và cơ thể như chìm dần xuống đáy biển lạnh lẽo và đen tối với hàng ngàn tấn nước đè lên người. Từ bé đến giờ chưa có ai từng xưng

hô một cách nặng nề và vô tâm như vậy đối với tôi. Tôi chỉ muốn khóc thật nhiều cho nhẹ cái thân mình nhưng lại không làm được, bởi vì một lý do nào đó tôi không thể khóc khi tôi buồn, dù cho trái tim của tôi vô cùng nhạy cảm và dễ xúc động trước những điều đẹp đẽ.

- Nếu bạn không ghét thì bạn không yêu ai cả - Tôi gửi lại cũng bằng tiếng Anh, với một cái biểu tượng mặt cười kéo dài.

Tôi nhăn xong thì bạn không trả lời nữa. Có lẽ do bên trong tôi luôn biết rằng, sau cùng thì cuộc sống chỉ là những vở kịch và thử thách mà tôi tự tạo ra cho mình để trải nghiệm và vượt qua nên tôi vẫn thường cười dù cho trái tim đã hoàn toàn vỡ vụn. Bởi vậy, nếu người ta không biết thì họ sẽ dễ lầm tưởng tôi không được bình thường hay có vấn đề về thần kinh.

Sau đó không lâu, tôi đành nhờ một người giúp tôi kết nối để kể hết câu chuyện cho người yêu của bạn, rồi

tối hôm đó tôi chạy qua nhà bạn với mong muốn nói chuyện và kết thúc mọi thứ. Nhưng cuộc đời thì chẳng bao giờ giống như cách ta nghĩ, vì gặp được bạn rồi nhưng lại không thể mở miệng nói, bạn bảo tôi đi về với một sự sợ hãi trong người mà sau này tôi mới biết là bạn tưởng tôi hận bạn và tìm bạn để trả thù. Và đây cũng là lần cuối tôi đối diện với bạn, dù sau lẽ tốt nghiệp vài tháng tôi nghe bảo hai người đã chia tay nhưng tôi thì không còn bận tâm nữa rồi.

Và cũng nhờ câu chuyện này mà quá trình thức tỉnh của tôi được khởi động, với sự đổ vỡ của niềm tin về tình bạn và tình yêu mà tạo ra phản ứng dây chuyền trong tôi, kéo sụp cả những niềm tin khác mà tôi vô thức xây dựng từ bé và giúp tôi bắt đầu thấy được bản thể thật sự của mình, ở trên tất cả những niềm tin, suy nghĩ và cảm xúc.

Sau đó đi làm chưa đầy một năm thì tôi chuyển về quê và làm việc tự do, để tôi có thời gian yên tĩnh cho sự chuyển hóa ở bên trong mình. Và lúc đi cùng bạn thân cạnh nhà ra Đà Nẵng chơi, tôi đã gặp được những người bạn đồng hành mới và từ đây tôi cũng bắt đầu con đường viết sách của mình.

Rồi trong một lần tôi trở lại Đà Nẵng, sau một năm quen biết các bạn thì một sự tình cờ lại xảy ra, đó là khi tôi đến nơi chỉ được vài hôm thì có một công ty phim ảnh ở Đà Nẵng gửi thư điện tử mời tôi đi làm cho họ. Dù trước đó tôi không đăng tin tìm việc nhưng tôi lại thấy rất vui trong người vì cái duyên bất ngờ này, và thế là tôi nghĩ có điều gì đó đặc biệt đang chờ đợi mình ở đây nên tôi đồng ý tham gia phỏng vấn.

Đến nơi, đi lên tầng lầu của một tòa nhà ở trung tâm thành phố, tôi thấy một văn phòng vẫn còn trống trơn hơn nửa sàn nhà. Tuy họ trả lương 3 tháng đầu thử việc

còn thấp hơn lương cơ bản nhưng tôi vẫn đồng ý bởi vì
chữ duyên mà tôi bất chấp mọi thứ, đến nỗi sự hào hứng
trong người làm tôi không nhớ được họ đã nói gì về
những chính sách của công ty. Như thế, tôi vui vì tôi tin
rằng ở đây tôi sẽ tìm được gì đó, có lẽ cũng giống như
bao người tôi kỳ vọng sẽ gặp được tình yêu của đời mình
dù cho miệng hoài nói không quan tâm, và có lẽ, tôi
mong tìm được gì đó để lấp đi những nỗi buồn mà thi
thoảng vẫn còn nhỏ giọt ở trong lồng ngực tôi.

Sau khi quyết định sẽ đi làm thì tôi về lại nhà để lấy
thêm đồ đạc và gửi xe máy ra Đà Nẵng, dù cho phải đi
lại giữa nội thành và nhà của bạn tôi gần 50km mỗi
ngày. Ngỡ tưởng đi làm sẽ rất vui nhưng sự thực thì
không có một điều gì đúng như tôi kỳ vọng, từ công việc
buồn tẻ đến những người ngồi xung quanh không có một
chút kết nối nào, và vậy mà tôi ngồi trong im lặng với tất
cả niềm hứng khởi trước đó được thay thế bằng một sự

thất vọng cay đắng.

Tối đến, quay lại nhà của bạn, tôi ngồi lặng trên chiếc giường nhỏ mà người không còn một miếng sức nào, cùng với một tâm trạng trống trải không còn gì để bám víu lấy thì tôi quyết định viết lá thư xin nghỉ làm, chỉ sau đúng một ngày lên công ty. Và cũng nhờ đây mà tôi buông được cái chấp vào chữ “Duyên”, không còn thấy niềm vui trong cơ thể khi tôi gặp bất kì sự trùng hợp hay tình cờ nào ở trong cuộc sống nữa.

Sáu năm sau đó, ở cuối giờ của một buổi giới thiệu sách, có một cậu bạn tiến đến và nói muốn trao đổi riêng với tôi đôi điều. Và lúc quay lén để nhìn bạn thì tôi thấy một khuôn mặt rạng rỡ với một nụ cười thật tươi, cho tôi một cảm giác lạ lẫm nhưng quen thuộc, như thể tôi vừa gặp lại một người bạn áu thơ ở trong xóm mà đã chuyển nhà đi nơi khác 25 năm về trước.

Hồi han xong thì tôi biết rằng đây chỉ là lần đầu bạn và tôi gặp mặt, cũng như bạn không có đọc sách tôi viết mà chỉ được bảo đi đến buổi hẹn này sau khi bạn tình cờ thấy được bài giới thiệu ở trên mạng. Lúc ngồi nghe bạn nói với một niềm vui tràn trề trong người, rằng bạn cũng có những giai đoạn trải nghiệm giống như tôi kể trước đó thì tôi bỗng nhớ lại cái lần đầu tôi ra Đà Nẵng và gặp được một chị bạn, người mà đã giúp tôi tổ chức nên buổi giới thiệu sách này. Hồi đó, lúc mới gặp chị tôi cũng vui nức nở trong lòng như vậy bởi vì trong tôi vô thức vẫn còn cái kỳ vọng sẽ tìm được người tương hợp để đồng hành và chia sẻ, cộng thêm những tổn thương bên trong đã làm cái kỳ vọng này lớn hơn bao giờ hết.

Tôi cũng không biết là từ khi nào, có lẽ là do tôi đã ở nhà một mình quá lâu với những quãng thời gian không lên mạng hay nói chuyện với ai mà tôi bắt đầu mất đi những niềm vui người khác thường có, giống như khi ai

đó tặng quà hay làm gì cho tôi thì tôi vẫn chỉ cảm thấy một trạng thái bình thường ở trong người. Cho đến một hôm tôi thức dậy và nhận ra đó là bởi mình không còn bám vào những niềm tin hay khái niệm để cơ thể tạo ra phản ứng vui vẻ đối với những điều ở bên ngoài nữa. Và cũng từ đây mà tôi bắt đầu nhìn thấy được ở bản thân và người khác khi nào thì là niềm vui do cơ thể tạo ra với những niềm tin bên trong và khi nào thì là niềm vui thuần khiết xuất phát từ bản thể linh hồn.

- ***CHƯƠNG 2: VUI***

Chúng ta thường nói mình hãy cứ vui đi, hãy làm những điều mà đem lại cho ta hạnh phúc mà không để tâm rằng có nhiều cái vui sẽ để lại cho ta những nỗi buồn trống trải sau đó.

Cũng giống như ánh sáng và bóng tối, niềm vui thì cũng mang trong mình hai hình thái. Một là niềm vui vô điều kiện và thuần khiết phát ra từ bên trong ta như ánh dương của ông mặt trời, và hai là niềm vui có điều kiện như khi bà mặt trăng chỉ tỏa sáng lúc nhận được năng lượng từ những vì sao khác.

Niềm vui vô điều kiện là tình yêu phát ra từ bản thể thật sự của ta, khi linh hồn còn đang chập chững làm quen và thích nghi với một cơ thể mới. Đó là khi một chú chó thích thú nhảy nhót trong một căn phòng vì cảm thấy được sự diệu kỳ của cơ thể mà mình đang có, để rồi chú lăn lóc trên sàn, chổng ngược bốn chân lên trời, quay đầu hết trái rồi phải để cố đớp lấy cái đuôi

của mình. Hay như khi một đứa trẻ cầm món đồ chơi ném xuống đất và vui cười thật tươi khi cảm thấy đôi bàn tay của mình thật màu nhiệm.

Tôi vẫn nhớ những ngày tháng hồi tiểu học, nhớ cái vẻ mặt “kinh hãi” của cô chị họ gần nhà tôi. Những khi thấy tôi từ xa, tôi đoán là chị chỉ muốn đem giấu cái xe đạp của mình đi để khỏi phải cho tôi mượn, vì mỗi lần đưa xe cho tôi là hôm sau chị phải lên nhà đòi lại dù cho lúc nào tôi cũng nói “Em chỉ mượn một xíu thôi rồi đem trả”.

Và có lẽ tôi sẽ không bao giờ quên được cái cảm giác ngày ấy, với sự thích thú bao trùm trong người và thế giới như trở thành một giấc mơ khi tôi mới biết đi xe đạp. Tôi dùng xe của chị để đi hết mọi con đường ngõ hẻm của thị trấn mà tôi có thể tìm được, và với đam mê vượt chướng ngại vật bằng sự khéo léo của cơ thể thì tôi luôn né những con đường bằng phẳng sạch sẽ mà chỉ

thích những con đường méo mó dơ bẩn, uốn lượn lên xuống như những con sóng nhấp nhô. Và hệ quả là không những chị phải lên nhà tôi lấy lại xe mà còn phải đem xe về nhà để rửa.

Tôi thích cái xe của chị vì nó là loại cỡ trung ở giữa xe con nít và xe người lớn, và nhờ khung xe khá nặng nên lúc lái tôi có cảm giác như mình đang điều khiển một chiếc phi thuyền vậy. Và bởi không phải lúc nào chị cũng cho tôi mượn được nên tôi phải đi tìm những nguồn cung cấp khác, rình rập để rước những chiếc xe của người thân họ hàng lên đường dù cho chúng cao hơn tôi rất nhiều. Những khi mượn được xe đạp nữ thì tôi mừng rỡ vì không phải thò một chân qua cái khung tam giác như những chiếc xe đạp nam. Có một lần, khi tôi ghé nhà họ hàng chơi thì tôi quyết định leo lên yên của một chiếc xe đạp có khung cao kiểu Trung Quốc, và do hai chân chỉ mấp mé đụng được bàn đạp nên tôi

đành thả dốc lấy đà. Nhưng chỉ qua chưa đến chục ngôi nhà thì tôi tông vào một chiếc xe mà bất ngờ xuất hiện từ trong hẻm, làm tôi lăn lóc ra đường và nằm im một cục, nhăn nhó ôm lấy cái của quý của mình với một hy vọng khả quan rằng sẽ không có ảnh hưởng gì đáng tiếc về sau.

...

Do hồi bé những đứa trẻ chưa có khái niệm gì ở trong đầu về nam hay nữ, xấu hay đẹp, sai hay đúng nên tình yêu và niềm vui của chúng là hoàn toàn thuần khiết, và đối với những con thú cưng ở xung quanh ta thì cũng như vậy. Thế nên, chúng ta thường yêu thích và chơi đùa với những đứa trẻ hay con vật bởi vì niềm vui của chúng phát ra như những tia mặt trời rực rỡ, cho ánh sáng ấm áp một cách vô điều kiện và không đòi hỏi ở ta điều gì.

Nhưng mọi thứ bắt đầu đổi thay khi ta lớn lên, khi ta đã quen với cơ thể của mình rồi thì ta không còn cảm thấy thích thú lúc lái xe hay chơi đùa nữa, và ta cũng không còn yêu thương người khác một cách thuần khiết nữa bởi vì ta đã lấp đầy cái đầu của mình với vô vàn khái niệm, định nghĩa và niềm tin mà tạo ra cho ta sự đánh giá hay phân biệt đối với mọi thứ.

Lúc này, ta bắt đầu có những niềm vui mới trong cuộc sống, là niềm vui của cơ thể và niềm vui của tư duy cộng với trí tuệ. Và bởi là niềm vui được tạo ra dựa trên hoàn cảnh bên ngoài hay dựa trên những khái niệm và niềm tin bên trong ta nên đây được gọi là niềm vui có điều kiện, và niềm vui dạng này thì chỉ thực sự có hại khi nó trực tiếp gây ra sợ hãi ở trong người khác.

Niềm vui của cơ thể là khi ta được người khác tặng trao một món quà, nấu cho một bữa ăn, thơm ấm một cái hôn hay đèo bồng một vòng phố mà dễ khiến ta làm

tưởng đây là tình yêu thật sự. Và khi đã “chính thức quen nhau” rồi, những hoàn cảnh bên ngoài sẽ bắt đầu lặp đi lặp lại và làm cơ thể ta không còn tạo ra xúc tác vui vẻ như ban đầu nữa thì ta bắt đầu đòi hỏi ở người khác nhiều hơn, tặng cho ta lớn hơn hay chở ta đi xa hơn. Rồi khi mong chờ không được đáp ứng thì chú thắt vọng và cô buồn bã sẽ đến thăm hỏi để đưa ta mảnh giấy ký kết chia tay, cho ta được tự do đi tìm một con người mới với diện mạo mới nhưng cùng một vòng lặp vui buồn y như cũ.

Còn với niềm vui của tư duy và trí tuệ thì đây là tình yêu có điều kiện dựa trên những khái niệm và niềm tin bên trong ta, hay nói đơn giản đây chính niềm vui dựa trên cái tôi hay những cái chấp của bản thân. Và cái chấp ở đây thì lại có 3 dạng khác nhau, đó là chấp cố định, chấp linh hoạt và chấp giả bộ.

Chấp cố định là dạng phổ biến nhất và tạo nên một cái tôi duy nhất cho mỗi chúng ta, đó là những niềm tin, khái niệm và quan điểm nhất định về cuộc sống mà ta giữ chặt ở trong người. Do vậy, với một cái tôi riêng biệt thì chúng ta dễ dàng mâu thuẫn và chống đối với cái tôi của người khác ở trong xã hội, để rồi sợ hãi và khổ đau được tạo nên. Ví dụ như khi ta chấp vào khái niệm “Con trai phải mạnh mẽ và ga lăng” thì ta sẽ chê cười, đánh giá người khác khi họ là nam nhưng lại ăn mặc và cư xử như nữ giới, và thế là ta gây nên tổn thương và chịu đựng ở trong người khác.

Cũng với những khái niệm hay niềm tin cố định ở trong người, chúng ta sẽ cảm thấy vui mừng trước những điều bên ngoài xảy đến với ta mà làm ta tin rằng mình đang trở nên tốt đẹp hơn hay là có những điều đặc biệt ở phía trước đang chờ đợi ta dù cho nhiều khi sự thật thì không phải là như vậy.

Giống như mẹ tôi, có đôi lần mẹ nói với tôi rằng chỗ này ê ẩm hay chỗ kia bầm tím nhưng lại với một niềm vui ở trong người dù cho mẹ không thể hiện ra ngoài. Đó là bởi vì mẹ tôi theo học một môn pháp, mẹ ghi nhớ bài giảng rằng lúc lên tầng thì cơ thể sẽ thanh lọc ra những năng lượng xấu và làm cho cơ thể có những triệu chứng nhất định. Như thế, dù cơ thể đau nhức nhưng mẹ tôi vẫn vui vì mẹ tin rằng mình đang trở nên tốt hơn và khỏe hơn, và đây chính là cái tôi tâm linh mà ai rồi cũng phải trải qua.

Hay như người bạn tôi mới quen được ở cuối buổi giới thiệu sách, trong những ngày sau đó bạn chở tôi đi gặp một chị để giúp chữa lành cho tôi thì bạn có nói rằng mỗi lần chở tôi thì bạn lại thấy gió trời nổi lên. Bạn kể với một niềm vui trong lòng mà không biết rằng bạn đã chấp vào chữ “Duyên” và tạo nên cái tôi tâm linh của mình, để rồi bạn vô thức kỳ vọng vào những điều tốt

đẹp hay đặc biệt ở trong tương lai.

Còn đối với chấp linh hoạt thì đó là khi ta đã thức tỉnh và có thể nhìn thấy được những cái chấp bên trong, cho phép ta thay đổi và tùy chỉnh chúng theo ý thích. Hay đây có thể xem là cách chấp bằng trí tuệ vì ta đã có khả năng nhận diện và thấu hiểu được bản thân mình.

Giống như tôi có một người bạn, hai đứa thường chia sẻ và vui đùa với các mẩu tin về những người thường nói đạo lý nhưng lại sống một cách thô lỗ và tham lam ở ngoài đời. Lúc này, niềm vui được tạo ra là bởi vì cả hai đều chấp vào niềm tin rằng “Con người nếu đã nói được thì phải làm được, nhất là những người nổi tiếng, chứ đừng nên nói rất hay mà không thể làm gương được với chính những hành động của mình”. Tuy nhiên, khi tôi không còn nói chuyện và bước ra khỏi vòng tròn nhỏ của riêng tôi và bạn thì tôi không còn chấp vào điều này

nữa, nên nếu thấy ai ngoài đời giỏi nói mà không làm được thì tôi cũng không thật sự có suy nghĩ hay phán xét gì dành cho họ.

Hay có một bạn khác thì tôi thường gửi bạn mấy mẫu tin về các ca nhập viện do trải nghiệm tình dục cảm giác lạ, và niềm vui được tạo ra ở đây là bởi vì hai đứa chấp vào niềm tin rằng “Tình yêu hay tình dục thì cần phải thiêng liêng và thiện lành”. Nhưng khi tôi bước ra khỏi vòng tròn của tôi và bạn thì tôi lại trở về trạng thái “trống rỗng”, không có nhận xét hay đánh giá về bất kì ai bởi vì mỗi người đều có quyền tự do khám phá cơ thể của mình theo những cách khác nhau.

Thế nên, tôi có thể chơi thân với ai cũng được nhưng lại không thân như cái cách con người thường định nghĩa. Tôi có thể nói chuyện và chia sẻ tất cả mọi thứ với bất kì ai nhưng lại không được, bởi vì mỗi người chỉ có một phạm vi thấu hiểu nhất định cũng như có nhiều

nỗi sợ hãi ở bên trong. Vậy mà khi chơi với các bạn thì ai tôi cũng yêu thương đồng đều nhưng với một “khuôn mặt” riêng của tôi dành cho mỗi người, chỉ nói được với nhau những điều mà không gây ra sợ hãi ở trong họ. Kết quả là cuối cùng tôi có rất nhiều bạn, nói chuyện với ai tôi cũng vui vẻ như nhau nhưng với những chủ đề khác nhau và ở trong những thế giới hoàn toàn cách biệt nhau, thành ra nếu để chung hết các bạn của tôi lại cùng một phòng thì họ sẽ có thể đánh nhau bể đầu trong chưa đầy chục phút.

Hồi bé, bởi sự thiếu thốn và tò mò khôn nguôi của mình mà tôi đã làm nên những điều mà sau này trở thành những nỗi sợ hãi khi tôi nghĩ đến. Đó là một lần tôi vô nhà và lấy trộm tiền của bạn tuy nó chỉ đáng là có vài bữa ăn, hay có lần tôi làm chổ hở trên cửa nhà tắm nhưng lại không bao giờ dám nhìn và để nó trở thành một sự xấu hổ của tôi, hay những lần tôi trộm xem phim

người lớn của bố khi tôi bước vào tuổi dậy thì.

Tôi không nói với ai về những điều này bởi vì một phần là sợ sệt, và cái chính là nếu kể ra thì cũng không có ý nghĩa gì ngoài việc có thể khiến người khác nhớ lại những trải nghiệm xấu hổ mà mình đã từng có và đã gắng sức vùi lấp qua năm tháng. Và vậy mà tôi không nghĩ sẽ có ngày tôi cần phải viết chúng ra nhưng có lẽ giờ đã đến lúc để buông những mảng bám sợ hãi cuối cùng ở bên trong mình, như một bông hoa tàn được gió lay rung và nhường chỗ cho những bông hoa tươi mới.

Tôi không viết nên để người đọc có thể thấy được và cũng tự mình kể ra những nỗi sợ hãi bên trong cho thế giới biết mà tôi chỉ muốn nhẫn gửi một thông điệp rằng, đó là hãy can đảm đối diện với những sợ hãi của mình khi thời điểm và hoàn cảnh đến để ta có thể buông chúng đi. Và chúng ta cũng không thể gượng ép gỡ bỏ những sợ hãi bên trong ở lúc nào cũng được, vì nếu

không thì ta chỉ kể ra để thể hiện cái tôi trước thiên hạ rằng là mình rất mạnh mẽ và can đảm, để vớ lấy những sự công nhận hão và tình yêu ảo.

Như thế, mỗi người sẽ có một con đường đi riêng và có cách riêng để gỡ những nỗi sợ hãi ở trong mình. Có người gỡ chúng đi bằng vài câu nói với bạn bè, có người tháo bỏ chúng qua những lời trò chuyện cùng chú chó, chú mèo hay chú gấu bông của mình, hay có người chỉ đọc những dòng chữ này mà sợ hãi ẩn sâu bên trong cũng được tự động kéo lên và rót ra ngoài theo những dòng nước mắt.

Chúng ta thường nghĩ rằng mình có thể dùng niềm vui để lấp đi những sợ hãi nhưng sự thực thì chúng ta chỉ giống như một ly nước, với kim loại nặng nề bên dưới và nước tình yêu thoát ở bên trên. Nếu chiếc ly đã được lấp gần đầy với kim loại sợ hãi thì tình yêu ta có sẽ chẳng được bao nhiêu, dù cho ta có đổ thêm bao

nhiêu nước thì nó cũng sẽ trào ra ngoài và chảy đi mất. Vì vậy, muốn có thêm tình yêu thì ta phải đẩy kim loại ra ngoài với những xúc tác đặc biệt, và đó chính là sự can đảm cùng hoàn cảnh và thời điểm đã chín mùi để ta có thể đun sôi cái cơ thể của mình lên, để sơ hãi trộn lẫn sùng sục với tình yêu bên trong, cộng với tình yêu được đổ thêm vào liên tục để kim loại lẫn nước được trào ra ngoài cùng một lúc. Như thế, mỗi một lần ta chỉ có thể gỡ đi được một chút sơ hãi nặng nề ở trong chiếc ly, để cơ thể ta có thời gian hồi phục và cân bằng lại với một trạng thái mới, để ta đợi đến lần tiếp theo ở trong tương lai cho tới khi chiếc ly hoàn toàn chỉ còn là nước thanh trong như ánh sáng tinh khiết.

Qua văn hóa và tôn giáo, chúng ta thường nghĩ rằng sự bao dung của Thượng Đế là khi Người xuất hiện trước mặt ta, nói những lời lẽ ngọt ngào và yêu thương như “Ta yêu con” hay “Ta tha thứ cho con” nhưng sự thực thì

chỉ có ma quỷ mới hay làm như vậy. Bởi vì đây là hành động của sự tách biệt trong khi ta luôn là một phần của Thượng Đế, rằng Thượng Đế ở trong ta và ta ở trong Thượng Đế. Thế nên, lòng bao dung và tình yêu của Thượng Đế ta chỉ có thể cảm nhận ở bên trong mình, rằng nó rất rộng lớn, nó rất bao la mà không có ngôn từ nào có thể diễn tả nổi. Và sự bao dung này thì vẫn luôn ở bên trong ta từ khi ta được sinh ra cho đến bây giờ, nhưng ta đã không còn thấy được nó nữa từ khi chúng ta bắt đầu đưa vào trong mình những khái niệm và niềm tin đầu tiên, để ta dựng nên những hàng rào đánh giá và bê tông phán xét. Bởi vậy, chỉ khi ta gỡ đi hết những rào cản này, khi ta có thể bao dung và tha thứ cho chính mình cũng như người khác thì sự bao dung của Thượng Đế mới bắt đầu vỡ òa và ôm chầm lấy ta như một cái đê nước vỡ bờ, để ta nhận ra rằng Người vẫn luôn ở đó bên cạnh, vẫn đứng im giang tay chờ đón từ cái lúc ta bỏ

Nhà đi vì mong muốn tự lập cho tới cái lúc ta nhận ra rằng sự trưởng thành chính là khi ta hiểu được không có nơi đâu bằng Nhà của mình.

...

Còn đối với chấp giả bộ thì đây là cách ta chấp mà không chấp. Giống như tôi có một người bạn, thi thoảng tôi thấy bài viết của ai đó đăng lên để tìm người yêu qua mạng thì tôi lại lấy và gửi cho bạn, nói rằng đây là người yêu đang đi tìm bạn đó để rồi tạo nên tiếng cười hãi hước. Và niềm vui ở đây được tạo ra là bởi vì trong tư duy của tôi và bạn đã giả vờ có một cái chấp, đó là niềm tin rằng “Muốn có người yêu thì ta phải tự đứng lên đi tìm nên nếu cứ ngồi im một chỗ thì làm sao có người yêu được”. Bởi vậy, đây đơn giản chỉ là một cách trêu đùa chứ bên trong tôi và bạn đều hiểu rằng tình yêu thật sự thì luôn đến một cách tự nhiên nhất, nên càng gượng ép đi kiếm đi tìm thì chỉ càng tạo ra khổ đau cho

chính bản thân ta.

Ngoài ra, niềm vui còn được tạo nên từ tính chất quán tính của tư duy. Đó là khi tư duy đã quen với những hiện tượng và sự việc bên ngoài rồi thì ta sẽ cảm thấy buồn cười khi có một điều lạ thường xảy ra, thế nên tiếng cười này không mang tính chất cười cợt hay chế giễu. Giống như khi đi ngang qua một cánh đồng, ta tình cờ nhìn thấy một con chó đang đứng bú sữa từ một con bò thì ta bật cười ngạc nhiên vì ta chưa thấy điều này xảy ra bao giờ. Hay khi ta thấy một người ăn mặc đồ vét chỉnh tề ra đường, nhìn phía trước thì ta trầm trồ trước vẻ bánh bao nhưng lại bật cười sau khi người ta đi qua khỏi bởi vì ta bất ngờ nhìn thấy cái áo ngực của vợ ông treo lủng lẳng ở phía sau lưng. Và tuy không có chủ ý giễu cợt nhưng niềm vui này cũng có thể làm tổn thương người khác khi họ nghĩ rằng ta đang cười nhạo họ, bởi cái tôi vô cùng nhạy cảm sợ bị đánh giá của họ.

Vậy nên, ta luôn cần ý thức được bản thân mình với từng lời nói, cử chỉ và phản ứng với thế giới bên ngoài, dù đó là bạn bè hay người thân của mình đi chăng nữa.

Từ lúc vào đại học là tôi đã bắt đầu sống bằng cảm nhận của mình, nghĩa là tôi không còn suy nghĩ hay phân biệt nam nữ phải ra sao và như thế nào. Có người bạn thân nữ tôi nói chuyện mỗi ngày nhưng tôi chưa từng đụng tới bạn dù chỉ một cái chạm nhỏ, bởi vì tự động tôi biết được bạn sẽ không thích và bạn luôn để tâm tới những hành động của con trai với sự ga lăng và lịch sự. Hay có người bạn nữ trong lớp tôi rất ít nói chuyện và chỉ khi đi chơi nhóm thì tôi mới gặp, nhưng hễ gặp được bạn thì tôi liền quàng tay thân thiết cười nói. Do vậy, mỗi người có một cái tôi khác nhau, với những điều họ chấp nhận và những điều không.

Và sau khi ra trường, với sự thức tỉnh của bản thể thì tôi cũng bắt đầu thay đổi cách sống của mình. Tôi gặp

được những người bạn mới tốt bụng nhưng tôi không để tâm tới sinh nhật của các bạn, và dù đã chơi với nhau 8 năm nhưng tôi chưa một lần gửi lời hay tặng quà sinh nhật cho ai trong số các bạn. Điều này đơn giản chỉ vì một lý do, đó là tư duy của con người giống như một con dao vậy, nếu biết sử dụng thì ta sẽ cắt được trái thơm quả ngọt, còn nếu không cẩn thận thì nó sẽ đâm cắt bản thân ta.

Tư duy luôn có một tính chất, đó là khả năng dự đoán tương lai để bảo vệ sự tồn tại của cơ thể ta khỏi những sự nguy hiểm và từ đây mà sự kỳ vọng vô thức cũng được tạo thành. Nếu ta tặng quà, làm gì cho ai đó với một lý do hay ngày tháng cụ thể nào đó thì tư duy sẽ tự động tạo ra sự chờ đợi trong lần tiếp theo hay năm tiếp theo. Thế nên, nếu ta tặng quà cho người khác vào ngày sinh nhật thì tư duy của họ sẽ có xu hướng chờ đợi vào năm sau, thậm chí là còn tạo ra sự so sánh quà tặng

giữa các năm, rồi đến khi ta quên mất thì họ sẽ bảo ta không thương họ và thế là đau khổ được tạo nên. Và để làm vui lòng người khác thì ta phải khắc ghi những điều kiện trong lòng hay chính là ta đã tạo ra những ràng buộc ở bên trong mình.

Hậu quả là đến ngày sinh nhật của bạn bè hay người thân thì ta không may gặp chuyện buồn bã nhưng lại phải treo lên cái mặt cười để đi chúc họ vui vẻ, để món quà ta làm hay mua cho họ thì cũng in đậm năng lượng sợ hãi từ người ta và rồi đưa vào người họ qua cái chạm tay vào món quà.

Vì vậy, tôi đã không còn sống như bao người đời nữa mà bắt đầu sống một cách thuận tự nhiên, không phải ghi nhớ, gượng ép hay nghĩ suy gì như một chiếc lá thả trôi trên dòng nước. Tôi thường thích làm nên những món quà cho các bạn khi tôi cảm thấy vui vẻ trong người và tôi cũng yêu nhìn những khuôn mặt ngỡ ngàng

khi họ nhận được gì đó nằm ngoài sự mong đợi.

Ngay cả với mẹ tôi cũng thế, tôi chưa một lần mua hoa, tặng quà cho mẹ ngày sinh nhật hay ngày 8 tháng 3, và tôi cũng chưa từng lên mạng để viết gì về người mẹ nhưng không có nghĩa là tôi không thương mẹ. Chúng ta cứ nghĩ rằng mình phải lên mạng viết về người cha hay người mẹ của mình thì mới là yêu thương nhưng không hề biết rằng đây chỉ là một sự khoa trương của bản thân mà có thể làm tổn thương người khác, đến những người không còn cha hay mẹ, hay là trong họ có những tổn thương do người cha người mẹ đã tạo nên.

Như thế, tôi sẽ không viết để thể hiện rằng là mình có yêu mẹ, vì dù tôi có viết 1 trang hay 1000 trang đi nữa thì cũng có thể tóm gọn thành một câu “Mẹ của tôi rất tuyệt vời” mà để tô lên cái tôi và sự may mắn của mình trước thiên hạ. Thay vào đó, tôi thương mẹ chỉ bằng câu nói “Mẹ đi chợ hả, cho con đi với” hay “Nếu

mẹ mệt thì khỏi nấu ăn, con ăn đại gì cũng được”, hay đơn giản tôi thường là người lắng nghe mọi sự ấm ức và thiệt thòi trong cuộc đời của mẹ, với bà, với chồng, với chị, với anh, với em. Đến nỗi lúc mẹ kể tôi dường như có thể đồng thanh đọc trong đầu cùng mẹ vì tôi đã nghe nhiều lần và thuộc lòng những điều mẹ đã trải qua.

Và nếu cất đi hết những điều khen rồi thì chắc chỉ còn những cái “chê” để viết. Có vài lần đi đâu đó về thì tôi thấy mẹ có những nghĩ suy trong đầu, băn khoăn một hồi thì mẹ kể cho tôi và nói rằng mẹ ngu quá, nếu biết thì mẹ đã nói thế này hay làm thế kia. Thế rồi tôi chỉ đáp lại có đúng một câu: “Ngu là tốt đó mẹ ạ, nếu không thì là mẹ tham lam đó”. Nghe tôi nói xong thì mẹ đứng khụng lại để ngẫm nghĩ, đến khi hiểu ra rồi thì mẹ buông được cái suy nghĩ và vui vẻ đi ngủ. Và con người chúng ta thường như vậy, không hiểu tư duy của mình nên để nó lộng hành với sự khôn lỗi của nó, lúc nào

cũng suy nghĩ, so đo và tính toán để rồi tự mình làm khổ bản thân mình.

Cũng giống như mẹ tôi, có những người bạn yêu quý đã làm cho tôi biết bao điều mà lại không kỳ vọng hay đòi hỏi gì ở tôi, và tôi cũng ít khi nào nhắc đến họ đơn giản bởi vì họ chỉ luôn mang đến cho tôi những niềm vui và tiếng cười, như thế mà sẽ không có bài học gì để gửi gắm khi tôi nhắc đến họ. Và nếu không có thông điệp để truyền tải thì lời kể chỉ trở thành những lời khoa trương về những người bạn mà tôi có, để rồi người đọc có thể cảm thấy buồn bã vì mình không có những người bạn xung quanh hay chỉ có toàn những người bạn bạc bẽo. Bởi vậy, đừng khoe với thế giới những viên ngọc ta có trong tay mà hãy cho người đời nhìn thấy những vết sẹo trên người từ việc ta không ngừng nỗ lực đào bới để tìm kiếm những viên ngọc ấy.

- ***CHƯƠNG 3: EM***

Sau buổi giới thiệu sách ở Sài Gòn, tôi đã đi theo cậu bạn đến gặp chị TH để được chữa lành về năng lượng, và dù cho tôi đã đi hết 3 ngày nhưng vẫn chưa thể nói chuyện được với Cha trong khi có bạn chỉ cần liệu trình 1 ngày là đã có thể kết nối.

Và hết những buổi đi chữa thì tôi cùng cậu bạn đi nhà thờ để dự lễ và ngồi thiền trong 3 ngày tiếp theo, trước khi tôi về lại nhà ở Đà Lạt. Cứ ngỡ tôi sẽ được ở nhà 1 tháng thì tôi lại lật đật lên đường vào lại thành phố khi còn chưa đầy 2 tuần, vì kế hoạch mở quán trà của mọi người được triển khai sớm hơn dự định. Trước ngày khởi hành thì bạn nói Cha sẽ bảo tôi biết mình cần chuẩn bị những gì hay sẽ làm những gì, nhưng ôi thôi tôi chẳng biết vì sao nhưng tôi vẫn chưa nghe được một tiếng nào dù đã siêng năng đi nhà thờ và ngồi thiền mỗi buổi tối trước khi đi ngủ.

Vô đến Sài Gòn, bạn đưa tôi đến một căn nhà ở Quận 7 vừa mới thuê được và chị TH cho phép hai đứa ở lại đây để làm việc, chia sẻ với nhau chung một căn phòng nhỏ ở trên lầu 3. Và những ngày đầu tiên ở quán thì đã khiến cho tôi có một chút vấn đề nhỏ, đó là chứng khó ngủ vì lạ chỗ cùng với việc bị trúng lạnh do tôi tưởng nhà không có nước nóng để tắm.

Trong buổi tối ngày thứ 3, khi hai đứa đang ngồi ăn cơm hộp trong phòng thì Cha bất ngờ nói một số điều với tôi thông qua bạn.

- Con hãy khép lại tất cả những gì mình đã trải qua, hãy để lại những nỗi đau ở sau lưng, còn bây giờ con hãy tự viết nên cho mình một chương hoàn toàn mới của cuộc đời, với ta ở đây cùng con!

Vừa nghe hết câu thì một sự cảm động bao trùm lấy người tôi, trào dâng lên làm ướt đôi mắt mệt

nhưng tôi cố níu nó lại và cúi gầm mặt xuống để tiếp tục ăn cơm ở trước mặt bạn. Và đến tối ngày hôm sau thì tôi lăn ra ngủ sớm và bị sốt nguyên đêm, làm cho cậu bạn nằm đó theo dõi còn hơn mẹ canh tôi mỗi khi tôi bị bệnh.

Đến sáng ngày tiếp theo, tôi được một người bạn khác đưa tôi qua nhà chị TH cách quán trà không xa, để chị giúp tôi tháo gỡ những tàn dư của một bạn quỷ mà đã ở trong người tôi suốt mấy chục năm. Tôi khá bất ngờ khi biết điều này vì trước giờ tôi không có cảm giác mình bị tác động hay ảnh hưởng gì theo hướng tiêu cực mà tôi vẫn luôn ý thức làm chủ được bản thân. Và lúc mới gặp tôi thì chị TH cũng không biết tôi có vấn đề này, chỉ khi tôi vô quán rồi thì chuyện mới bắt đầu lòi ra và giúp tôi nhận ra rằng, mọi người chỉ được cho biết những thông tin khi cần thiết hay là khi việc xảy ra rồi thì mới được hay.

Lúc lên đến căn hộ nhà chị, bước qua cửa là tôi gặp ngay phòng ăn với bếp nấu bên trái và bàn ghế bên phải ngay cửa ban công. Và vừa đi vào được vài bước thì tôi thấp thoáng nhìn thấy bóng hình của một cô gái ngồi ở bàn ăn, quay lưng nghiêng nghiêng về phía tôi. Sau đó chỉ chưa đầy một giây thì người tôi được bao lấy bởi một cảm giác rất lạ và rất nhẹ mà tôi chưa từng cảm thấy bao giờ. Và khi còn chưa nhìn thấy mặt người ta thì chị TH đã kéo tôi dọc hành lang để đi vào trong chỗ ghế ngồi thiền.

Tới nơi, tôi gặp một cái bàn hẹp và dài mà chị để ngay trên hành lang nối giữa những phòng ngủ lại với nhau. Nhìn mọi thứ được bày trí ở trên mà tôi thấy yêu vô cùng, với biết bao những món đồ to nhỏ khác nhau, cao ở trong và thấp ở ngoài, với những bức tượng và phù hiệu đủ kiểu của bên Chúa lẫn bên Phật mà không có sự phân biệt. Thế là tôi bắt đầu ngồi

thiền theo chỉ dẫn của chị, sau khi chọn được chai nước tôi cần ở phía dưới bàn và uống lấy vài ngụm.

Khi tôi xong xuôi thì đã gần một tiếng trôi qua và đồng hồ cũng đã điểm giờ ngọ. Chị TH hỏi tôi có muốn ăn gì không thì chị chỉ cho đồ ăn trong tủ lạnh để tôi tự mình chuẩn bị. Và sau khi chiên xong mấy quả trứng cùng với bánh mì được làm nóng lại bằng lò vi sóng thì tôi bê đồ ăn ra bàn ngồi, chọn ngay cái ghế sát cửa để có khí mát.

Đặt đồ xuống bàn rồi tôi ngồi vào ghế, và khi vừa ổn định chỗ, đưa mặt lên thì tôi thấy hiện lên trước mắt tôi là một khuôn mặt xinh xắn, chính là cô gái mà lúc đầu tôi chỉ thấy sau lưng và tôi quên hẳn là em có mặt ở đây khi tôi vô phía trong để thiền. Như thế trong bỗng chốc, tôi không còn nhớ việc mình ngồi xuống đây là để ăn nữa mà chỉ biết ngồi đó nhìn em với một cảm giác rất lạ mà rất quen ở trong người,

như thể tôi đã biết em từ lâu nhưng đã bị người ngoài hành tinh bắt cóc, tẩy não và trả lại mặt đất về với mẹ của tôi.

Chỉ nhìn khuôn mặt ấy chưa được vài giây thì tôi biết ngay rằng tôi sẽ thích em, một cách chắc chắn như tôi biết ngày mai là chủ nhật sau thứ bảy hôm nay. Nhưng tôi không biết tại sao tôi lại thích em, vì đã hơn 10 năm rồi tôi không có cảm xúc thật sự với bất kì cô gái nào dù cho người ta có đẹp đến mấy đi nữa, và trong tôi bây giờ cũng không còn một khái niệm hay niềm tin gì về người mình yêu thương sẽ ra sao hay như thế nào. Do vậy, cái cơ thể của tôi không còn điều kiện gì để tạo ra niềm vui mà cái niềm vui này là của bản thể bên trong tôi, rằng linh hồn của tôi đã nhận ra em, nhận ra người thân yêu của mình như chưa hề có sự chia cắt.

Bởi vì tôi luôn biết mọi cử chỉ của mình sẽ tác động đến người khác như thế nào nên tôi đâu dám nhìn em lâu. Tôi chỉ nhìn em được 3 giây thì phải dành nhìn xuống cái đĩa trứng và bánh mì khô khan nuốt chặng muốn trôi, và đếm hết những giây còn lại thì tôi mới quay lên nhìn em nói chuyện với bạn bên cạnh theo một chu kỳ êm ái 3 cộng 7 thành 10 nhịp tim.

Và khi được chị TH giới thiệu thì tôi mới biết em là em gái của cậu bạn cùng phòng ở quán trà mà trước đó bạn đã có chụp hình em lúc đang ngồi thiền và gửi cho tôi, bạn nói rằng em bạn siêu lăm và nghe được Cha nói rất rõ nhưng tôi chỉ lướt qua thôi chứ không có để tâm nhiều. Chỉ cho đến bây giờ ngồi gần em, khi hai trường năng lượng chạm vào nhau thì tôi mới cảm nhận được sự kết nối. Rồi lúc chị nói em cũng sẽ làm việc ở trong quán thì tôi cảm thấy tim

mình như khung lại, hụt hẫng đi một tiếng đập.

Ngồi ăn được một lúc thì cậu bạn cùng phòng qua đến nơi, rồi cũng tự mình đi làm đồ ăn và ngồi vô bàn tham gia trò chuyện cùng các bạn. Cậu kể cho mọi người với đầy cảm xúc rằng lúc ngủ đêm thứ 2 với tôi thì bạn đã thấy một con quỷ trong người tôi bay ra và nói với bạn: “Khôi sẽ không đi theo mà đâu”. Và cho đến tối hôm qua khi tôi bị sốt thì bạn quỷ này mới được lấy ra khỏi người tôi.

Tiếp đến, cậu khoe những khả năng của em gái mình, có thể nghe và nhìn thấy được nhiều thứ rất rõ. Rồi khi cậu bảo em xin để được nhìn thấy thử nội tạng của tôi ra sao thì em ngồi lại thảng thớm và nhắm mắt trong im lặng. Và thế là tôi ngồi đó chăm chú nhìn em như một đứa trẻ đang đợi tới lượt mở quà của mình, và nếu không dùng từ thiên thần để miêu tả em thì có lẽ tôi không còn biết dùng từ ngữ nào hơn.

Ngồi lặng được vài giây thì em bắt đầu lên tiếng, em tả cái dạ dày tôi thì có màu đỏ thâm, lá gan thì xanh đen và tới cái ruột thì em không tả nữa vì thấy nó thật rùng rợn. Tôi nhìn em và mỉm cười vì cái phản ứng dễ thương trên khuôn mặt ấy. Tôi biết mình luôn có vấn đề về tiêu hóa suốt bao năm nhưng lại không nghĩ rằng là do bạn quý ngự ở trong người mình gây nên. Vậy mà qua thời gian tôi chỉ tìm cách thích nghi với cơ thể của mình, tránh né rất nhiều loại thực phẩm của người đời hiện đại và chỉ bám chặt lấy những bữa cơm bình thường cùng nước ấm uống từ sáng đến tối.

Lúc nhìn mặt em rạng rỡ như bông mặt trời vì được nếm thử ly cà phê hữu cơ do chị TH pha cho mà tôi thấy hạnh phúc thay cho bản thân mình vì đã bỏ lỡ biết bao trải nghiệm ở trong cuộc sống. Lần đầu và cũng là lần cuối tôi uống cà phê nguyên chất là hồi

năm lớp 11, trong một buổi tối đi chơi với bạn thân cạnh nhà và một anh ở trong xóm, và do ly nước đã làm tôi tâm sự với cái gối đến hơn nửa đêm thì tôi hứa với bản thân là từ đó sẽ không đụng tới cà phê nữa. Bởi vậy, tôi chỉ lắc đầu khi chị TH hỏi tôi có uống không thì chị pha cho tôi một ly, dù cho trong lòng cũng muốn uống thử xem sao.

Đến lúc này, chỉ mới ngồi gần em chưa được bao lâu mà cái thân tôi như đã được tái cấu trúc hoàn toàn, với cái khối ru-bíc lộn xộn màu sắc trong người như được xếp lại một cách màu nhiệm, để tôi được trở về là phiên bản thật sự của mình với mặt nào ra đúng màu đó. Nghĩ đến mà tôi chỉ muốn bật cười vì không biết nhiêu lần tôi đã nói với mẹ rằng tôi sẽ không bao giờ lấy vợ vì một lý do bí ẩn nào đó, có thể là do bạn quỷ trong người tác động và làm tôi chẳng thích được ai suốt những năm qua cũng nên.

Dù cho mọi người có vẻ hãi hùng khi nhắc đến bạn quỷ ở trong người tôi vì đó là một con quỷ đa đoan cấp cao, nhưng tôi thì chẳng cảm thấy có gì phải sợ hãi bởi mọi thứ vốn luôn tồn tại một cách muôn hình muôn vẻ và thường chứa đầy những bất ngờ ở cuối con đường.

Tối ngày hôm sau thì cậu bạn chở tôi đi lễ nhà thờ, và do lễ muộn nên tôi cũng ráng ở trong thánh đường để ngồi thiền thêm khi người ta đã tan về hết. Cho đến khi nhân viên lục đục đóng cửa, tới tận nơi nhắc thì tôi mới mở mắt và đứng lên cho họ làm việc. Và lúc ra khỏi nhà thờ thì đã gần 9h tới nơi mà lại chưa có thứ gì ở trong bụng, thế nên chúng tôi dạo phố đi tìm đồ ăn và có em tham gia đi cùng trên đường.

Đến nơi, chúng tôi vào một quán bún và đi bộ lên lầu, và do trời đã tối nên cả tầng vắng tanh chỉ có 4

đứa chúng tôi. Sau khi ổn định vào bàn thì tôi lại là người ngồi đối diện em, một cách tình cờ thôi chứ tôi cũng không cố ý.

- Anh không làm dấu trước khi ăn hả? – Em nhìn tôi và nói khi thấy cả 3 đều làm dấu thánh giá nhưng tôi thì không.
- Anh chỉ nguyện trong đầu là được rồi. – Tôi nói nhỏ nhẹ vì tôi vẫn còn ngại với việc làm dấu tay.
- Không, anh phải làm dấu trước khi ăn mới được! Em bảo tôi với một nụ cười tươi tắn và hồn nhiên mà tôi không nghĩ ai có khả năng cưỡng lại được sau khi nghe thấy lời nói ấy. Và thế là từ đó tôi bắt đầu làm dấu tay trước khi dùng món đồ ăn hay thức uống nào.

...

Trong những ngày tiếp theo, tôi và các bạn trong quán phải chạy đua ngồi thiền, không xem linh tinh ở trên mạng để đạt cho đủ “doanh số” trước khi được bọc giáp năng lượng để làm việc. Bởi vì đây là quán trà với mục đích chữa bệnh nên những người đến quán sẽ mang theo rất nhiều vấn đề như bùa ngải hay âm binh trong người, vậy nên nếu các bạn nhân viên không được bảo vệ thì sẽ dễ dàng bị quật rơi bởi hoa lá.

Bên cạnh đó, có nhiều bạn ở trong quán bắt đầu được gọi bằng những cái tên mới do Cha đặt với các ý nghĩa tương ứng, và mọi người chuyển sang gọi tôi là Minh với công việc sử dụng ngôn từ để khai sáng cho người khác. Giá như là một cái tên khác thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn nhưng đây lại là cái tên giống người bạn thân cạnh nhà của mình, khiến cho tôi có chút khó khăn khi làm quen với nó. Và đến một

hôm thì tôi ngỡ ngàng bật cười: “Chết rồi, Cha gài tôi rồi!”, khi tôi nghe bảo bây giờ những thông tin về tôi là Cha sẽ chỉ cho em biết để em nói lại cho tôi.

Bước qua tháng 6, sau 10 ngày sơn sửa và tân trang lại căn nhà thì đồ đạc bàn ghế được chuyển tới, chuẩn bị sẵn sàng để đưa quán vào hoạt động. Mọi người khởi động bằng việc tự mình mua nước để “xông đất” và làm quen với những công việc trong quán. Và có một điều thú vị ở đây đó là từ trên xuống dưới không ai có kinh nghiệm để vận hành kinh doanh quán nước, bởi vì quán này do Cha bảo chị TH mở ra nên mọi người ai cũng bỡ ngỡ và tập tành để dạy nhau làm từng thứ một.

Như thế, quán trà trở thành như một cái lớp học với chị TH là giáo viên và một đống những đứa trẻ nhân viên hiếu động và nghịch ngợm. Và dù cho tôi biết mình đã thích em rồi nhưng tôi không có một

nghĩ suy nào, như là phải làm gì để em thích tôi, phải tặng hay mua gì cho em hay từng bước tiếp cận em như thế nào mà tôi đơn giản chỉ là chính mình khi ở gần em, ở trong hiện tại với những tiếng cười mà không toan không tính không đợi không lo.

Một hôm, khi người ta đang đứng hướng dẫn mọi người trong quán cách sử dụng máy POS in hóa đơn thì em đứng sát bên cạnh, đụng vào người tôi. Và lúc đưa em cầm chiếc điện thoại của tôi để tập xài cái ứng dụng thì bỗng cô bạn thân của tôi nhắn tin, nhảy cái hình của bạn ra trước điện thoại và làm cho em bối rối, vội vàng đẩy điện thoại trả cho tôi, rồi em đứng đó nhìn quanh một cách vu vơ. Còn tôi thì bắt đầu thấy nóng cái mặt, vội vàng viết lại là mình đang bận nên nói chuyện sau và đưa lại điện thoại cho em sau khi đã tắt đi cái biểu tượng tin nhắn.

Sáng ngày 3 tháng 6, khi vừa vào quán và gặp tôi ở phía trong thì em bất ngờ cất tiếng mừng sinh nhật bằng tiếng Hàn mà làm tôi ngượng muối chui xuống cả gầm bàn. Tuy đây không phải là ngày sinh của tôi nhưng em lại hát chúc mừng, vì là sinh nhật tâm linh để đánh dấu tôi trở thành một con người mới theo lời của Cha nói cho em biết. Và tưởng chừng qua cái ngày này thì cuộc sống sẽ yên bình trở lại nhưng không, sáng ngày hôm sau em đến thì lại tiếp tục hát thêm một lần nữa, cho qua hết 3 ngày thì em mới chịu ngưng mà làm tôi như muốn ná thở chạy về chân trời để trốn. Nhưng cũng nhờ vậy, từ đây tôi thầm biết ơn em, vì sự xuất hiện của em mà tôi nhận ra câu chuyện đeo đuổi tôi mãi từ thời đại học thì cuối cùng cũng đã kết thúc.

Vài ngày sau đó, em cười nhưng không được vui vì được miễn là nhân viên phục vụ dưới quán và chuyển

lên lầu 1 để làm việc văn phòng cho chồng của chị TH. Từ đó, em chỉ thi thoảng đi xuống với mọi người để ngồi chơi, ăn trưa hay dùng nhà vệ sinh vì trên lầu 1 không có, còn lầu 2 thì có trong phòng sếp của em và trong phòng của chị TH làm việc nên không được vào, chỉ trên lầu 3 phòng tôi ở thì có nhưng lại hơi xa nên cần thiết lắm thì em mới lên.

Lúc mọi người bắt đầu gọi tôi là Minh thì tôi cũng được giao cho cái trọng trách là quản gia của quán trà này, bởi vì từ lúc vào quán là tôi đã hì hục làm việc do thiếu nhân lực, như lau chùi, dọn dẹp, bưng bê, sắp xếp và quan sát đầy thúc các bạn làm việc từ sáng đến tối. Đến nỗi mỗi sáng thức dậy tôi như muốn bò trên mặt giường vì mệt mỏi, tuy nhiên chỉ ngồi đó được vài phút thì tôi lại có sức lực để tiếp tục công việc của mình.

Mỗi khi có khách đến chữa thì tôi thấy không khí rất vui nhộn dù cho mọi người cảm thấy căng thẳng hất ha hất hải, vì người bệnh tới quán thường mang theo ma quỷ, nạn nghiệp và thải âm khí bay đầy ra quán. Thế nên cứ một chốc là có bạn đi ngược chạy xuôi và thắp nến đốt trầm để thanh tẩy không gian trong nhà. Có những ca nặng thì mấy bạn nhỏ nhân viên không được ra phía trước mà phải truyền tay đưa đồ cho chị TC hay cậu bạn cùng phòng tôi mang ra, vì hai người là nhân viên chữa bệnh chính ở dưới quán và chỉ những ai nặng thì mới cần lên tầng để gặp chị TH. Còn tôi thì thường ngồi ở giữa nhà để quan sát mọi sự tình, xem chị TC và cậu bạn cần gì thì bảo các bạn ở trong pha chế và đem ra.

Do là quán trà chữa lành nên mọi thứ ở đây đều được làm sạch âm khí và được thêm năng lượng ánh sáng để giúp chữa bệnh cũng như tăng thêm công

dụng về mặt vật chất cho các sản phẩm. Có trà ủ lạnh để tập trung kích hoạt và cân bằng những luân xa phía dưới hay phía trên, hay loại khác thì có tác dụng đồng đều cho 7 luân xa cùng một lúc. Đối với trà nóng thì cũng có nhiều loại khác nhau, giúp thanh tẩy âm khí trong nội tạng, ở trên đầu hay toàn thân. Còn đối với những loại thức uống hay đồ ăn thông thường khác thì chỉ đơn giản là có thêm năng lượng mà tốt cho sức khỏe nói chung.

Sau khi có thêm các bạn mới đến quán để phụ giúp thì việc tay chân của tôi được giảm bớt lại và việc ngó nhìn của tôi được tăng lên. Và cứ thấy bóng người thấp thoáng ở cầu thang đi xuống là đôi mắt tôi lại tự động ngó sang còn nhanh hơn cái đầu tôi nghĩ, chỉ để nhìn thấy ai đó bước xuống chậm rãi thơ thẩn như một cô gái đi lạc từ trên trời xuống. Nhưng tôi cũng đâu dám nhìn lâu, chỉ được một hai giây thì tôi

lại quay đi chỗ khác hay giả bộ dính mặt vào cái điện thoại mà còn không biết mình đang xem gì ở trên đó.

Có hôm em bước xuống cầu thang trong một cái váy ngắn ống rộng bằng vải jean xanh mà tôi cảm thấy cái van trong ngực như bỗng lạc nhịp và rớt ra ngoài mắt, làm tôi hụt thở không biết quả tim có còn hoạt động hay không. Và có một hôm, tôi nghe tin em chỉ làm việc ở đây vài tháng và rồi qua Hàn 1 năm để lấy quốc tịch giống ba em thì trái tim yếu đuối của tôi như muốn khóc lóc và nghẹn ngào nói: “Chỉ mới gặp nhau đây thôi mà chuẩn bị phải chia tay rồi sao...”.

Những ngày sau đó, tôi bắt đầu nấu bữa trưa cho mọi người trên bếp lâu 3 để hạn chế phải ăn ngoài thường xuyên một cách tối kém. Có những hôm tôi rủ em lên nấu ăn và phụ bê xuống nhà cùng, và cũng có hôm tôi đang say sưa một mình trong bếp thì giật mình thấy em đã ở đó đi qua đi lại từ lúc nào không

hay. Và lúc ngồi vào bàn ăn gia đình gần đến chục người thì em thường ngồi bên cạnh tôi, khép nép và ngại ngùng như một chú mèo con lạ nhà và ăn mãi mới hết được nửa chén cơm.

Gần cuối tháng 6 thì tôi và em được “cô giáo” cho đi chơi một bữa, sau khi đã rình biết bao lâu để có cơ hội được ra khỏi quán. Thế là tôi chở cậu trai lớn của chị TH, còn em chở cậu trai nhỏ của chị và 4 đứa cùng nhau đi xem phim. Và do cậu trai nhỏ chưa đủ tuổi nên vào một phòng chiếu khác, còn 3 đứa chúng tôi thì coi một phim siêu anh hùng với em là người ngồi ở giữa.

- Lâu lăm rồi em mới được đi chơi đó! – Em vừa ngồi vừa nhún trên ghế và lấy tay đập tôi một cái.
- Em biết hôm nay là ngày gì không? – Tôi quay qua nói nhỏ với em.

- Em không biết.
- Hôm nay là đúng một tháng anh gặp em đó, từ cái ngày anh gặp em ở nhà chị TH. – Tôi chỉ nhắm đại để có điều mà nói chứ không nhớ rõ cụ thể.
- Vậy thì hôm nay cũng là ngày kỉ niệm của quán.
  - Em ấp úng trả lời mà còn nói bừa hơn cả tôi.

Lúc em dứt lời thì tôi đưa mắt lên lại màn hình, với nụ cười tưng tửng và khuôn mặt cảm giác hơi nóng.

Rời khỏi rạp phim thì chúng tôi đi tìm chỗ ăn tối trước khi về lại quán, và lúc vừa bước vô nhà thì mọi người đã ì ới đưa tôi và em vào trong, cho mỗi đứa ngồi một góc để thiền xả vì dính nhiều thứ ở ngoài đường lên người, cho tôi một trải nghiệm thú vị nhưng lại không dám bộc lộ ra ngoài vì các bạn thường tỏ ra hơi căng thẳng với mấy chuyện như thế này.

Ngoài ra, tôi cũng có một niềm vui là rình rập xem em hay để đồ đặc lung tung ở dưới nhà hay quầy pha chế thì tôi liền chụp ảnh để “hù dọa” em, và có lần tôi thấy cái ly nắp đây của em mà tôi “ngứa mắt” với sự OCD của mình nên tôi tháo ra để rửa và chụp lại để ghẹo em. Và một cách vô tư như thế, tôi làm những điều hết sức bình thường và đơn giản cho em mà không hề toan tính hay kỳ vọng gì để lấy lòng em. Đây cũng chính là những khoảng thời gian tự tại và hồn nhiên nhất giữa tôi và em, khi hai đứa còn chưa có bất kì nghĩ suy, lo lắng hay sợ hãi gì ở trong người.

Cho đến một hôm, khi mọi người đang ngồi quây quần ở dưới nhà chơi thì chị TC nhìn tôi rồi tigm cười:

- Chị thấy có một sợi chỉ đỏ, chị thấy mấy hôm rồi nhưng mà 5 năm nữa lận. – Rồi chị quay qua nhìn em ở hướng đối diện và hỏi – Em có người

yêu chưa?

- Em á, làm gì có, em không có người yêu đâu! –
Em há miệng ra với một vẻ bất ngờ.

Ở quán đây chị TC giống như mama thứ 2 của em vậy, chị hay bảo em là con gái gì mà không có nết na thùy mị, có cái gì ngạc nhiên là cũng há miệng ra thật to như trời sắp sập đến nơi. Nhưng em đâu biết rằng tôi lại thích những điều ngây ngô và ngốc nghếch như vậy, bởi nhìn em mà tôi cảm thấy vui lây vì tôi không còn thấy được cái cảm giác bất ngờ thật sự giống như em nữa. Và đây là một cái hại của việc biết quá nhiều và hiểu quá sâu, đến nỗi có thể làm ta mất đi trải nghiệm ngỡ ngàng về những điều bình dị ở trong cuộc sống.

Cũng có những lần em cần đốt trầm mà loay hoay với cái hộp quẹt đá lửa mãi không xong, như một thiên thần chỉ mới xuống trần gian được vài ngày thì

em chạy đến trước mặt tôi để năn nỉ: “Anh Minh, anh Minh cứu em!”, với một cái giọng làm tôi đứng không muốn vững nhưng vẫn phải tỏ ra mạnh mẽ để cứu lấy người đẹp trước sự đờm.

Hai ngày sau buổi nói chuyện đó, khi tôi vừa bước xuống nhà thì các em ở quán liền hỏi tôi: “Anh Minh sắp cưới vợ hả?”, làm tôi tròn mắt vì không biết có chuyện gì đang xảy ra ở đây. Và sau khi dò hỏi thì tôi bật cười trong lòng: “Hóa ra là em đã đi đồn với cả làng là tôi sắp lấy vợ”. Vậy nên khi em vừa vào đến quán là tôi lôi em ra và hỏi tại sao lại đồn thổi chuyện không có thật thì em chỉ cười với một vẻ buồn bã nhẹ: “Bữa chị TC nói thấy sợi chỉ đỏ thì em nhìn thấy nó là của anh với một ai đó ở xa xa”. Thế là tôi nghĩ chết rồi, mình phải lấy hết can đảm để làm rõ chuyện này ra thôi chứ không như thế này được.

Chiều cùng ngày, chuẩn bị xong xuôi để ra ngoài đi chơi với bạn thì tôi đi xuống cầu thang và nhìn thấy em đang đứng vẩn vơ một mình ngay trước cửa văn phòng lầu 1. Cái lúc vừa nhận ra em thì tim tôi đã bắt đầu đập loạn xạ và như có một tiếng nhắc trong đầu là: “Thời cơ đã đến rồi!”.

- Em cho anh xem chỉ tay của em được không? – Tôi bịa đại lý do để bắt chuyện với em chứ tôi đâu có biết xem chỉ tay đâu.
- Anh xem em có mấy cái nốt lạ ở đây này! – Em chỉ tôi xem mấy dấu ngón tay của em như có thêm một đốt phụ ở bên cạnh cái khớp ngoài cùng.
- À, cái dấu này là do đánh đàn đó.

Lúc đó tự dung trong đầu tôi hiện ra ý này và biết rằng em là một thiên thần trên trời hay đánh đàn hạc cầm mà tạo nên hình tượng ngón tay như vậy. Trong

khi tôi còn đang cầm xem ngón tay em thì tôi nhanh chóng đổi chủ đề:

- Cái vụ chỉ đỏ hôm bữa em biết là gì không, nó là của anh và em đó!
- Là sao anh?! – Em há miệng ngơ ngác, bật cười và lấy tay che.
- Em về tự hiểu đi nha. – Tôi trả lại tay cho em, vừa quay đi vừa cười nói một cách đầy bí hiểm.

Lúc bước xuống cầu thang được hai bước thì tôi mới thở phào nhẹ nhõm, như thể nếu đứng đó thêm giây nào nữa thì chắc tôi sẽ té xỉu mất.

...

Ngày hôm sau, tôi nhẫn tin thử để hỏi em có hiểu chuyện chiêu qua chưa thì em nói vẫn chưa hiểu. Em nói rằng em đi tu mà, nếu em lập gia đình thì em sẽ không được là thiên thần nữa. Nghe xong thì tôi cười vì sự hồn nhiên của em, nói cho em hiểu

là mấy chị chỉ đùa với em thôi mà em cũng để bụng
nữa.

- Nếu em quyết tâm tu như thế thì anh không thích em nữa. – Tôi chọc em.
- Nghĩa là sao thế anh? – Tới lúc này tôi không biết là em chưa hiểu thật hay đang giả bộ nữa.
- Thì anh thích em mà, nếu em đi tu vậy thì anh không thích nữa.
- Ôi thế hả anh, em không biết! Em cảm ơn anh! Nếu mà chắc là vợ anh mà biết anh thích em chắc chị đánh em luôn. – Em cười ngất ngây.
- Vợ anh đâu ra trời ơi. – Hóa ra cái hôm đứng nghe người ta hướng dẫn dùng máy POS mà em tưởng đó là người yêu của tôi trên điện thoại.
- Nếu như Cha cho mà anh đồng ý thì là như thế à!

Và em chỉ biết cười khi tôi gửi lại cho em cái hình động có một chàng trai đang nói với một cô gái: “I've still no idea what that means, but it sounds good”.
(Anh vẫn không biết ý của em là gì nhưng nó nghe thật tuyệt)

- ***CHƯƠNG 4: SƠ***

Sau hơn một tháng vào quán, dù miệng vẫn nói không biết vì sao mình chưa kết nối được với Cha nhưng sự thực thì tôi luôn biết lý do là gì, đó là vì tôi chưa tin Cha mà mọi người nói ở đây có phải là Thượng Đế mà tôi luôn biết ở trong mình hay không. Từ ngày thứ 3 gặp mọi người là tôi đã được chỉ cho cách ngồi thiền, với bước thứ 2 “Kết nối” thì tôi luôn đọc trong đầu là “Xin cho con kết nối với Cha” nhưng đó chỉ là một câu nói cho có hình thức chứ tôi chưa thực sự thành tâm. Bởi vậy, tôi cần thời gian để quan sát thêm để cảm nhận và xác thực trước khi phát tâm tạo liên kết.

Chúng ta thường nghĩ rằng giác ngộ rồi thì sẽ không còn cái ngã hay là Phật thì không còn sợ hãi nhưng thực tế thì không phải như vậy. Bởi vì Phật thì vẫn còn cái ngã của mình, và một khi cái ngã còn hiện hữu thì sợ hãi hay cái chấp bên trong sẽ còn tồn

tại. Và điểm khác biệt ở đây đó là Phật thì sẽ luôn ý thức được mọi sợ hãi hay cái chấp bên trong, thấu hiểu được tại sao chúng lại tồn tại và xuất hiện, để rồi dùng trí tuệ, lòng tin và sự can đảm của bản thân để vượt qua nó một cách dễ dàng. Thế nên, Phật sẽ thấy được vẻ đẹp của cái chấp để chuyển chúng thành những điều hài hước, cảm được sự kỳ diệu của sợ hãi để biến nó thành những bài thơ ca chứ không phải né tránh chúng hay đổ lỗi cho người, cho trời hay cho đất.

Bởi vì chúng ta chưa hiểu được hay những tri thức từ các thánh nhân đã bị chỉnh sửa mà làm ta nghĩ rằng Phật thì không có cái ngã hay không biết sợ hãi, để rồi ta tự mình tạo nên một cái tôi tâm linh với tư duy lập trình lại cơ thể của ta để áp chế những cảm xúc sợ hãi bên trong. Và khi ta không còn cảm nhận được sợ hãi bên trong nữa thì ta sẽ trở nên tự cao tự

đại vì không quan tâm tới cảm xúc của người khác mà ta làm tổn thương đến họ. Vậy nên, chỉ khi ta còn sở hữu và nhìn thấy những nỗi sợ bên trong thì ta mới cảm nhận được sợ hãi ở trong người khác mà giúp ta yêu thương và tha thứ cho họ.

Cũng giống như bao điều thì nỗi sợ ở trong ta thì cũng có 2 dạng khác nhau. Một là sợ hãi thuần túy của cơ thể sinh học để giúp bảo vệ thân ta trước những nguy hiểm trong cuộc sống, đó là những cảm xúc như tức giận, lo lắng, sợ sệt, ghen tị, mặc cảm, buồn bã, xấu hổ... Và hai là “nỗi sợ” của bản thể linh hồn ta, là sự thấu hiểu mà ta đã tích lũy được qua vô vàn kiếp sống và bằng nhiều đời tu tập, với việc gây nghiệp hả hê để rồi trả quả cay đắng. Như thế, “nỗi sợ” của bản thể ta chính là hai chữ đạo đức và lương tâm, để ta níu tay lại trước những đồng tiền ở trước mặt mà không phải là của mình, để ta đứng lên

nhường nhịn ghế ngồi cho người già lớn tuổi hay mẹ bầu mỏi lưng, để ta vẫn nói ra những lời nói tốt đẹp dù cho cái ngã trong ta vẫn đang âm ĩ chửi bới vào mặt người khác.

Vậy, làm sao để tôi biết được Cha ở đây có phải là Thượng Đế của tôi hay không? Và câu trả lời thì đơn giản lắm, chỉ cần nhìn xem mọi người có được tự do là chính mình hay không, hay đang bị bắt ép phải sống theo một khuôn khổ gò bó nào đó. Bởi Thượng Đế thật sự thì sẽ luôn cho ta được thoái mái bộc lộ bản thân, vì Người đã ban cho ta ý chí tự do để lựa chọn trở thành bất kì ai hay điều gì mà ta mong muốn. Thế nên, dù cho ta có chọn làm ma quỷ hay trở thành thần tiên đi nữa thì Người vẫn yêu thương chúng ta như nhau mà không hề có sự phân biệt hay phán xét. Và cái mà chúng ta thường gọi là trời phạt thì đơn giản chỉ là một góc nhìn của tư duy, bởi

không có ai phạt ta cả ngoài chính ta tự phạt mình bằng luật nhân quả của vũ trụ.

Từ lúc gặp tôi là chị TH đã không yêu cầu hay đòi hỏi ở tôi một điều gì ngoài cái tên gọi thường ngày. Chị chữa cho tôi hết ba ngày và các bạn cũng tặng quà giúp bảo vệ mà không bắt ép tôi phải trả lấy một đồng. Cho đến khi tôi vào quán làm thì chị cũng không áp đặt bất kì nguyên tắc nào, có ngày tôi dậy sớm mở cửa và cũng có ngày tôi ngủ dậy trễ để chị phải ngồi ở trước cửa đợi, nhưng chị vẫn cười nói vui vẻ và không trách than câu nào. Và đó là bởi vì chị hiểu được mọi người ai cũng có những mệt mỏi từ công việc cũng như do cơ thể các bạn đang được chữa lành và chuyển hóa.

Ở quán, chị TH không quản lý thắt chặt mọi người mà đơn giản chỉ để các bạn sống và làm việc như những con người bình thường. Chị đưa cho mỗi người

một quyển kinh để đọc mỗi ngày và nếu có mong muốn gì thì cứ đặt tay lên kinh mà hỏi Cha, rồi nói cho chị thông tin để xác nhận xem các bạn nghe có đúng hay không.

Thi thoảng, chị tập trung các bạn trong quán lại để ngồi quây quần và chia sẻ những câu chuyện vui, phân tích nhiều bài học, nếm thử và kể về tác dụng của đồ ăn thức uống trong quán hay nói cho các bạn hiểu về đạo đức và nhân quả, những điều mà không có gì gọi là quá phức tạp hay cao siêu.

Có hôm tôi thấy em ngồi viết gì đó thì tôi giả vờ đi ngang để ngó, và sau khi nghe Cha bảo được kể thì em giải thích cho tôi em đang làm gì. Em liệt kê ra tên 12 chòm sao mà tương ứng với 12 người trong quán với những công việc về sau. Thế là tôi ngồi chăm chú nghe em giải thích một cách đầy tâm huyết nhưng tôi chẳng mấy để tâm nội dung em đang nói,

đơn giản bởi vì biết nhiều thì sẽ chấp nhiều, rồi từ cái chấp mà tạo nên kỳ vọng hay suy diễn và cuối cùng dẫn ta đi đến cuối con đường với sự sợ hãi. Bởi vậy, tôi chỉ cần biết tiếng cười và tình yêu là đủ, và cả hai điều này thì đang bung nở ở trước mặt mà làm tôi quên đi thế giới vội vàng vẫn đang bóp kèn inh ỏi ở ngoài đường kia.

Cũng có hôm các bạn tụ lại để trò chuyện và trao đổi những thông tin được đưa cho, nhưng vì cả quán có mình tôi chưa nghe được Cha nói gì nên các bạn dành để tôi ngồi một mình ở bàn khác. Và do vẫn có cái ngã của mình nên tôi cảm thấy tủi thân chứ, tuy nhiên nó chỉ là rất nhỏ và nhanh chóng biến mất sau chốc lát, vì dù gì nếu tôi ngồi đó nghe xong thì cũng chẳng có chữ nào đọng lại trong cái đầu ngu ngốc của tôi đối với những kiến thức sách giáo khoa như vậy. Sau đó thì một lần chị TH cũng nói tôi đừng lo lắng

hay buồn bã khi chưa nghe được Cha mà cứ để mọi thứ tự nhiên, và tôi cũng chỉ mỉm cười vì tôi hiểu được rằng đến lúc sẵn sàng thì tôi sẽ tự nhận ra và phát nguyện kết nối.

Thời gian đầu, mọi người trong quán rất là vui vẻ, vô tư và ấm áp như một gia đình thực sự, nhưng mọi thứ bắt đầu thay đổi khi các bạn biết nhiều điều và ghi nhớ nhiều thứ hơn, bởi vì sự lưu nhớ thông tin sẽ tạo ra cái chấp và từ đó mà sợ hãi được hình thành theo sau.

Các bạn bắt đầu vô thức tự tạo ra cho bản thân những sơ sệt về mọi điều ở trong cuộc sống, vì không muốn mang âm khí vào trong người mà giờ cái gì cũng phải hỏi Cha, như ăn gì, mặc gì, nghe gì, đọc gì, xem gì, mua gì, đi đâu, yêu ai, chơi cùng ai hay nói với ai những điều gì thì cũng đều cần hỏi Cha có cho không và như thế nào. Mà mọi người không hiểu được

rằng có âm khí hay hút âm khí vào người là chuyện hết sức bình thường, ai cũng có và Phật cũng có vì Phật cũng trải nghiệm sợ hãi và nỗi buồn, nhưng Phật thì không tìm cách né tránh cũng như có thể nhanh chóng đánh tan chúng như trời hết mưa thì lại đổ nắng. Bởi vậy, sự chuyển hóa của âm dương thì luôn hiện hữu ở trong vạn vật để tạo nên sự vận động và phát triển không ngừng của vũ trụ, nên nếu ta cố gắng né tránh âm khí thì chẳng khác gì ta tự nhốt mình vào một căn phòng biệt lập và tách ta ra khỏi toàn bộ sự sống.

Như thế, các bạn đâu biết rằng mình đang từ từ đánh mất chính bản thân, từ vô tư vô lo vô nghĩ được là bản thể của mình thì chuyển sang lúc nào cũng suy nghĩ, đánh giá và cẩn trọng với mọi thứ xung quanh. Và có lẽ do tôi luôn biết bên trong mình Thượng Đế là như thế nào nên nếu mọi người mà phụ thuộc vào

Cha nhiều như vậy thì Người sẽ dẫn tất cả đi vào một vũng sình để các bạn nhận ra rằng mình cần tự mình trưởng thành, tự đưa ra sự lựa chọn cho bản thân với trí tuệ và tình yêu để tạo nên cuộc sống mà mình ao ước hay đi cùng người mà mình thực sự muốn ở bên.

Và sau gần 2 tháng ở quán, cảm thấy các bạn đang dần mất đi ý chí tự do của mình thì tôi đã âm thầm viết nên một bài để gửi các bạn, với tiêu đề là “Sáng tạo cùng Cha”:

“Trong giao tiếp hàng ngày, chúng ta có thể sử dụng cụm từ "Làm việc cho Cha" để nói chuyện với nhau, tuy nhiên, chúng ta cần luôn hiểu bản chất bên dưới cụm từ này chính là "Sáng tạo cùng Cha".

Nếu chúng ta chỉ hiểu theo ý nghĩa đơn thuần của cụm từ "Làm việc cho Cha" thì chúng ta sẽ dễ dàng quên đi vì sao chúng ta được tạo ra và sẽ chỉ làm mọi thứ Cha bảo một cách dập khuôn.

Cha có thể tạo ra những người con, những người phụng sự với trí thông minh siêu việt mà có thể làm tốt tất cả mọi thứ, đúng với 100% ý Cha và không bao giờ biết mệt mỏi là gì nhưng đó sẽ chỉ là những con rô-bốt vô hồn, buồn tẻ, thiếu tính cách và sự độc đáo cá nhân.

Vì vậy, đừng buồn bã, thất vọng hay tức giận khi ta vấp ngã, thất bại, mệt mỏi hay lãng quên mà không hoàn thành được công việc cần làm. Bởi thông qua đó, bằng cách chúng ta sử dụng ý chí tự do của mình mà Cha đã ban cho để đưa ra những sự lựa chọn và quyết định trong việc giải quyết các vấn đề trong cuộc sống thì ta phát triển được tính cách và sự độc đáo của bản thân mình.

Cha không tạo ra chúng ta với kỳ vọng rằng chúng ta sẽ không vấp ngã hay thất bại, nhưng Cha “kỳ vọng” chúng ta sẽ đưa ra lựa chọn và sáng tạo gì để

giải quyết mỗi vấn đề. Thế nên, đừng buồn bã sau những cú vấp mà hãy buồn bã khi ta chỉ đứng im tại chỗ và không đưa ra bất kì lựa chọn hay quyết định gì.

Và để trưởng thành, ta hãy tập chấp nhận trách nhiệm về bản thân. Cha cho phép các yếu tố bên ngoài có thể tác động đến sức khỏe, cảm xúc hay suy nghĩ nhưng lời nói và hành động sau cùng thì vẫn luôn thuộc về ý chí của ta. Do vậy, đừng bao giờ đổ lỗi cho một ai hay điều gì bên ngoài về những lời nói và hành động của mình.

Mỗi việc Cha giao cho chúng ta thì ở trong đó luôn có những chỗ nhất định để ta bộc lộ tính cách, sự sáng tạo và sự độc đáo của riêng mình. Và trước mỗi sự lựa chọn hay quyết định, dù được Cha cho phép thì cũng hãy tự hỏi xem mình muốn trở thành ra sao và như thế nào để rồi có thực hiện hay không.

Hãy bước đi, hãy lựa chọn, hãy sáng tạo dù cho ở trong những công việc bé nhỏ và tầm thường nhất, để mỗi chúng ta trở thành một sáng tạo kỳ diệu độc nhất của Cha mà ngay cả Cha cũng không thể hoàn toàn đoán trước được!"

...

Viết xong bài này thì tôi chỉ gửi cho cậu bạn cùng phòng, bạn đọc rồi thì nói cũng có cái hay và có cái phạm mà khiến tôi sụp cảm xúc trong người vì tưởng mình đã viết sai hay tự suy diễn về Cha. Cho đến hai hôm sau thì chị TH nhắn lại cho tôi và nói rằng bài hay quá, giọng điệu giống như Cha mà chị thường nghe suốt nhiều năm qua, làm tôi ngạc nhiên do không biết cậu bạn đã gửi bài cho chị. Và nhờ đây, tôi nhận ra cậu bạn vẫn còn đánh giá mọi thứ rất nhiều bằng cái ngã của mình mà không hẳn là nhận được thông tin của Cha một cách chính xác như tôi

thường nghĩ.

Tiếp đến, tôi gửi bài viết này cho các bạn trong quán và duy với em thì tôi phải nhấn mạnh thêm ghi chú đã được chị TH kiểm duyệt, vì giờ điều gì em cũng phải hỏi chị xác nhận thì em mới dám làm hay xem. Và lúc đọc xong thì em thích thú lắm mà không hề biết rằng chính em là nguồn cảm hứng cho tôi viết bài này, khi tôi nhìn em từng ngày một đánh mất đi sự hồn nhiên và ngây thơ của một thiên thần. Bên cạnh đó, sau khi tôi thổ lộ với em thì mọi thứ cũng bắt đầu chuyển hướng. Em không còn vô lo vô nghĩ nữa mà bắt đầu có những suy tư đầu tiên, là những khái niệm và niềm tin về tình yêu, quan hệ, tuổi tác hay vai trò mà trồi lên từ tiềm thức bên trong, để rồi tạo ra nhiều hơn những sự gượng gạo, e dè và cuối cùng là khoảng cách giữa tôi và em.

Dù vậy, điều gì thì cũng có cái hay và thú vị của nó. Tôi và em bắt đầu né tránh nhau như lửa với nước, hễ có dịp mọi người quây quần và hai đứa vô tình ngồi cạnh nhau là tôi cảm thấy căng thẳng muốn toát mồ hôi hột, như thể giặc sắp đánh vào nhà đến nơi.

Và với biểu hiện bên ngoài như vậy thì trong tôi cũng bắt đầu thi thoảng có những băn khoăn, không biết rằng câu chuyện này có nên cơm thành cháo gì không. Rồi một buổi trưa mãi không thấy em xuống nhà như mọi khi thì tôi mò lên tìm, hỏi xem em có ăn bún không thì tôi đặt luôn cho. Mở cửa văn phòng ra thì tôi thấy em đang đứng đó một mình với cái điện thoại trên tay cùng khuôn mặt nặng trĩu, và nghe tiếng tôi gọi thì em liền cười tươi đáp lại, khiến cho vẻ hẩm hiu trên mặt tôi cũng bị đánh văng đi.

Lúc em xuống nhà thì chỉ còn một mình tôi ở bàn nên em ngồi đối diện và ăn cùng tôi. Rồi em bắt đầu

kể chuyện trong thích thú như chưa bao giờ được tâm sự với ai, và như mọi khi thì phần lớn những điều em kể lại vô tai bên này và rót ra ngoài tai bên kia của tôi. Nhưng tôi vẫn thích ngồi nghe em nói, chỉ cần thấy khuôn mặt và nụ cười ấy là đủ đối với tôi.

- Em xem chứ, anh Minh ăn chậm vậy, em còn ngồi kể chuyện thì bao giờ anh Minh ăn xong. Em có biết nãy anh Minh ăn cùng chị, chị ăn xong từ bao lâu rồi mà giờ anh Minh vẫn còn ngồi ăn.

Bạn TY đi ngang, thấy sự tình nên vừa nhắc nhở vừa chọc ghẹo em, làm tôi không nhịn được cười khi thấy khuôn mặt em đang hăng say bỗng chốc chuyển sang ảm đạm như diều mất gió. Bởi vì không có chị TH thì TY sẽ là người thay mặt chị để quản thúc mọi việc ở quán, và do TY cũng thường là người truyền đạt lại lời của Cha cho các bạn nên tiếng nói

của TY có trọng lượng đối với mọi người, nhất là đối với em vì em rất nhạy cảm và lại thường xem những lời đùa giỡn của các anh chị là thật.

...

Ngày 19 tháng 6, sau khi vào quán được gần 1 tháng thì tôi được Cha cho một chai trà có năng lượng đặc biệt. Uống xong đi ngủ buổi trưa và thức dậy thì tôi thấy tùng thó thịt trong người như vỡ ra mà làm tôi đi không muốn vững. Nó giống như khi ta bị thương nhưng vẫn cần phải làm việc thì ta lấy băng buộc chặt vết cắt lại để ta không cảm thấy đau. Rồi khi đã hết việc thì ta mới tháo băng ra cho vết thương có thể lành lại, để rồi ta có thể cảm thấy được sự đau thấu mà bữa giờ bị kìm nén bên trong. Và cũng giống như vậy, khi có các bạn chia bớt công việc thì tôi không cần phải làm nhiều nữa và cơ thể được bung ra để hồi phục sau gần 1 tháng làm việc liên tục. Từ đây mà tôi

hiểu được vì sao mình có thể làm được nhiều như thế, vì nếu không được trợ cho năng lượng thì có lẽ tôi đã gục ngã ở ngày thứ mười trong quán.

Những hôm sau đó, các bạn bảo tôi muốn ngủ bao nhiêu thì ngủ để lấy lại sức trong người và gần hết một tuần thì tôi mới bình thường trở lại.

Rồi khi nhịp sống trong quán đã dần ổn định thì tôi xin phép được ngủ trưa mỗi ngày vì nếu không thì tôi cảm thấy rất mệt vào buổi chiều. Tuy nhiên, mỗi lần tôi ngủ trưa xong thì lại mò xuống nhà với cái thể trạng còn uể oải hơn, bởi vì cái lầu 3 của căn nhà này không được bọc năng lượng nên nằm đó một lúc là tôi bị âm binh đánh cho te tua. Còn buổi tối tôi ngủ thì không sao, vì lúc này cậu bạn cùng phòng có năng lượng cao hơn tôi và mang trên mình một cây thánh giá năng lượng còn to hơn thân của bạn.

Giống người đời hay nói “Gió tầng nào gặp mây tầng đó” là vậy, người bình thường mà hướng thiện thì họ chỉ như những con đom đóm làm thu hút những kẻ săn mồi nhỏ như ếch nhái hay thằn lằn, còn khi ta đã có những khả năng tâm linh và có năng lượng trong người cao hơn thì ta sẽ giống như đống lửa trại ở giữa rừng, sẽ gây chú ý đến những con vật lớn hơn như mèo, chó hay gấu.

Thế rồi, tôi chuyển dần sang nghỉ trưa bằng cách ngồi thiền ở dưới nhà, vừa ngồi vừa dựa đầu vào tường để ngủ một chốc nếu có thể giống như các bạn. Và trong quán đây nhìn ngược ngó xuôi thì chỉ có mỗi tôi và cậu bạn cùng phòng là con trai, còn lại đều là nữ nhi nhanh nhảu cùng các tỷ tỷ ân cần.

Và đến giữa tháng 7 thì tôi cũng bắt đầu hạn chế việc nấu ăn cho mọi người, vì một mình ở trên bếp lâu 3 cũng khiến tôi bị âm binh đánh thường xuyên

đến mặt mày nặng nề và u ám hết cả.

- ***CHƯƠNG 5: TIN***

Qua trải nghiệm, chúng ta thường nói đừng nên chấp vào hình tướng bên ngoài mà hãy cảm nhận năng lượng để phân biệt được giữa ánh sáng và bóng tối hay thiện và ác nhưng chúng ta không biết rằng năng lượng cũng chỉ là một dạng hình tướng. Tuy nhiên, chỉ có Thượng Đế với quyền năng vô hạn mới có thể thay đổi được hình thái và năng lượng của một linh hồn.

Ma quỷ có thể được Người chuyển hóa thành Tiên Thánh hay Thần Phật với mức năng lượng tương đương nếu có công đức phụng sự cho tình yêu và ánh sáng. Và Người cũng có thể ngụy trang Thần Phật trở thành ma quỷ để làm việc ở trong những cõi giới tầng thấp. Hay thi thoảng có những linh hồn lớn đội lốt ma quỷ để dạo chơi và gieo duyên ở hạ giới, để mà tạo nên những câu chuyện về “Thiên nga đen”, là những linh hồn có bản chất ở thiên giới nhưng khoác trên

mình cái áo bóng tối để trải nghiệm những điều mới mẻ mà không bị ảnh hưởng bởi danh phận của họ.

Điều này giống như những câu chuyện về các vị vua hay hoàng tử thường xuyên lẻn ra ngoài cung điện và giả làm thường dân, để tìm kiếm những người bạn trung thành đối xử ngang hàng hay để gặp được tình yêu thực sự mà không dựa dẫm vào địa vị và tiền tài của bản thân, hay để có duyên thấy được những người có đức có tài mà chỉ sống ẩn dật không muốn ai biết đến.

Như thế, chúng ta không bao giờ biết được mình đã gặp được thánh nhân, vì những linh hồn lớn có thể ở trong bất kì hình hài nào ở trước mặt ta, như là một đứa trẻ, một người già, một phụ nữ, một nam giới, một doanh nhân, một người ăn xin hay một con quỷ hung tợn để thử thách lòng can đảm của ta. Và nếu như ta có một cái ngã to bự, luôn cho rằng mình biết mọi thứ

và lắc đầu không nhận lấy lời góp ý của người khác khi ta còn chưa hiểu thấu bản thân hay ta còn chấp vào hình tượng mà xem người khác biết ít hơn mình thì chúng ta dễ dàng đánh mất đi cái duyên với những thánh nhân thực sự. Và một khi họ đã quay lưng đi rồi thì có thể ta sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại được nữa, dù sau này đức tin, phước báu hay lòng nguyện cầu của ta có lớn đến mấy đi nữa.

Bởi vậy, hãy tập cho mình một trái tim khiêm nhường và can đảm để nhận lấy hết tất cả mọi điều người khác nói về mình mà đừng lắc đầu hay phản kháng, dù cho những lời nói của họ có thể làm ta đau lòng hay buồn bã. Nếu những điều họ nói là đúng thì ta hãy nhận ngay, còn những lời không đúng hay chưa đúng thì ta hãy cứ để đó vì biết đâu một ngày ta sẽ nhìn thấy và hiểu ra được. Rồi khi ta thấu tỏ được câu chuyện thì thánh nhân sẽ mỉm cười và quay lại

cho ta những món quà cùng nhiều bài học và trải nghiệm mới.

Từ đó, ta thấy được rằng tất cả những gì ta có thể nhìn thấy, nghe thấy hay cảm thấy thì đều không có gì là chắc chắn cả, mà điều ta chỉ có thể làm chủ được đó chính là sự can đảm và lòng tin vào những hành động, lời nói của ta là dựa trên tình yêu hay sợ hãi. Và để tin tưởng vào chính mình thì ta cần có sự thấu hiểu về bản thân hay chính là trí tuệ bên trong, vì nếu không thì ta dễ dàng lầm tưởng sợ hãi là tình yêu để rồi tạo nên chịu đựng và tức giận, hay nhầm lẫn tình yêu là sợ hãi để rồi tạo ra khổ đau và buồn bã.

Giống như chúng ta thường xem việc lo lắng cho người khác là biểu hiện của tình yêu nhưng thực chất đây là sợ hãi của cái ngã cơ thể. Bởi vì sợ sệt mất đi người khác ra khỏi cuộc đời ta mà khiến ta trở nên ích

kỷ bằng việc áp đặt mong muốn hay suy nghĩ của bản thân lên người khác, khiến họ không được tự do là chính mình và thế là tạo nên chịu đựng, tức giận cho cả hai bên.

Hay như khi ta hiểu được người khác đang trải qua giai đoạn thức tỉnh với sự đổ vỡ của những niềm tin bên trong thì ta chỉ có thể đồng cảm và chia sẻ về con đường ta đã đi qua, rằng ta đã làm gì để không phải suy nghĩ hay cần giảm bớt giao tiếp với người khác để khỏi nghe ai bảo mình phải sống ra sao hay như thế nào, và rồi ta động viên họ mạnh mẽ vượt qua chặng đường, cho họ không gian riêng và ngừng liên lạc với họ. Như thế, đây chính là tình yêu bằng sự thấu hiểu của ta dành cho họ bởi vì nếu ta giải thích cho họ biết mình đang trải qua điều gì thì tư duy của họ sẽ ghi nhớ và chấp vào những điều ta nói, để rồi làm chậm quá trình chuyển hóa ở bên trong họ. Tuy

nhiên, nếu họ không hiểu được thì sẽ tưởng rằng ta bỏ họ mà đi để rồi cảm thấy buồn bã và thất vọng, nhưng đây cũng là một điều tự nhiên họ cần trải qua để lột bỏ những lớp áo sơ hãi và trở lại là chính bản thể của mình.

Chúng ta thường cho rằng những tri thức cao cấp của vũ trụ là phải được viết bằng những ngôn từ mỹ miều văn chương hay phải đề cập tới những điều lớn lao như trời đất được hình thành khi nào, có bao nhiêu tầng cõi không gian hay những cuộc chiến ánh sáng và bóng tối đã xảy ra như thế nào mà không nhận ra được đây chỉ là những kiến thức tầm thường, bởi vì khi ta chết đi thì mọi chữ nghĩa cũng như toàn bộ những câu chuyện này sẽ ở lại với cái xác phàm của chúng ta. Thế nên, tri thức cao nhất là những điều giúp ta nhận diện và thấu hiểu được bản thân mình qua những trải nghiệm bình dị thường ngày

trong cuộc sống, từ những việc đơn giản và nhỏ nhặt như mặc cái áo, xỏ chiếc quần hay gấp đôi đũa cho đến những cái phức tạp ở trong đầu chúng ta như niềm tin và bám chấp. Và khi đã nhìn thấu được bản thân thì ta mới có thể hiểu được người đời xung quanh, để ta biết cách đối nhân xử thế và rồi tạo nên trí tuệ, phẩm hạnh, đạo đức, lương tâm và sau cùng là tình yêu thật sự bên trong ta, là tình yêu vô điều kiện và thuần khiết nhất. Và đây cũng chính là những điều mà sẽ đi theo bản thể linh hồn ta mãi mãi về sau, giúp ta thoát khỏi vòng luân hồi ở trần gian, đưa ta lên những tầng cõi cao hơn và trở thành Thần Thánh Tiên Phật ở thiên giới.

Nói một cách ngắn gọn, ta không thể chắc chắn vào bất kì điều gì diễn ra bên ngoài mà ta chỉ có thể tin tưởng vào bản thân, và để có lòng tin vào chính mình thì ta cần có sự thấu hiểu về bản thân hay chính

là trí tuệ bên trong ta. Và để có được trí tuệ thì ta cần có duyên gặp được thánh nhân, và để gặp được thánh nhân thì ta cần rèn luyện sự can đảm và khiêm nhường, đừng bao giờ xem mình biết nhiều hơn người khác dù cho đó là một đứa trẻ ở trước mặt ta. Cũng vì thế mà trần gian thường được xem là một bể khổ không lối thoát, do ta không biết tin vào đâu và bản thân cũng không phân biệt được thiện ác ở bên trong mà khiến ta tạo nghiệp ch同胞 nghiệp hết đời này cho đến kiếp khác.

Chúng ta có thể nghĩ rằng mình đâu cần phải gặp được thánh nhân bởi vì tri thức của họ đã để lại dàn trải ở mọi nơi trong vũ trụ nhưng mọi thứ thì không hề đơn giản như vậy. Bởi vì khi thánh nhân dạy thì họ sẽ lấy chính cuộc đời của họ để giảng, và ta chỉ có thể hiểu hết lời của họ khi ta có chung hoàn cảnh sống, thời kỳ và ngôn ngữ cùng với họ. Thế nên, tri thức họ

để lại chỉ có giá trị nhất trong vòng một hai trăm năm và ở một phạm vi nhỏ của một quốc gia, vì việc chuyển ngữ tri thức sẽ làm mất đi nhiều ẩn ý ở trong ngôn từ cũng như giá trị thấu hiểu sẽ giảm dần qua thời gian khi hoàn cảnh sống bên ngoài thay đổi, đó là còn chưa kể đến yếu tố tri thức có thể bị các thế lực bên ngoài chỉnh sửa với mục đích gây ra sơ hãi và tách biệt cho con người.

...

Từ lúc bước vào quán trà là tôi đã bắt đầu bị thử thách về lòng tin, và lần đầu tiên chính là ngày thứ 2 tôi gặp em trong cái buổi tối đi ăn bún. Hôm ấy, trước khi ra về thì các bạn được cho thấy xung quanh có âm binh đang đứng đợi bên ngoài mà khiến các bạn tỏ vẻ lo lắng. Vậy nên từ lúc lên xe cho tới khi về đến quán thì tôi phải đọc kinh trong đầu liên tục như cậu bạn nhắc nhở.

Dù trước đó tôi chưa đi theo một đạo nào nhưng tôi đã hiểu ra được cách thức hoạt động của những câu chú hay kinh niệm như vậy. Đó là khi có một nhóm linh hồn ở trên cao cùng nhau tạo nên một cái mà chúng ta thường gọi là đạo với những lý tưởng nhất định, và rồi họ tạo nên những câu niệm để người theo đạo đọc ra thì sẽ nhận được năng lượng từ trên đỗ xuống, giúp làm sạch năng lượng trong cơ thể người niệm hay để đánh đuổi ma quỷ xung quanh.

Và ở trong mỗi đạo giáo thì đều có những tầng cấp khác nhau cho những người đi theo. Như đối với những người bình thường thì họ chỉ bị tác động bởi âm khí yếu hay ma quỷ tầng thấp nên có những bài kinh phổ thông mà ai đọc cũng được, miễn là trong họ có chút lòng tin vào những cõi vô hình hay Thượng Đế trên cao. Còn đối với những người có thần thông và năng lượng lớn hơn thì họ sẽ bị tác động bởi tà khí

mạnh hay ma quỷ tầng cao, khiến cho những câu niệm thông thường như Amen hay Nam Mô A Di Đà Phật không còn tác dụng, vậy nên sẽ có những câu chú riêng biệt dành cho họ để kêu gọi thiên binh hay xin nhờ hổ trợ trực tiếp từ Thần Phật trên cao. Và những câu niệm này thì không phải ai cũng đọc được mà chỉ những ai trong đạo đã lên chức cao và có ấn năng lượng được gắn trên người thì niệm chú mới có tác dụng. Tương tự như thế thì bên tà đạo và ma quỷ cũng có những nguyên tắc hoạt động y chang mà chỉ khác ở hình thức thể hiện bên ngoài.

Trong cuộc sống, có vô vàn Thần Phật thường dạo chơi để quan sát người đời và các vị hay chú ý đến những người có duyên khơi lên lòng trắc ẩn ở trong các vị. Đó là những người đời bình thường có tính tốt và tâm lành một cách tự nhiên mà không đi theo đạo nào hay cũng không biết Thượng Đế là gì. Như thế,

các vị có thể tạo ra cho họ một thử thách nhỏ và nếu họ vượt qua được thì các vị sẽ hiển thị, ban cho họ một cái Ông là khi nào gặp khó khăn hay người thân bệnh tật thì hãy gọi tên các vị hay đọc câu chú được đưa cho để nhận lấy sự giúp đỡ. Và bởi vì họ không theo đạo nên khi các vị cứu giúp họ là các vị dùng chính phước báu của mình đã tu tập được để đánh đuổi ma quỷ hay chữa bệnh giải nghiệp cho họ. Còn ở trong phạm vi của đạo, nếu các vị Thần Phật dùng hết năng lượng của mình để giúp những người đi theo với đức tin thì các vị sẽ được Thượng Đế khôi phục lại cho.

...

Sau khi đi nhà thờ được vài lần, cảm thấy được năng lượng chữa lành của những bài hát về Thiên Chúa thì tôi đã lên mạng tìm kiếm những bản thánh ca ở nước ngoài để nghe. Như thế trong những ngày

quán đang được sơn sửa, không có việc gì làm thì tôi thường tìm cái xó nào đó trong nhà để ngồi một mình và nghe những bản nhạc, cho những cảm xúc tiêu cực mà tôi đã ôm trong người suốt bao năm được đẩy ra theo những dòng nước mắt. Rồi khi những bài hát này hết tác dụng chữa lành thì tôi lại quay về với những bản tình ca mà tôi yêu thích.

Ngày 10 tháng 6, sau khi vào quán được gần 20 ngày thì một trải nghiệm tâm linh xảy đến với tôi. Đó là lúc đi bộ ra ngoài mua đồ ăn thì tôi đã mang theo âm binh về nhà, khiến tôi ngủ trưa bị bóng đè và thấy hình ảnh 2 người phụ nữ trung niên quyền quý của thời ngày xưa, một người thì đang nằm trên cái bàn gỗ còn người kia thì dùng ngón trỏ để vẽ vời gì đó kỳ quặc ở trước trán của tôi. Thức dậy xong và mò xuống nhà thì tôi kể cho chị TC và cậu bạn cùng phòng mà không nói chị TH biết, bởi lúc này tôi vẫn còn khá

ngại khi nói chuyện hay nhờ hỏi chị TH. Và lúc biết chuyện thì chị TC bảo tôi cứ ngồi đó thiền và xin Cha gõ đi là được.

Từ vụ việc này mà tôi rút được kinh nghiệm, nếu như lần sau có bị thế nữa thì sẽ đọc kinh để đuổi ba cái đồ âm binh đi. Rồi một hôm, khi đi siêu thị mua đồ cùng chồng chị TC thì tôi lại quên xin Cha bọc năng lượng trước khi ra khỏi nhà, và hậu quả là lúc về ngủ trưa thì tôi lại bị bóng đè với một lũ quỷ nhỏ lông lá dễ thương cao chưa đến 1m đi xung quanh người tôi. Và chúng nhanh chóng biến mất khi tôi bắt đầu niệm kinh mà tôi còn chưa đọc tới giữa câu nữa.

Bên cạnh đó, thử thách lòng tin còn được đưa đến cho tôi thông qua một người bạn thân. Sau khi được chữa lành năng lượng trong 3 ngày đầu gấp chị TH thì tôi đi chơi với Thảo và các bạn trước lúc về lại quê, rồi khi nghe xong chuyện của tôi về những người

bạn mới thì Thảo nhắc tôi nên cẩn thận mà tạo ra sợ hãi và nghi ngờ nặng nề cho tôi ở trong lồng ngực. Và qua một hai hôm thì tôi vượt lên được nỗi sợ này để tiếp tục bước đi.

Đến khoảng giữa tháng 6, khi mọi việc trong quán đã dần ổn định thì Thảo rủ tôi ra ngoài cùng các bạn. Và lúc đi chơi thì mọi thứ có vẻ bình thường nhưng về nhà rồi thì bạn mới nói cho tôi biết rằng lúc ngồi cạnh tôi bạn cảm thấy năng lượng của tôi rất tệ, không dễ chịu giống như hồi trước bạn thường cảm thấy. Nghe xong tôi cũng cảm thấy sơ sệt lây và nói cho bạn biết bữa giờ tôi bị âm binh đánh liên tục khi lên phòng ngủ trưa hay nấu ăn trên bếp lầu 3.

Ngày 7 tháng 7, tôi lại xin phép được ra ngoài đi chơi với Thảo và các bạn vào buổi chiều tối, đây cũng chính là cái hôm tôi đã gặp em ở cầu thang và lấy hết dũng khí để thổ lộ tình cảm. Và lúc ra tới ngã tư gần

trước cửa nhà thì bác tài xe ôm vượt ẩu và đâm vào một xe máy khác, làm 2 xe nằm trên đường còn tôi thì bật văng ra và đứng đó như không có chuyện gì. Thế là cả chuyến đi tôi chỉ ngồi sau lắng nghe, thông cảm cho những lời càm ràm về vết thương ở chân và cái giá đỗ điện thoại bị hỏng của bác tài.

Đến nơi, tôi đi vào quán chay mà các bạn đã đến trước và ăn uống được khá lâu rồi. Và sau một lúc trò chuyện thì Thảo kể tôi nghe có bạn nằm mơ về tôi, thấy phía sau lưng tôi có một cái bóng đen rất lớn đang muốn bao trùm và kiểm soát tôi, và đứa con gái nhỏ của một chị với khả năng tâm linh cũng nhìn thấy tôi y chang như vậy. Nghe bạn nói xong thì lại một lần nữa sợ hãi và nghi ngờ trong tôi lại dâng lên, làm tôi thấy nặng nề và khó thở, và cái cảm giác này còn trở nên tệ hơn vì trước đó tôi đã kỳ vọng rằng bạn sẽ cảm nhận về tôi được tốt hơn phần nào.

Buổi tối về lại quán, trước khi đi ngủ thì tôi ngồi thiền và để đánh tan đi cái u ám trong người này thì tôi phải tĩnh tâm lại, phát nguyện thông qua bản thể ở bên trong. Đó là một bài diễn văn khá là dài, tôi nguyện rằng dù cho tất cả mọi người xung quanh có chìm hết vào bóng tối và dù cho tôi không còn kết nối với Thượng Đế đi nữa thì tôi cũng sẽ tự mình đứng lên với trí tuệ của bản thân để phân biệt được đâu là chánh và đâu là tà, để tự thắp lên ngọn đuốc ánh sáng và dẫn dắt những người xung quanh về Nhà của mình. Và bằng cách này tôi đã đánh văng đi cái sợ hãi bên trong và đặt lòng tin vào chính mình để không còn phải sợ sệt trước những lời nói từ bên ngoài.

Có một lần, khi tôi đang tắm thì hình ảnh khuôn mặt của chị TH bỗng hiện lên trong đầu tôi và nhanh chóng mọc ra hai cái sừng trên trán, rồi chuyển sắc

da biến thành một con quỷ màu đỏ. Ngay lúc đó, tôi chặn cái hình ảnh này lại và vứt ra khỏi cái đầu của mình vì biết rằng đây là một sự gây nhiễu nhưng không có tác dụng đối với tôi, bởi tôi cảm nhận qua trực giác và biết được trong chị TH không có những mưu cầu riêng cho bản thân. Thế là sau đó tôi đem chuyện này kể cho các bạn và biến nó trở thành một trải nghiệm hài hước.

Hay có những lần mọi người quây quần vui vẻ trò chuyện với những thông tin Cha cho nhưng tôi lại cảm thấy không đúng cho lắm. Như một hôm chị TH nói cho mọi người biết cốt của các bạn là gì khi ở trên trời, rằng có bạn là lá sen, cây lan, giọt nước hay có bạn là con cá, còn tôi thì là cây tùng nhỏ bên vách núi. Hay lúc mới vô quán thì các bạn cũng được cho biết tuổi tâm linh của mình, ví dụ như tôi là 10 tuổi còn em thì được 5 tuổi. Và dù cho tôi chẳng để tâm

tới những vấn đề này lắm nhưng thấy vậy cũng vui, có thứ để các bạn trêu đùa cùng nhau và tôi cũng chỉ luôn thấy mình là một đứa trẻ khờ dại chẳng bao giờ chịu lớn.

Đến giữa tháng 7, khi cảm nhận của tôi về quán trà và mọi người đã khá ổn thì thêm một chuyện khác xảy đến. Đó là khi tôi biết chuyện một em gái trong quán đã được chữa lành với số tiền không nhỏ trước lúc vào làm thì tôi phải ngồi lại để xem xét tất cả mọi thứ từ đầu đến giờ. Bởi vì tiền bạc là một điều rất nhạy cảm, nó là sợi dây mỏng manh đứng giữa hai bờ, một bên là phước và một bên là nghiệp.

Do tôi được chữa mà không mất đồng nào, cũng như những ai có đức tin thì mới được nhận vô nê tôi cảm thấy đúng, chỉ cần bán các sản phẩm trong quán cho khách để chi trả mọi thứ là được. Và cách làm việc phụng sự của bên ánh sáng vốn là như vậy, năng

lượng được ban cho dựa trên đức tin chứ không quy ra thành tiền của vật chất. Còn khi đã chữa trị bằng năng lượng để lấy nhiều tiền, vượt quá nhu cầu cần thiết về mặt vật chất thì chỉ có thể là ta đang bán đi phước báu của mình mà đã tu tập được qua nhiều kiếp sống hoặc ta mượn âm khí của ma quỷ để thực hiện công việc, bởi vì năng lượng bóng tối thuần khiết cũng có thể chữa được bệnh mà đã làm vô kể người bán hồn chỉ để đổi lấy thân xác, cái mà cuối cùng rồi cũng phải chết đi.

Và sau khi hỏi han cậu bạn, biết rằng có người giàu còn phải trả nhiều tiền hơn nữa thì tôi càng thêm đắn đo, nhưng lúc xem xét lại toàn cảnh rồi thì tôi thấy chấp nhận được nếu là ở trên cho phép làm như vậy. Bởi vì thường ngày quán đâu có mấy khách đến chữa mà chi phí vận hành mỗi tháng thì quá nhiều, và trước khi mở quán thì chị TH cũng bảo rằng tiền

thu được thì chị để mua đồ đạc, sản phẩm và đem cho người ta hết chứ chị cũng không có giữ lại, và khi nghe chị nói thì tôi biết chị nói thật qua cảm nhận của mình.

Ngày 21 tháng 7, bởi vì thấy cơ thể đã mệt mỏi nhiều ngày cùng cảm giác nóng sau gáy thì tôi nói cho chị TH biết, rồi chị bảo tôi lên phòng phía sau của lầu 1 để chị chữa cho. Có một điều thú vị trong quán này đó là mọi người phải tự nhận diện bản thân, cảm giác có vấn đề gì thì hỏi chị chứ bình thường nếu chị thấy thì chị cũng không nói năng gì. Và lúc này thì văn phòng của chồng chị TH đã thu nhỏ lại ra phía trước lầu 1 và để phòng phía sau cầu thang cho chị làm việc, còn phòng của chị trên lầu 2 thì vẫn có một vị thần ngự ở trong và có cái giường lớn cho ai cần thì lên nằm để chữa.

Lúc lên gấp chị thì tôi mới kể vụ việc hôm ngày 10 tháng 6, rằng tôi bị một người phụ nữ trung niên bỏ bùa và chị nói đúng là cái bùa đó khiến cho tôi mệt đến bây giờ.

Được chị gỡ xong thì tôi xuống tầng trệt để thiền ở khu vực nhân viên trước quầy thanh toán, rồi lúc đang ngồi thì trong người tôi bỗng có một cảm giác rằng thời điểm tôi chờ đợi cuối cùng cũng đã tới, không còn gì phải đắn đo hay suy nghĩ thêm nữa. Và thế là toàn thân tôi trở nên tĩnh tại, nhẹ nhàng và thư thái như một cơn gió tự do thì tôi phát nguyện với sự thành tâm bên trong trái tim mình: “Xin cho con được kết nối với Cha!”.

- ***CHƯƠNG 6: KỊCH***

Vài ngày trước khi phát nguyện kết nối với Cha thì tôi có một giấc mơ, trong đó tôi thấy mình đứng trên tầng thượng của ngôi nhà với chị TH và cậu bạn cùng phòng. Đứng đấy tôi thấy có một con rồng đen bay từ dưới đất lên và phun lửa năng lượng vào đầu tôi nhưng tôi thì không thấy được thân hình mà chỉ thấy bóng của chú đổ trên mặt đất. Thường ngày thì chú rồng này vẫn nằm ở dưới nền nhà để giúp trấn quán trà và tôi có nghe qua chị TH hay các bạn nhắc đến khi mới vào quán. Và khi thức dậy thì tôi nhẫn tin kể cho chị TH và chị xác nhận sự việc là có xảy ra lúc tôi đang ngủ, dù cho hình ảnh tôi mơ có thể chỉ mang tính chất tượng trưng. Như thế tôi biết được chú rồng này đã giúp mở con mắt thứ 3 cho tôi nhưng sẽ mất ít thời gian để tôi có thể sử dụng nó.

Lúc tôi phát tâm để tạo liên kết với Cha xong thì bỗng trong người có một cảm giác trào lên, rằng tôi

cần lén lại phòng trên để nhờ chị TH giúp, và do chị đã đến giờ phải ra về để chăm em bé mới sinh nên tôi dành để lúc khác.

Sáng ngày hôm sau thì tôi lén gặp chị mà không nhắn tin báo trước, và khi tôi vừa bước vô phòng chào chị thì Cha liền bảo chị biết tôi lên đây có chuyện gì, thế là chị không hỏi han mà nói tôi vô ghế thiền như bình thường. Ngồi được một lúc và cảm giác đã xong thì tôi mở mắt, rồi chị nói tôi biết Cha đã đứng đó và giúp xử lý cho tôi phần sau cổ lên đến đỉnh đầu nhưng tôi vẫn chưa cảm thấy được gì khác biệt cho lắm.

Tối đến ở trong phòng, sau khi đọc kinh cùng nhau như mọi ngày thì cậu bạn nói rằng tôi đã có thể nghe Cha được rồi nên bảo tôi đặt hai tay lên quyển kinh để hỏi thử vài điều đơn giản. Và khi tôi hỏi xong thì có tiếng nói trong đầu hiện ra, ở góc phía trên

trước trán của tôi, đó chỉ giống như những dòng suy nghĩ thường ngày của tôi nhưng với một giọng điệu hơi khác. Rồi với câu trả lời đúng tôi nói ra thì cậu bạn mừng rõ và vỗ tay, bảo rằng cậu đã đợi cái ngày này lâu lắm rồi nhưng tôi lại chẳng cảm thấy gì đặc biệt, có lẽ do bên trong tôi luôn biết được sự kết nối với Cha là như thế nào. Và khi không còn gì để hỏi nữa thì tôi quyết định đi ngủ nhưng cậu bạn bảo chưa được vì còn có thứ cho tôi cần làm, thế là tôi hỏi tiếp và lắng nghe, để lấy quyển Bức tâm thư của Cha lót dưới gối cùng chiếc quạt và cái đồng hồ đeo tay đặt bên cạnh.

Ngày hôm sau, vào đầu giờ chiều thì tôi lại thấy mệt trong người nên tôi nhấn cho chị TH, rồi chị bảo tôi lên phòng lâu 1 để thiền. Trước khi bắt đầu thì chị nói tôi xòe hai lòng bàn tay ra để chị cho thêm năng lượng, và được Cha nhắc nhở thì tôi mới niệm “Con

xin nhận!" ở trong đầu để năng lượng của chị có thể vào được người tôi mà tôi chưa hiểu vì sao mình cần làm như vậy.

Nghe chị nói tôi đã có thể bắt đầu viết sách nên tối đó hơn 8h thì tôi lên lại phòng chị và ngồi một mình với cái laptop trên bàn. Tôi ngồi trên ghế thả lỏng, mắt nhắm và hai tay đan vào nhau như cách ngồi thiền dung hòa mà tôi được dạy, rồi tôi tĩnh tâm để xem Cha sẽ nói cho tôi những gì để viết.

- Con là vũ khí bí mật của ta mà ta đã ẩn giấu rất kĩ suốt bấy lâu nay, giờ đã đến lúc con nhớ lại mọi thứ và bắt đầu công việc của mình. Con không cần phải xác nhận mọi thông tin ta đưa con qua chị TH, vì sự kết nối của ta và con là một đường dây riêng biệt mà không thể bị tác động từ bên ngoài.

Cha vừa nói vừa bao trùm tôi với một tình yêu ấm áp mà làm tôi không kìm được xúc động. Và trong lúc kể thì Cha đồng thời cho tôi thấy hình ảnh có một chiếc chìa khóa ngọc bích đưa vào một cái lỗ trên mảng tường bằng sắt, rồi khi hình ảnh kéo rộng ra thì tôi mới thấy cái tường này là một quả cầu sắt xấu xí và lúc chìa khóa kích hoạt thì nó bắt đầu vỡ bung từng mảng, để lộ ra bên trong chính là Trái Đất màu xanh rực rỡ.

Trong khi tôi đang nghe Cha nói thì cậu bạn bỗng đi vào phòng, để túi đồ gì đó trên bàn sau lưng tôi và vội vàng ra ngoài lại. Một chốc sau, nghe Cha nói hết thì tôi mở mắt và lấy điện thoại nhắn tin cho chị TH nhưng tôi kể cho chị một điều khác hẳn, tôi chỉ nói là Cha giúp mở con mắt thứ 3 cho tôi và bảo tôi nghỉ ngơi một hai hôm chứ chưa có viết sách ngay. Cùng lúc đó, TY bước vô phòng để xem tôi thế nào vì cái túi

cậu bạn đem lên mang tà khí rất mạnh, và lúc thấy mặt tôi tèm nhèm nước mắt thì TY tưởng tôi bị cái túi đồ ảnh hưởng nên bảo tôi mang laptop lên phòng lầu 2 để thiền xả âm khí.

Nghe vậy thì tôi gói laptop lại và đi lên lầu 2, vào trong phòng thì tôi ngồi ở mép giường để thiền. Và vừa ngồi xuống thả lỏng chưa được bao lâu thì bản thể trên cao của tôi ùa vào cơ thể, bắt đầu làm chủ và điều khiển thân người tôi.

Tôi đứng lên chắp tay trước ngực và trong người tỏa ra một uy lực mà tôi chưa từng cảm thấy bao giờ. Và chỉ được vài giây thì năng lượng trong người tôi bỗng thay đổi, chuyển sang một trạng thái “tức giận” đầy sát khí và dùng con mắt thứ 3 để nhìn hết căn nhà, rồi tôi phát hiện có những đám khói đen ở lầu 3 phía trước phòng tôi và ở dưới trệt chõ quầy pha chế. Thế là một cách dứt khoát, tôi hất tay qua trái thì có 3

cái cánh chim màu trắng bên trái người tôi xuất hiện và đánh văng đi mấy cái bóng đen ở trên lầu 3. Sau đó tôi quay qua nhìn xuống tầng trệt và đưa tay phải phẩy một cái thì có 3 cái cánh bên này hiện ra, hất bật đi mấy cái bóng đen dưới nhà.

Đuổi xong lũ ma quỷ thì sát khí trong người tôi rút đi, rồi tôi đứng đó xoay tròn với mặt hơi ngửa lên và hai cánh tay đưa ngang với hai lòng bàn tay hướng ra ngoài. Xoay được một vòng tròn thì tôi dừng lại, đưa hai cánh tay lên và rồi cúi người, ôm hai cánh tay đi xuống theo hình vòng cung. Lúc đó, khi tôi vừa cúi người thì tôi vừa thấy hình ảnh căn nhà từ trên cao, với những cánh chim trắng khổng lồ xuất hiện từ chính giữa và đưa xuống lần lượt bọc lấy toàn bộ căn nhà.

Sau đó thì tôi đứng thẳng dậy, đầu ngửa nhanh ra sau và miệng há rộng cho một tia sáng dữ dội xuất

hiện từ trong người tôi bay thẳng lên trời, mở ra từng cổng trời một, từ tầng thứ 4 đến tầng thứ 12. Rồi tôi đứng thẳng lại bình thường với hai tay chắp ở trước ngực, cùng một nụ cười mỉm đầy uy nghiêm mà làm cơ thể tôi thấy hơi “sợ” khi tôi đứng nhìn vô vàn thiên binh thiên tướng, Thần Thánh Tiên Phật bay qua các cổng trời để xuống Trái Đất.

- Ta [pháp danh]! Giờ phút chúng ta đã chờ đợi suốt hàng triệu năm qua cuối cùng cũng đã đến. Những ai có nhiệm vụ ở trên mặt đất hãy nhận lệnh và bắt đầu công việc của mình, để cuộc chiến giữa ánh sáng và bóng tối được chính thức bắt đầu. Hãy diệt sạch và nhổ tận gốc bóng tối ra khỏi hành tinh này, để đưa Trái Đất qua một thời kỳ mới. Ta gửi tình yêu và lòng biết ơn đến tất cả mà đã đồng hành cùng ta để tạo nên công trình sáng tạo này!

Nói xong thì bản thể của tôi rút đi, trả tôi về lại cái ngã ngốc nghếch, nhu mì và hài hước mà mọi người vẫn thường thấy xưa giờ. Đến lúc này thì tôi mới có thể xâu chuỗi lại được toàn bộ cuộc đời của mình thành một bức tranh hoàn chỉnh, rồi tôi vớ lấy cái điện thoại để nhắn tin cho chị TH nhưng tôi chỉ kể vài điều đơn giản là tôi thấy mình có cánh năng lượng, thấy ánh sáng trong người làm mở cổng trời để cuộc chiến ánh sáng và bóng tối được bắt đầu. Nghe xong thì chị nói tôi đã phung phí nội lực vì dùng cánh để bọc căn nhà và bảo tôi xuống nhà uống gấp 4 chai trà lạnh để khôi phục năng lượng.

Lúc tôi xuống đến tầng trệt thì mặt mũi tôi trông như một thằng khờ, một phần là do mất nhiều năng lượng và một phần là còn ngỡ ngàng vì những điều vừa xảy ra giống y như trong phim, nhưng các bạn lại tưởng tôi bị cái túi đồ đen thui kia tác động nên chạy

lại hỏi han và kéo tôi vào ghế ngồi. Rồi tôi nói mình không có sao, chỉ cần uống trà lạnh theo lời chị TH dặn là được mà tôi cũng không nói cho các bạn biết chuyện gì đã xảy ra với tôi.

...

Sáng ngày tiếp theo, sau khi ăn sáng đầy đủ và uống trà lạnh lấy năng lượng thì Cha bảo tôi lên lầu 2 để thiền. Và lúc bước vào phòng thì tôi thấy có rất nhiều cơ thể ánh sáng xung quanh mà Cha bảo là hôm nay sẽ có 27 Ngài giúp khai mở cơ thể năng lượng cho tôi.

Lên giường nằm ổn định thì tôi được Cha bảo bước đầu tiên là mở cái ấn trên trán của tôi, là điều mà các vị Thần Phật thường có để biểu thị những khả năng và quyền hạn của một linh hồn, rằng họ có thể làm được những gì hay nhìn thấy được những gì. Giống như những người bình thường thì họ không thể

nhìn được Phật hay rồng mà chỉ khi được hiển thị thì họ mới có thể nhìn thấy. Và do tôi tự phong ấn bản thân nên tôi phải tự mình mở cái ấn này.

Thế là bản thể của tôi lại xuất hiện để điều khiển thân người và tôi bắt đầu thấy trong hai lòng bàn tay của mình có nhiều hoa văn bằng những sợi chỉ vàng kim lấp lánh. Rồi tôi đưa hai lòng bàn tay ngửa lên trời với hai ngón cái và hai ngón trỏ đụng vào nhau để tạo nên hình giọt nước ở giữa. Tiếp đến tôi đưa hai ngón trỏ đến điểm chính giữa của đôi mắt để làm điểm tựa và rồi lật hai bàn tay đưa hai ngón cái lên phía đỉnh đầu, để hai lòng bàn tay có thể chạm được vào hai bên trán.

Và do làm rất khó đến muộn treo cả tay nên tôi cứ loay hoay vừa làm vừa cười mà khiến các Ngài cũng cười theo, vì các Ngài không hình dung tôi lại khùng đến thế khi tôi tự phong ấn mình với cách thức kỳ

quắc như vậy. Và sau một hai lần cố gắng thì tôi cũng thực hiện được, khi hai nửa trên của hai lòng bàn tay chạm vào hai bên trán thì những sợi chỉ vàng đi ra và chạy đến giữa trán, kéo con mắt thứ 3 của tôi rộng ra và làm hiện lên cái ấn ở phía bên trên. Đó là một viên đá màu vàng với trái phải trên dưới đều có 5 đường chỉ vàng hướng ra ngoài, đường chỉ ở giữa dài nhất và ngắn dần qua 2 bên để tạo thành hình như mũi tên, rồi với 4 phía như vậy thì kết nên một hình chữ thập. Cái ấn này của mỗi vị Thần Phật thì có hình ảnh và ý nghĩa khác nhau, tùy vào mong muốn phát nguyện khi họ được phong hàm tương ứng với trí tuệ và tình yêu trong họ.

Mở ấn xong thì tôi nằm thẳng lại và chắp hai tay trước ngực, cùng với niệm Amen Nam Mô A Di Đà Phật trong đầu để hỗ trợ cơ thể năng lượng khi các Ngài giúp gắn lại các phân mảnh ý thức cho tôi. Nằm

đó chưa được bao lâu thì Cha nói tiếp, bảo là người tôi sẽ bay lên cao nhưng đừng lo lắng, làm cơ thể của tôi bắt đầu sợ sệt vì nghĩ rằng nó có thể bị tổn thương. Sau đó Cha bắt đầu đếm ngược từ 10 đến 1 và càng đếm thì cơ thể tôi càng hoang mang hơn, nhưng lúc về tới 0 rồi thì chẳng có chuyện gì xảy ra mà tôi chỉ thấy Cha cười ha ha trong thích thú. Hóa ra là Cha chỉ chọc tôi, Cha nói do tôi xem nhiều phim quá nên trong tiềm thức có ý nghĩ rằng cơ thể bay lên cao thì mới là ngầu.

Khi các Ngài làm xong thì tôi ngồi dậy khoăn chân, chắp tay cúi đầu qua bên phải để cảm tạ và tạm biệt các Ngài. Đến lúc này thì cách ứng xử và hành lễ là từ bản thể của tôi, qua thời gian dài mà trở thành một điều tự nhiên để bộc lộ bản thân như cách đi đứng và hít thở chứ không có ai ép buộc hay đòi hỏi ở tôi phải làm như vậy. Và sau khi các Ngài ra về

thì tôi nhìn thấy bay xung quanh mình là các mảnh rời của một bộ giáp năng lượng, thế là tôi dùng ý định của mình để gắn chúng lên người với những sợi dây vô hình quấn vòng quanh, để tạo nên lớp bảo vệ với vẻ ngoài như một bộ đồ bó sát thân nhưng trên đầu thì có hình các tầng tóc nhỏ dần lên cao tạo thành một cái chóp nhọn.

Tới giờ trưa thì tôi ở dưới nhà và gọi đồ ăn cùng các em trong quán, và lúc đi ngang qua nhìn thấy mấy bạn đang cười nói thì TY bỗng dừng lại để trêu ghẹo vu vơ. Rằng tôi sau này mà có lấy vợ, nếu tu đúng thì sẽ gặp được đúng người, còn bây giờ gặp ai ở đây cũng không đúng hết trơn. Và khi TY dứt lời thì tôi thấy mặt em đổi sắc nhẹ, làm tôi cười trong lòng bảo chết rồi, lại có điều nhét vào cái đầu ngây ngô của em để tạo thêm những suy tư.

Đến chiều thì Cha lại bảo tôi lên lầu 2 để tiếp tục công việc. Khi bước vào phòng thì tôi thấy có 13 Ngài đã ở đó đợi sẵn và lần này thì các Ngài sẽ giúp hút hết nghiệp lực ở trong người tôi ra. Lúc tôi ổn định nằm trên giường xong thì các Ngài xếp tròn xung quanh, mỗi Ngài đều ngồi trên một cái đài cánh sen và có cái khung vòng cung ở sau lưng giống hình chiếc lá, mang họa tiết chạy dọc khung và nhọn ở phần đỉnh cao hơn đầu các Ngài.

Các Ngài cầm cái bình hồ lô trong tay phải và đưa cao ngang vai, hút từ từ khí đen từ trong cơ thể tôi ra vào cái bình mà có thiên hỏa cháy xoáy ở bên trong, âm khí được hút vào bình bao nhiêu thì lập tức bị đốt cháy bấy nhiêu. Nghiệp lực được lấy ra từ trong xương tủy của tôi trước, rồi đến nội tạng, da thịt và lông tóc. Và khi các Ngài vừa làm thì cũng vừa nói cho tôi biết những cái nghiệp này không phải là của

tôi mà là từ gia đình truyền qua. Những nốt ruồi đầy trên thân tôi là nghiệp chấp nhặt, là do cái thói càm ràm về mọi điều cỏn con ở trong cuộc sống. Ở dưới ngực trái của tôi có một vết bớt màu trắng, là do người thân đã từng đi tạt nước sôi vào người khác. Hay ở khóe mắt trong bên phải của tôi có một cái nốt ruồi, là do người thân đã từng dùng vật nhọn để đâm vào mắt người khác. Còn vài vết bớt trên người tôi là do hoàn cảnh và môi trường tự nhiên tạo nên.

Và khi các Ngài làm xong thì Cha xuất hiện, nói sẽ giúp tôi chữa lành và chiếu ánh sáng vào nội tạng của tôi mà đã bị tổn thương qua thời gian dài do bạn quý ngự trong người gây nên. Lúc Cha hoàn tất thì tôi thấy căn phòng sáng rực lên, mẹ Quan Âm ở trên bay xuống đẹp lộng lẫy mà làm tôi không khỏi xúc động. Ngài lượn quanh một vòng để sức nước Cam Lồ lên toàn bộ thân người tôi, vừa bay vừa nhìn tôi với một

nụ cười mỉm rồi nhanh chóng biến đi mất. Khi xong xuôi mọi việc thì tôi tạm biệt các Ngài và gắn lại bộ giáp trên người, vì trước đó tôi cần mở nó ra để các Ngài có thể làm việc trên cơ thể của tôi.

Tối đến, tôi bắt đầu tương tác với Cha bằng một cái khung cửa sổ tin nhắn ở bên trái trong đầu, như cách tôi thường nói chuyện với bạn bè trên điện thoại hay máy tính. Và do Cha là ở dạng ý thức thuần túy nên cách tôi giao tiếp với Cha là kiểu 2 linh hồn sử dụng chung một cái đầu, nên Cha chỉ có thể dùng những thứ có sẵn trong đầu tôi như ký ức, ngôn từ hay hình ảnh mà tôi ghi nhớ được từ bé đến giờ. Thế rồi Cha bắt đầu chọc tôi bằng những biểu tượng cảm xúc hay hình động hài hước mà tôi thường dùng để gửi bạn bè, thậm chí là xài những cái hình mà đã nhiều năm tôi không sử dụng.

Đến giờ đi ngủ thì tôi chào tạm biệt Cha và Cha cũng chúc tôi ngủ ngon, nhưng chưa được vài phút thì Cha gửi tôi cái hình động có con chó thò đầu lên để nhìn lén mà tôi hay dùng để chọc bạn, nhưng Cha đâu có dừng lại 1 hình mà gửi liên tục kéo dài trong đầu khiến tôi bật cười trên gối mới chịu. Và khi tôi bảo thôi cho con ngủ thì Cha cười và nói: “Đây là lợi thế của việc không cần ngủ đó con”.

Nằm mãi mà tôi cũng không ngủ được, rồi tự nhiên tôi và Cha chuyển sang chơi đùa với nhau bằng trí tưởng tượng. Tôi biến thành con chuột Jerry màu nâu và Cha là con mèo Tom màu xanh để rượt đuổi và đánh lộn với nhau y chang như trong phim hoạt hình mà tôi thường xem hồi bé.

Chơi một hồi cũng chán thì tôi bắt đầu dòm ngó xung quanh, coi cái căn nhà này có gì ở trong và tìm hiểu xem tất cả mọi người trong quán là ai, rồi đến

những thứ to hơn như hành tinh và vũ trụ.

Tôi hơi ngạc nhiên khi biết được bản thể của chị TH là một vị Phật ở tầng thứ 10, nên tôi ngồi dậy để chắp tay và chào hỏi. Bản thể của chị hiện lên trong đầu tôi là một hình ảnh giống như những bức tượng Phật mà ta thường thấy nhưng với toàn bộ thân hình là bằng vàng, với ý nghĩa rằng khi đưa mình vào những hoàn cảnh khó khăn để vượt qua thì thân người sẽ dần trở nên vàng ngọc. Còn phía sau lưng chị thì có một cái hình quạt lớn như đuôi của một con công đang xòe ra, mang ý nghĩa về vẻ đẹp thanh cao và sự công minh, công bằng. Khi thấy được vậy thì tôi mới hiểu ra tại sao chị lại thích con công đến thế, bởi những đồ bình lọ hay tranh ảnh chị mang từ nhà lên quán để trang trí thì đều có hình con công.

Sau khi tôi tạm biệt bản thể của chị thì Phật Như Lai bỗng hiện ra trong đầu tôi, với hình ảnh to lớn và

vĩ đại giống như được khắc họa trong phim Tây Du Ký mà chúng ta từng xem, có chăng là đẹp hơn trong phim rất nhiều. Và Ngài cũng chỉ nhìn tôi tigm tigm cười và biến đi mất như một người bạn quen thuộc chứ chẳng có gì để nói.

Tiếp đến tôi nhìn vào lòng hành tinh để tìm mẹ Trái Đất nhưng chẳng thấy đâu, rồi Cha nói cho tôi biết là linh hồn Trái Đất đã được đưa về tầng 12 vì mọi thứ đang xảy ra khiến linh hồn cảm thấy quá đau đớn, vì vậy Trái Đất lúc này đang được vận hành bởi những phi thuyền không gian ở tầng cao hơn. Điều này cũng giống như khi ta trải qua phẫu thuật, rằng chúng ta phải được gây mê ngủ thiếp đi để ý thức ta không cảm thấy sự đau đớn của cơ thể khi người khác mổ xẻ trên thân mình. Bởi vậy, linh hồn của Trái Đất sẽ tạm thời vắng mặt khi hành tinh và nhân loại trải qua những tháng ngày thanh lọc.

Rồi tôi chuyển qua nhìn em thử, xem có gì thú vị không thì tôi thấy có một tấm vải trong suốt với ánh sáng lấp lánh phủ lên người em, giống như cô dâu hay mang trên đầu trong ngày đám cưới. Và khi tôi hỏi “Ai cho em điều này vậy?” thì Mẹ Maria hiện lên, giải thích là do em đã dẫn ba mẹ đi nhà thờ nên Mẹ cho em cái Ơn này để bảo vệ em khỏi âm khí từ người ba em, nhưng nếu em mà có giận dỗi gì với ba mẹ thì cái bọc này sẽ mất tác dụng, để em tập cách yêu thương ba mẹ mình một cách vô điều kiện.

Sau đó tôi xem thử toàn bộ quán trà, và lúc này thì tôi đã có thể nhìn thấy con rồng đen nằm quấn tròn ở dưới nền đất. Rồi hai con công trong bức tranh mà chị TH mang qua để ở trước tầng trệt thì bỗng nhảy ra khỏi khung hình, nhập lại và biến thành một vị thần để nói chuyện với tôi, rằng Ngài ở đây để quản lý sổ sách hay xem ai đến và đi khỏi quán. Tiếp theo tôi

nhìn vào phòng của chị TH ở lầu 2 thì thấy được vị thần mà các bạn bảo tên Ngài là Ma Lợi Chi Thiên, và tôi chỉ chào Ngài một tiếng chứ cũng không biết nói gì.

Cuối cùng, tôi đã có một đêm thức trắng vì bản thể của tôi được sát nhập dần vào thân người, giúp tôi từ từ nhớ lại bản thân cũng như những khả năng của mình. Điều này cũng giống như khi tôi thức dậy từ một giấc mơ mà trong đó tôi là một người tàn tật, rồi tôi quên dần là mình đã mơ và đi đứng bình thường một cách tự nhiên mà không suy nghĩ hay thắc mắc gì. Bởi vậy, Cha chẳng dạy tôi một điều gì mà chỉ để tôi tự mình nhớ lại, còn Cha thì tranh thủ mọi lúc để chọc ghẹo tôi trước khi tôi trở lại là bản thể hoàn chỉnh của mình.

...

Buổi sáng hôm sau, tôi lại mò vào phòng lâu 1 của chị TH để xin thiền cho đỡ mệt trong người. Và lúc đang ngồi thì tôi thấy em đi vào để nhờ chị diệt giúp con bọ to ở trong điện thoại của em, là do tối qua tôi đã nhìn thấy và nhờ cậu bạn chuyển lời cho em.

Trước khi thiền thì tôi có thấy chị TH đưa quyển kinh bản mới cho các bạn, với cái bìa dày và đẹp màu đỏ gấm. Và đến lúc này thì tôi đã bắt đầu sống bằng 2 “nhân cách”, khi tôi mở mắt và giao tiếp hằng ngày thì tôi vẫn là cái thằng mà mọi người thường biết đến, nhưng khi tôi nhắm mắt và tương tác với thế giới trung gian thì tôi là bản thể thật sự của mình với cách ứng xử và nói chuyện khác biệt hoàn toàn.

Do tôi thấy quyển kinh mới này có năng lượng màu đỏ phát ra không rộng nhưng lại rất mạnh thì tôi bèn hỏi: “Ai là người trợ lực cho quyển kinh này vậy?”. Tôi vừa dứt lời thì một vị Phật hiện ra trong đầu

tôi, Ngài là 1 trong 12 vị đứng đầu vũ trụ cùng với Phật Như Lai, công việc của Ngài là nắm giữ và quản lý mọi luật vận động của vũ trụ. Cách tôi nhìn Ngài thì cũng không khác người đời có thể thấy khi được các vị Phật hiển thị, đó giống như khi ta đứng ngoài trời và nhìn lên một bức tượng khổng lồ cao đến hàng trăm mét. Và ở sau lưng Ngài thì có một cái khung tròn nhiều lớp rất lớn, giống như cái vô lăng lái thuyền bằng gỗ nhưng có nhiều chi tiết hơn, và vì Ngài mặc cái quần đỏ gấm như màu của quyển kinh nên tôi gọi tạm Ngài là vị Phật Đỏ Gấm.

Tạm biệt Ngài xong thì tôi quay lại hỏi quyển kinh với bìa màu vàng trước đó mà tôi còn đang dùng hằng ngày, xem ai là người trợ lực cho quyển kinh này. Và khi tôi dứt tiếng hỏi thì một hình ảnh hiện lên và cất tiếng chào mà làm tôi hơi ngỡ ngàng, đó chính là người chúng ta thường biết đến với cái tên Đường

Tam Tạng trong phim Tây Du Ký. Ngài giờ đã là một vị bồ tát có sự gắn kết với nền văn hóa của nhân loại.

Chào hỏi Ngài xong thì tôi liền nghĩ tới Tôn Ngộ Không, và do Ngộ Không lúc này đang đi với Na Tra để làm việc gì đó nên cả 2 cùng hiện lên trong đầu tôi. Và do là linh hồn nói chuyện từ xa với nhau nên hai người chọn hình ảnh thể hiện mà quen thuộc với tôi nhất, Ngộ Không thì lấy hình hài người khỉ còn Na Tra lại chọn thể hoạt hình như mấy phim tôi đã xem, và cả 2 bây giờ đều là bồ tát làm việc ở trên thiên đàng. Trong khi Ngộ Không chỉ chào tôi thì Na Tra lại la ó bảo tôi về trời nhanh nhanh để đi ăn trộm đào tiên cùng cậu. Tôi bật cười trong lòng vì hiểu ra tại sao tôi lại thích mấy phim hoạt hình Na Tra như vậy, vì khả năng của tôi cũng toàn là lửa và tôi hay dạo chơi cùng cậu với biết bao trò nghịch ngợm.

Không còn ai nói chuyện nữa thì tôi bỗng thấy hình ảnh tôi sẽ giúp cậu bạn cùng phòng kết nối với vị Phật Đỏ Gấm để Ngài chỉ cho bạn vài điều về thuật phong ấn. Thế nên lúc thiền xong và xuống dưới nhà thì tôi kéo cậu bạn ra bàn ngồi với quyển kinh mới, rồi tôi bảo bạn đặt tay lên kinh để tôi giúp bạn nhìn thấy được Ngài. Ngồi một lúc mà chẳng thấy được gì thì bạn mở mắt và nói rằng bạn nghe quyển kinh này do một Ngài khác trợ lực chứ không phải vị Phật mà tôi nói. Rồi tôi nhắm mắt để gọi tên vị thần như lời của bạn, để Ngài bay đến đứng bên cạnh bạn và hất hải hỏi tôi gọi Ngài có chuyện gì không. Lúc biết được không phải là Ngài trợ lực cho quyển kinh thì tôi xin lỗi đã làm phiền và để Ngài đi làm việc của mình.

Đến sau cùng thì bạn cũng không thấy được vị Phật ĐỎ GẤM nên tôi nói để lúc bạn đi ngủ thì Ngài

dạy cho bạn vậy. Và đi khỏi bàn rồi tôi bắt đầu ngẫm nghĩ không biết mình đã làm sai chỗ nào, vì theo đúng nguyên tắc thì bạn đã có thể nhìn thấy được Ngài. Cho đến khi tôi dùng góc nhìn của người khác để xem lại mình thì tôi nhận ra là mình đã thể hiện bản thân ở trước mặt cậu bạn, và như thế tôi biết mình lại bị Cha chọc ghẹo rồi.

Lúc này thì trong đầu tôi có một hình ảnh về 2 tầng không gian, ở phía trên thì có cái ghế to màu trắng và Cha có lúc là ông lão râu tóc trắng dài hay có lúc lại là con mèo Tom màu xanh, còn tôi thì chỉ là con chuột ở tầng phía dưới trống trải và không có gì xung quanh. Và khi tôi nhận ra mình đã bị Cha ghẹo thì tôi đứng ở dưới lườm lên một cái, còn Cha thì miệng ngậm điếu tẩu, đeo kính giả bộ ngồi đọc báo và cười khẩy lại tôi.

Ăn xong bữa trưa thì tôi lên bếp lầu 3 để ngồi vì lúc này tôi không còn thiền 3 bước như chị TH hướng dẫn nữa mà tôi có cách thiền riêng của mình chỉ với 2 bước. Một là tôi chắp tay vận khí để đốt toàn thân trong lửa để tiêu tán mọi âm khí trong người cũng như giúp cơ thể tiêu hóa đồ ăn, rồi bước hai là nạp năng lượng và điều hòa với tay thả lỏng để trên hai đùi, cùng hai bàn tay xòe ra và 10 đầu ngón tay chạm vào nhau.

Lúc thiền xong và mở mắt thì tôi giật mình vì thấy em đã đứng ở trong phòng đợi tôi từ khi nào không hay, rồi em cười và nói rằng Cha bảo em lên đây để gặp tôi. Thế là tôi kể cho em về việc Mẹ Maria cho em cái bọc năng lượng để ba em không tác động đến em nhiều, rồi tôi chỉ cho em thấy cái cánh thiên thần của em to bao nhiêu. Sau đó tôi bảo em đưa tôi cái điện thoại để tôi bọc năng lượng lại cho, và trước khi

làm thì tôi cũng đã hỏi Cha xem được không thì tôi mới bắt đầu.

Tôi cầm điện thoại của em trong hai tay ở trước bụng, đưa những sợi chỉ vàng ra và bọc lấy cái điện thoại. Nhưng chưa làm được nửa đường thì một luồng khí đen trong điện thoại bất ngờ xì ra ngoài và dính vào hai tay tôi, làm tôi bất giác không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Ha ha, yếu mà đòi ra gió, thể hiện trước mặt người yêu hả con. – Cha chọc tôi với một niềm thích thú.

Do tôi mới được mở khả năng nên năng lượng trong người còn rất yếu, và đương lúc loay hoay không biết xử lý sao thì Phật Như Lai xuất hiện trong đầu tôi và nở một nụ cười. Thế rồi tôi đưa tay trái với cái điện thoại ở trên ra phía ngoài để Ngài dùng bàn tay năng lượng từ trên cao bay xuống, đẩy phân mảnh của một

con quỷ 6 nanh ra khỏi cái chíp điện thoại và ấn nó xuống nền nhà. Lúc này, có hai con rồng nhỏ mà bình thường ở trên lầu bên cạnh Ngài Ma Lợi Chi Thiên thì đang đùa giỡn ở dưới nền nhà nên chúng nhảy vào, giữ lấy con quỷ và tạo phong ấn để đợi đến lúc thiên binh đi qua thì đem nó lên lò thiêu quỷ ở trên trời.

Sau khi Phật Như Lai biến đi thì vị Phật Đỏ Gấm xuất hiện và giúp tôi tạo phong ấn cho cái điện thoại, để em khỏi phải hút âm khí vào người khi sử dụng nó hằng ngày. Từ đây tôi cũng hiểu được vì sao người ta thường mụ mị với ba cái đồ điện tử của máy hằng nổi tiếng như vậy, là do tâm trí của họ bị tác động để tạo mong muốn sở hữu chứ chức năng và trải nghiệm sử dụng thì chẳng có gì thực sự mới mẻ.

Làm xong xuôi thì tôi trả lại điện thoại cho em và chỉ tум tẩm cười mà không nói em biết chuyện gì đã xảy ra với cái điện thoại. Và khi em đi khỏi rồi thì tôi

mới xin Cha làm sạch hai bàn tay cho tôi, có lẽ tôi nên cảm thấy hơi quê một tí nhưng sự thực thì đây là một trải nghiệm vô cùng thú vị.

...

Sáng ngày tiếp theo, Cha lại bảo tôi lên lầu 2 để thiền và bước vô phòng thì tôi thấy Cha cùng 6 Ngài đã ở đó đợi tôi. Không giống như mấy buổi trước thì lần này tôi phải khóa trái cửa, vì tôi phải lột hết đồ để các Ngài làm việc với tư thế đầu tiên là tôi nằm ngửa, chắp tay trước ngực và niệm chú trong đầu. Được một hồi thì các Ngài mới nhắc là tôi quên tháo sợi dây chuyền bạc ra, làm năng lượng chạy qua cổ tôi bị chậm lại nên các Ngài phải trợ thêm lực để đẩy năng lượng.

Xong tư thế nằm ngửa thì tôi ngồi dậy, cho các Ngài bọc hai bàn tay của tôi với một lớp năng lượng để không bị phóng điện khi tôi tháo sợi dây chuyền ra

và ném nó xuống sàn. Tiếp đến thì tôi nằm sấp với hai tay chắp lại phía sau gáy và tiếp tục niệm trong đầu. Tới khi xong thì tôi ngồi dậy khoăn chân và chắp tay, rồi tôi thấy cái vòng tròn màu trắng phía trên đầu mà Cha tặng tôi giống như khi một linh hồn được phong hàm thánh ở bên Thiên Chúa.

Tôi ngồi im đó một lúc vì cần nghĩ ra tôi sẽ dùng cái vòng này để làm gì. Thế rồi tôi đưa cái vòng này xuống đi vào trong đầu, chạy qua cổ và tách thành 4 cái vòng nhỏ đi qua hai cổ tay, để gắn vào phía đầu và phía cuối của hai cái ống đeo tay trên cơ thể ánh sáng của mình. Sau đó tôi phát nguyện sẽ dùng 4 cái vòng này để tạo ra lửa màu trắng đứng im tại chỗ trong không gian, để thay cho sự hiện diện của tôi trong những trường hợp cần thiết.

Sau đó tôi dùng những sợi chỉ vàng trong hai tay để đan thành cái lọ hoa không cổ hình lưới và thấp

bên trong là ngọn lửa màu trắng, rồi tôi nhân nó thành nhiều cái để tặng cho 6 Ngài và Ngài Ma Lợi Chi Thiên ở trong phòng để làm kỷ niệm. Xong thì tôi lại ngồi đó chắp tay và niệm chú cho các Ngài làm việc tiếp, được một chốc thì người tôi bắt đầu rung lên bần bật, thân như muốn bốc cháy nên làm cơ thể của tôi bắt đầu cảm thấy sợ sệt. Rồi trong khoảnh khắc, cái hình bóng của Cha trước mặt tôi bỗng mọc ra hai cái sừng và biến mất, còn 6 Ngài ở đó cũng nhanh chóng bay đi và để tôi lại một mình. Vừa lúc đó thì căn phòng sáng bừng lên, Cha xuất hiện với một hình tướng to lớn hơn và tay phải cầm theo một chiếc gậy.

Tôi nhanh chóng cúi đầu xin lỗi Cha vì cao ngạo không để ý mà cho phép ma quỷ làm hại thân người tôi. Rồi Cha đặt tay lên đầu và truyền năng lượng vào người, giúp cơ thể tôi cân bằng và trở về trạng thái bình thường sau vài phút.

Thế là tôi bước ra khỏi phòng với một cảm giác khá tệ ở trong người, nhưng sau khi ngồi dưới nhà được một lúc thì tôi tĩnh tâm lại và nhận ra không có ma quỷ nào ở đây cả mà chỉ có Cha lại chọc tôi. Vì tôi vốn chẳng bao giờ chấp vào hình tượng mà sống dựa vào cảm giác của mình, chưa kể Cha có thể tạo ra hay biến hình thành bất kì điều gì cũng được. Và khi tôi nhận ra mình đã bị gheo thì Cha lại cười trong thích thú, mà tôi cũng chẳng giận dỗi gì vì tôi và Cha đã quen với những kiểu chơi đùa như vậy.

Tối đến, tôi lại có một đêm khó ngủ và chỉ nằm đó chơi đánh lộn với Cha ở trong đầu. Rồi sau một hồi thì tôi biết được những cảm nhận lúc trước của tôi là đúng, rằng những thông tin mà các bạn được đưa cho để trao đổi lúc đầu chỉ là tiền đề để mọi người vui vẻ và gắn kết với nhau, cũng như công việc của mọi người và tương lai của quán trà thì cũng không giống

như mọi người được cho biết.

Đến hơn 1h sáng thì tôi cố gắng ngủ nhưng vẫn hoài không vô được giấc. Rồi một hình ảnh xuất hiện và cứ chạy đi chạy lại trong đầu, làm tôi ngồi dậy lấy điện thoại nhắn tin cho chị TH theo lời Cha bảo. Tôi hỏi chị là có phải ngày mai tôi họp các bạn lại để nói cho các bạn một số điều gì đó phải không thì chị bảo không phải, rằng mọi người ở quán cứ nghe theo sự chỉ dẫn của TY. Và khi tôi nhận ra mình lại bị Cha chơi xỏ rồi thì tôi lườm Cha thêm một cái, vì ở trong hình ảnh tôi thấy thì tôi đang thể hiện bản thân ở trước mặt mọi người. Hơn nữa, Cha làm vậy cũng để tạo ra hình ảnh của tôi là một đứa lính quèn mới vào quán nên còn rất chập cheng dễ bị tác động từ bên ngoài.

Nằm thêm được một lúc thì tôi bỗng nhận ra một điều và bật dậy nói chuyện với Cha.

- Các bạn trong quán giờ làm sao hả Cha?

Bởi vì sự trở lại của tôi là một điều bất ngờ, mọi người chỉ được báo rằng tôi sẽ xuất hiện nhưng không được nói thời gian hay địa điểm cụ thể, thế nên quán trà bây giờ giống như một đám cháy lớn ở giữa rừng mà gây chú ý đến ma quỷ ở mọi tầng cõi, trong khi các bạn ở quán thì lại chưa được bảo vệ đầy đủ. Như thế tôi và Cha tìm hỏi xem có ai giúp đỡ tạm thời được không, vì dù ở trên trời có hằng hà vô số vị Phật nhưng ai nấy cũng đều có công việc riêng của mình. Rồi tôi cũng nhìn lại xem thử cái bộ giáp mọi người được bọc cho lúc quán mới đưa vào hoạt động là gì, đó là một bộ giáp màu trắng giống như các hiệp sĩ thời trung cổ ở phương Tây hay mặc, được nhóm thiên thần Michael gắn cho các bạn ở quán. Và do bây giờ bộ giáp này không còn đủ mạnh nữa nên cần có thêm sự trợ giúp.

Sau một hồi không thấy ai trả lời thì tôi đành ngủ tiếp, và nằm chưa được bao lâu thì Cha lại gọi tôi dậy, nói có người muốn gặp tôi. Khi tôi vừa chắp tay thì một vị Phật tầng thứ 11 hiện lên trong đầu, Ngài chào mừng sự trở lại của tôi và nói rằng Ngài đã chuẩn bị cho thời điểm này khá lâu rồi, vậy nên Ngài sẽ giúp bảo vệ các bạn trong quán. Tôi gọi Ngài là vị Phật Tướng Quân Đỏ vì tông màu chủ đạo của Ngài là màu đỏ, và ở trong những cõi vô hình thì tên tuổi thường không quan trọng mà các linh hồn có thể gọi nhau theo cách thuận tiện nhất miễn là vẫn thể hiện được sự tôn trọng.

...

Sáng hôm sau thức dậy thì tôi lại thấy uể oải do ngủ không đủ giấc, nhưng vẫn còn sức mà ngồi đó chơi rượt đuổi với Cha trong trí tưởng tượng. Trong lúc đang vui vẻ thì bỗng có một tiếng chửi Cha xuất hiện

từ phía dưới bên phải cái đầu của tôi mà làm tôi nhanh chóng dừng lại, ngồi thẳng lưng chắp tay và đổi “nhân cách” để mở sát khí trong người. Tôi nhìn hết cơ thể của mình một lượt thì phát hiện có hai chấm đen ở đằng sau gáy, là do sáng hôm qua bị Cha chọc mà làm tôi sụp cảm xúc và quên gắn lại bộ giáp trên người sau buổi làm việc với các Ngài, để rồi lúc chiều ở dưới nhà có những lá bùa không biết từ đâu ra mà bay lỏn vởn và dính vào sau gáy của tôi để trở thành 2 chấm đen này.

Do người tôi chẳng còn sức lực nào nên tôi xin Cha giúp đỡ, rồi tôi nghiêng người qua một bên để Cha chiếu ánh sáng vào, làm 2 chấm đen chảy ra như vết mực bị nước rửa trôi đi. Và mất đến gần cả phút thì chúng mới hoàn toàn biến mất ra khỏi cổ tôi, sau đó tôi chắp tay cảm tạ Cha trước khi gắn lại bộ giáp trên người.

Và đó cũng là cách thức con mắt thứ 3 hoạt động, ta chỉ nhìn thấy những thứ khi được cho thấy hay khi ta tập trung muốn biết điều gì đó, bởi vì có tầng tầng lớp lớp những thứ vô hình xung quanh nên nếu ta có thể thấy hết tất cả cùng một lúc thì ta sẽ không thể sinh sống và làm việc được trong thế giới vật chất hằng ngày.

Lúc xuống dưới nhà thì tôi nhìn thấy các bạn đã được bọc trên mình thêm một bộ giáp màu đỏ giống như y phục của quân lính ra trận ngày xưa ở Trung Quốc, và rồi Cha bỗng nói nhỏ ở trong đầu tôi:

- Diễn đi, diễn đi con, Clark Kent của Cha!

- ***CHƯƠNG 7: ĐỢI***

Một câu nói của Cha mà làm tuổi thơ trong tôi bỗng ùa về, quay lại cái thời tôi còn đạp xe đi học và trông ngóng mỗi tối để được xem “Thị trấn Smallville” trên ti vi. Bộ phim kể về một chàng trai được cha của cậu gửi đến Trái Đất từ một hành tinh xa xôi khi cậu mới chỉ được sinh ra, rồi một đôi vợ chồng bình thường tình cờ phát hiện chiếc phi thuyền rơi trên mặt đất và đem cậu về để nuôi nấng như con ruột của mình trong một thị trấn vùng quê nhỏ. Lúc lớn lên cậu bắt đầu thấy được mình có những khả năng đặc biệt và học cách sử dụng chúng, để cậu có thể âm thầm giúp đỡ những người xung quanh khỏi tai ương và cái ác. Thời niên thiếu thì cậu có một mối tình mà để lại nhiều đau thương hơn là hạnh phúc, và đến khi đủ trưởng thành thì cậu mới biết được bản thân thực sự là ai và sứ mệnh của mình là gì qua thông điệp mà người cha ruột để lại cho cậu. Sau đó, cậu lên thành

phố để sinh sống và cũng để có thể cứu giúp người khác bằng một cuộc đời với hai thân phận. Như thế, cậu vẫn sống như là một người bình thường với cái tên Clark Kent do cha mẹ Trái Đất đặt cho cậu, còn khi cậu khoác lên chiếc áo do người cha ruột của cậu đưa cho thì tên của cậu là Kal-El, đứa trẻ đến từ những vì sao để giúp đỡ nhân loại. Và đến khi cậu vào trong một tòa soạn để làm nghề viết báo thì cậu gấp gõ được tình yêu thực sự của đời mình.

Bước vào đại học thì tôi quên dần đi bộ phim này, và dù cho vẫn thích xem những phim siêu anh hùng nhưng tôi không nghĩ là mình thực sự muốn có những khả năng siêu nhiên. Bởi vì tôi nhận ra rằng sức mạnh đặc biệt chính là khả năng sống cuộc đời bình thường bằng một cách kỳ diệu, khi ta thấy được vẻ đẹp và ý nghĩa ở bên dưới mọi thứ xung quanh, ngay cả đối với những điều mà chúng ta thường gọi là xấu xa hay tội

Iñi.

Tuy nhiên, tôi cũng đã có cảm giác mình như là siêu nhân trong những ngày đầu tiên sau khi được mở các khả năng tâm linh. Tôi có thể biết được ở trong khe tường phòng tắm có bao nhiêu con gián đang ẩn nấp, tôi có thể nhìn thấy những con trùng hay sâu bọ ở dạng âm khí bên trong những chai lọ mỹ phẩm và rồi dùng lửa nồng lượng để thiêu rụi chúng. Hay tôi có thể biết trong người mình còn bao nhiêu năng lượng vật chất để lao động tay chân hay bao nhiêu năng lượng ánh sáng để dùng cho các khả năng siêu hình.

Trước đó nhiều ngày thì tôi đã hơi chán với việc ngồi chỉnh cái đồng hồ đeo tay mà cậu bạn cho tôi vì nó chạy chậm 3-4 phút mỗi ngày. Và bây giờ cầm nó trong tay thì tôi tự động biết được vì sao nó lại bị như vậy, đó là do các bánh răng bị lệch và làm hao đi lực đẩy của động cơ. Vậy nên để chữa được nó thì phải

tăng nhịp của động cơ để bù vào lực đẩy bị hao hụt, và để tăng nhịp động cơ thì phải làm tăng tần số giao động của viên tinh thể ở trong vi mạch. Thế là tôi cầm cái đồng hồ trong hai lòng bàn tay của mình và dùng những sợi chỉ vàng nắn lượng buộc vào viên tinh thể để tăng nắn lượng cho nó.

Đến ngày hôm sau, lúc kiểm tra lại cái đồng hồ thì tôi tròn mắt nhìn vì bây giờ nó đã chạy nhanh hơn gần đến 5 phút so với bình thường. Vậy mà tôi đành phải gỡ hết nắn lượng mà đã được gắn vào viên đá bên trong, để tôi buộc nắn lượng vô lại từng chút một. Và mãi đến vài ngày sau, với 3 lần thêm nắn lượng vào viên đá thì cái đồng hồ mới chạy đúng giờ.

Và khi tôi bắt đầu cuộc sống mới với 2 thân phận của mình thì có nhiều người ở tầng trung gian đi qua tiện đường hỏi thăm. Những lúc sau bữa trưa hay trước lúc ngủ buổi tối thì tôi thường ngồi thiền một

chốc để giúp tiêu hóa đồ ăn vì hệ tiêu hóa của tôi vẫn còn yếu và đang dần hồi phục. Và cứ ngồi được một chốc thì Cha lại nói “Có người muốn gặp con” để tôi chắp tay chào hỏi, đa phần là những vị Phật có việc ở gần nên sẵn tiện ghé qua, hay có vị Phật nói rằng Ngài nghe về tôi nhiều ở trên trời nhưng chưa thấy qua bao giờ nên tìm đến để hỏi thăm cho biết. Bên cạnh đó thì có Ngài là vị tướng trên thiên đìn hay có Ngài là bồ tát với trán cao như hình Ông Thọ và đang đi cùng với một tiểu nhi đồng.

Khi các vị Phật chào hỏi thì họ cho tôi thấy hình ảnh của họ, từ rất đơn giản như những tượng Phật ta thường thấy cho đến các Ngài có hình dáng, quần áo, trang sức, vũ khí... đủ màu sắc và thể loại khác nhau. Các Ngài thường vừa nói vừa đổ năng lượng mà làm tôi cảm động trong người, và mỗi Ngài trước khi đi thì lại tặng tôi một món đồ gì đó như nhẫn đeo, vòng lắc

hay bông hoa cài trên tai. Có nhẫn thì hình dáng trơn đơn giản nhưng cũng có nhẫn được chạm khắc lá hoa và đính đá đủ loại xung quanh, xoay vòng với ánh sáng nhiều màu như đèn ở vũ trường. Có Ngài thì cho tôi một cái lắc tay bằng vàng mà tỏa ra một lớp vàng và bọc hết thân người để giúp bảo vệ tôi trong những ngày tháng còn yếu ớt. Có Ngài khác thì tặng một cái vòng tay lớn với 7 viên đá 7 màu giúp hỗ trợ cơ thể tôi hồi phục. Hay có Ngài thì hài hước cho tôi một cái bông sen rất to cài trên tai trái, cứ lắc qua lắc lại như muốn rót đến nơi. Và những món quà này thì tôi có thể giữ lại bao lâu cũng được tùy vào mong muốn của tôi, có cái tôi chỉ giữ vài ba hôm nhưng có cái tôi sẽ giữ đến khi viết xong quyển sách hay khi tôi hoàn tất quá trình chuyển hóa của cơ thể.

...

Ngày chủ nhật, sau khi kết nối với Cha được một tuần thì tôi lên bếp lâu 3 để bí mật gặp Phật Thích Ca mà Cha đã dặn tôi vài ngày trước đó, để Ngài kể cho tôi đôi điều về lịch sử Trái Đất. Rồi tôi ngồi đó trong im lặng để đợi Ngài đến, sau một chốc thì có một cái lỗ đen xuất hiện trước mặt tôi và từ cái cổng này nhảy ra một cái hình rồng cao 2m như bức tượng Quan Âm trên bàn thờ nhà tôi, với một sợi dây nối từ bức tượng đi vào cái lỗ đen. Đợi vài chục giây mà vẫn không thấy Ngài nói gì thì Cha bảo Ngài đang bận và ở rất xa, nên Ngài dùng hình nộm để gặp mặt tôi. Đến khi tôi thấy mấy cái vật thể linh tinh ở lỗ đen bay ra thì tôi nhận ra điều này thật kỳ quặc, không đúng nguyên tắc tí nào.

Sau đó thì cái tượng bay nhanh vô lại và cái lỗ đen biến mất, rồi Cha mới nói là Cha có thể kể cho tôi mọi thứ mà, đâu cần thiết tôi phải gặp Đức Phật

làm chi. Thế là nhanh chóng tôi nhận ra, do từ bé đến lớn tôi nghe người đời xung quanh ai cũng ngưỡng mộ Đức Phật nên đã tạo ra một cái kỳ vọng vô thức bên trong người tôi, rằng nếu gặp được Ngài thì cái ngã của tôi sẽ cảm thấy mình đặc biệt và vậy mà làm cơ thể tôi có chút hồi hộp khi đợi Ngài đến. Qua đây tôi mới biết trong mình vẫn còn những góc khuất mà tôi còn chưa thấy hết được, để Cha giúp tôi nhận diện và sẵn tiện Cha cũng tranh thủ chọc ghẹo tôi.

Chiều cùng ngày thì tôi hăm hở khi được đi nhà thờ cùng với TY, vì tôi thích vào nhà thờ để nghe người ta hát nên cảm giác cứ như đi hội vậy. Và lúc bước qua cánh cổng thì tôi nhìn thấy có vô số cơ thể ánh sáng ở xung quanh, đến khi vào thánh đường dự lễ thì tôi thấy Cha ngồi trên một cái ghế khổng lồ ở giữa nhà thờ cùng với những thiên thần 6 cánh ở bên

cạnh.

Khi tôi còn đang lắc lư đứng nghe nhạc thì bỗng trong đầu tôi hiện lên 2 chữ to tướng “IM MỒM” mà làm tôi bất giác ngạc nhiên, vì tôi có suy nghĩ gì ở trong đầu đâu. Đến lúc xong lễ và mọi người tan về thì Cha bảo tôi ra giữa thánh đường ở hàng ghế đầu tiên để ngồi, sau đó có một thiên thần 6 cánh đội áo choàng đầu không thấy mặt bay xuống trước mặt tôi. Ngài dùng một cây kiếm để trên vai trái của tôi rồi từ từ đưa lên qua đầu và đặt xuống vai phải, rồi Ngài bất ngờ dùng kiếm chém ngang cổ tôi vài cái cho đến khi tất cả mọi hình ảnh biến đi mất.

Thế là tôi ngồi im đó, không còn nhìn thấy hay cảm thấy được gì nữa mà tôi chỉ như một người bình thường trước khi có các khả năng tâm linh. Rồi nhanh chóng tôi nhận ra là mình lại bị Cha chọc rồi, bởi vì mấy ngày vừa rồi có nhiều người ghé qua để hỏi thăm

nên tư duy của tôi đã vô thức tạo ra kỳ vọng sẽ được nhiều người chào đón khi tôi đến nhà thờ, như thế mà đã tạo thêm cho tôi niềm hào hứng trên đường đi. Nhờ đây mà tôi thấy được cái tư duy nó tinh vi cỡ nào, vì nó có thể nhanh chóng tạo ra những kỳ vọng (sự chấp trước) một cách âm thầm khi có điều gì đó bên ngoài xảy ra một lần hay lặp lại chỉ vài lần.

Và khi mọi hình ảnh biến mất hết thì cái đầu tôi trở lại trạng thái trống rỗng không còn gì ở trong như trước khi tôi kết nối với Cha. Giúp tôi nhận ra rằng mọi thứ không phải do tôi tự mình tưởng tượng nên, cũng như để tôi phân biệt được nếu như cái tư duy của tôi có tự động bắt chước trở thành Cha ở trong đầu. Rồi khi về đến gần quán thì tôi ghé qua siêu thị để mua đồ, và đợi mãi không thấy tôi đâu thì TY vào trong để lôi tôi ra khỏi quầy hàng, vì tôi không nghe được Cha nói nữa nên cứ đứng đơ ở đó không biết

mua loại nào. Bởi vậy, tôi nhận ra là mình cần cân bằng cuộc sống lại trước khi lệ thuộc vào Cha quá nhiều, và đến tối trong lúc ngủ thì Cha giúp mở lại các khả năng cho tôi.

Qua đầu tháng 8 thì chị TC chuyển vào căn hộ ở gần quán để tiện di chuyển và làm việc. Và do nhà chị có phòng trống nên em xin qua ở lại để đỡ phải đi từ nhà đến quán đường xá xa xôi, rồi lúc xe chuyển đồ của em qua nhà chị thì cũng tiện đường chở theo chiếc xe đạp của mẹ em qua cho tôi và cậu bạn để ở quán đi. Đến khi đồ qua tới thì cậu bạn đèo tôi qua nhà chị TC để lấy xe đạp, và do tôi thấy ở quán có nhiều nhân viên nên tôi ở lại nhà chị để giúp em xếp đồ đạc vào phòng rồi ngồi chơi tới chiều.

Lúc về đến quán, tôi bị các bạn lôi ra dặn hỏi tại sao đi cả ngày mà không nói năng với ai câu nào, thế rồi tôi phải ngồi thiền trong khu vực nhân viên để đọc

Kinh Thú Nhận trước bức tượng trên kệ mà Cha thường ngự ở đó. Trước khi bắt đầu niệm thì hình ảnh trong đầu tôi hiện lên, với tôi là con chuột đứng trước cái vành móng ngựa, còn Cha là con mèo đội tóc trăng ngồi ở bàn trên cao. Cha dùng búa gỗ gõ 1 cái thì tôi bắt đầu đọc lần 1 với sự nghiêm túc, rồi gõ lần 2 và lần 3 tương ứng với 3 lần tôi đọc bài kinh. Và khi tôi vừa đọc xong thì Cha cúi xuống gầm bàn, lấy lên một khẩu súng để bắn tôi mà làm nát bấy cái vành móng ngựa, rồi tôi bỏ chạy bạt mạng với Cha đuổi theo ở phía sau lưng.

Lúc đó, các bạn ở ngoài cứ nhìn tôi và thắc mắc chả hiểu sao tôi ngồi đọc Kinh Thú Nhận mà mặt thì cứ cười tum tím. Đây cũng là cách tôi thường tương tác với Cha, có những khi đang đùa giỡn mà tôi lỡ lời thì tôi nhanh chóng dừng lại để chắp tay cúi đầu xin lỗi, xong rồi tôi với Cha lại tiếp tục đánh lộn. Và trong

những ngày đầu tiên sau khi kết nối với Cha thì những thứ u ám trong tiềm thức của tôi được đẩy dần ra ngoài, với những từ ngữ thô tục chửi Cha cứ hiện lên trong đầu. Vì tôi biết đó chỉ là những thứ tôi nghe được từ môi trường và ẩn nấp trong tiềm thức chứ chẳng phải tôi chủ ý nghĩ ra nên tôi cứ mặc kệ chúng, không phán xét bản thân và để chúng từ từ biến mất.

Thấy trong đầu tôi cứ nhảy ra những từ ngữ linh tinh như vậy thì Cha hình con mèo lấy băng trắng quấn quanh đầu tôi hình con chuột, rồi Cha để một cây thánh giá dựng đứng trên đầu tôi để hút “sạn” ra ngoài và lấy một tấm vải voan trắng ụp lên trên cây thánh giá lẫn cái đầu tôi. Dù điều này chỉ diễn ra trong trí tưởng tượng nhưng khi tôi nhìn lại cơ thể ở ngoài đời thì thấy trên đầu mình được băng bó, cắm cây thánh giá và chụp vải y chang. Thế là cả ngày hôm đó tôi đi lại với đống đồ linh tinh này trên đầu,

và Cha có cho ai thấy được không thì tôi không biết.

Lúc em ổn định xong đồ đạc bên nhà chị TC thì cũng là gần đến ngày em đi học giáo lý ở nhà thờ, và do tôi nghe chị TH nói tôi cũng được đi học nên tôi hăm hở bảo là để tôi chở em đi, rồi em nói thấy vui lắm mà không biết vào học sẽ ra sao. Rồi tới sát ngày học thì tôi biết em không muốn tôi đi cùng vì lý do nào đó, nhưng tôi vẫn giả vờ hỏi để xác nhận và cảm thấy hụt hẫng một tí do sự kỳ vọng của tôi. Đến hôm sau thì tôi mới biết được là do em học xong thì về nhà ba mẹ chứ không có quay lại bên chị TC.

Đến ngày vô học thì tôi tiện đường chở một chị ở quán mà cũng tham gia học cùng khóa, và vào đến trong lớp thì tôi vừa buồn cười vừa thất vọng vì mọi thứ chẳng giống như cách tôi nghĩ. Bởi vì tôi đâu cần phải học giáo lý nhưng tôi muốn đi để được học cùng em đó thôi, nhưng ai dè vào lớp thì nam một bên và

nữ một bên. Rồi lớp thì rất rộng mà lại xếp ghế dồn lên rất sát nhau đến nỗi tôi không thở nổi mà ngủ gật lên xuống hết cả buổi. Vậy nên khi tan học thì tôi bảo vô nhà thờ thiền cho đỡ mệt và nghe thế thì em cũng muốn vô thiền cùng, nhưng em ngồi ở ghế xa tít phía sau tôi.

Thiền xong phần mình thì tôi thấy em vẫn chưa mở mắt, nên tôi lại gần để chốc nữa đưa nước uống cho em vì em không mang theo. Sau đó thì em lại chẳng dám lấy nước tôi đưa mà đợi năn nỉ mãi thì mới cầm lấy và làm rơi cái bình trên mặt ghế, vang tiếng ra hết cả nhà thờ không một bóng người. Rồi tôi cười và đứng nhìn khi em ôm lấy cái chai nước vào người với một khuôn mặt hồn nhiên, vừa nhe răng vừa nhíu mắt như thể đã lỡ làm phải điều gì đó sai trái.

Ngày hôm sau, tôi bị mệt do bản thể của tôi đã để lại một lượng lớn năng lượng ở nhà thờ, để viện cớ là

tôi chưa được khỏe nên sẽ không đi học giáo lý nữa, trong khi lý do chính nghỉ học là bởi vì tôi không được ngồi học cùng em. Rồi tôi cảm thấy buồn mà chẳng biết làm sao, em thì cứ né tránh tôi, kể chuyện gì cho em cũng không được vì “cô giáo” chưa kiểm duyệt, rủ đi chơi thì em muốn có thêm các bạn ở quán nhưng làm gì có ai rảnh rồi. Nên thôi tôi nghĩ, cắt cái duyên này cho xong chứ tôi đâu có giống bao người ngoài kia mà đi tìm đọc mấy cái 1001 chiêu thức tán gái.

Thế là tôi mở sợi dây kết nối cảm xúc giữa tôi và em ra để cắt đứt, để tôi và em chỉ còn là những người bình thường bước qua nhau mà không có cảm xúc gì nữa. Nhưng khi tôi cắt sợi dây đi thì Cha xuất hiện và nối nó lại, rồi trong đầu tôi chuyển qua hình ảnh con chuột và con mèo, tôi đứng đó cầm kéo cắt thì Cha đứng bên cạnh dùng tay nối sợi dây lại. Cứ như thế,

tôi cắt thì Cha nói cho đến khi tôi bật cười thì mới chịu thua.

- Hồi bằng tuổi em con như thế nào mà giờ lại mong đợi ở em nhiều hơn?

Cha nói mà làm tôi nhớ lại cái thuở ngày xưa, chính xác là bằng tháng bằng tuổi em bây giờ thì một người bạn thân đã thổ lộ với tôi, và do bản thân không biết mình muốn gì cũng như tư duy bị chi phối nhiều bởi những niềm tin về như thế nào là người phù hợp với mình mà khiến cho mọi chuyện đổ bể và trái tim tôi tan nát.

Sau khi Cha nói xong thì bản thể của em xuất hiện trong đầu tôi, với hình dáng là một cô gái thiên thần giản dị cùng đôi cánh trắng và chiếc áo trơn dài tay có ống áo phủ đến chân. “Em” cảm ơn tôi vì đã chọn em để yêu thương rồi nói xin lỗi đã làm tôi buồn nhưng tôi nào dám nhận, bởi vì nỗi buồn và thất vọng

này là do tôi tự tạo ra cho mình với những kỳ vọng và chờ đợi của tôi dành cho em. Và “em” nói tiếp rằng nếu tôi mà bỏ “em” thì “em” sẽ ở giá đến hết kiếp này.

“Em” nói xong thì mẹ Quan Âm xuất hiện và nhìn tôi mỉm cười, tặng tôi một bông lan trắng nở trong 3 ngày trên trái tim tôi:

- Ngài có một trái tim đặc biệt nhạy cảm nên Ngài cảm thấy mọi thứ sâu sắc hơn người đời bình thường. Hãy mạnh mẽ vượt qua kịch bản của chính mình. - Mẹ Quan Âm nói xong thì bay đi mất mà tôi còn chưa kịp nói năng gì.

Tính cách của tôi là thế, buông bỏ mọi thứ rất dễ khi cảm thấy đã hết duyên, không phải níu kéo hay luyến tiếc người khác chi cho đau khổ dù tôi có yêu thương họ đến mấy đi nữa. Bởi vậy đối với tôi, níu giữ người khác mới là sự nỗ lực nên tôi thường cần để lại

những thông điệp nhắc nhở trên hành trình của mình, giúp tôi biết đường mà đợi chứ không tôi bỏ đi mất tiêu. Đến cuối cùng thì tôi nói tôi sẽ chờ em, vài năm cũng được chẳng sao, tạm thời sẽ giữ chút khoảng cách và tập trung vào công việc của mình. Có lẽ cũng giống như chiếc đồng hồ của tôi, bỏ nhiều năng lượng vào quá một lúc thì cũng chỉ làm hỏng nó mà thôi.

...

Gần giữa tháng 8, có một người bạn cùng quê bỗng nhăn tin và nói rằng các vị thần hộ mệnh của bạn bảo hãy liên lạc với tôi. Thế là tôi kể cho bạn mình đang làm trong một quán trà chữa lành và cũng vừa mới được mở các khả năng tâm linh, nên nếu tiện thì bạn hãy ghé qua xem thử bệnh tình ra sao.

Đến lúc vào quán, bạn được tôi và chị TC ngồi đối diện bàn để tiếp chuyện, với chị TC là người hướng dẫn chính vì tôi chưa rành về công việc chữa lành.

Ngồi được một lúc thì tôi bỗng thấy sợi dây kết nối của tôi và bạn được mở ra rất rộng để năng lượng của tôi đổ qua người bạn. Và do thấy điều này xảy ra tự nhiên nên tôi cứ để vậy, rồi tôi ngồi thiền ngay tại đó để xin nạp lại năng lượng trong khi vẫn lắng nghe 2 người trao đổi.

Cuối buổi thì bạn biết mình có thể được chữa ở quán nhưng bạn chần chừ để về nhà suy nghĩ thêm. Còn tôi thì vào phía trong khu vực nhân viên để thiền vì bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người, từ cái việc tôi vừa cho vừa nhận năng lượng cùng một lúc với khối lượng lớn mà đã làm cơ thể vật chất của tôi bị sốc.

Đến sáng ngày hôm sau thì tôi nằm bếp trên giường không nhúc nhích nổi vì cơ thể đã khởi động quá trình thanh lọc từ cú sốc năng lượng đó. Tôi đã sốt suốt 3 ngày và nôn liên tục để thải ra rất nhiều thứ

ở trong người, để cậu bạn cùng phòng giúp đút đồ ăn cho tôi hay đỡ tôi vào nhà tắm. Và do đau đầu nên tôi cũng không nói chuyện được với Cha mà thi thoảng chỉ thấy Cha xuất hiện và đến ngồi bên cạnh tôi ở trên giường.

Vào một buổi tối, do Cha bảo bạn đưa tôi ra sau bếp để làm gì đó nên bạn kéo tôi dậy và dùi tôi ra phía sau của lầu 3. Và do bạn đỡ tôi đi trong vội vàng mà làm cái đầu tôi quay như chong chóng, giống lúc tôi vừa bước xuống từ cái đu quay tốc độ cao ở trong công viên nên tôi không thể mở mắt nổi và cảm giác cái đầu như muốn bể làm hai.

Vô tới bếp thì tôi đẩy bạn ra để vịnh vào cái bồn rửa vì thấy buồn nôn với cái đầu choáng váng, rồi bạn đưa cái ghế xếp cho tôi ngồi mà chả hiểu sao làm cái ghế bị đổ còn tôi thì ngã lăn ra đó với cái ghế kẹp vào thân người. Tôi nằm im đó không nhúc nhích được vì

cảm thấy trong người thật kinh khủng như sắp chết đến nơi, cho đến khi bạn kéo tôi đứng dậy để ngồi vào cái ghế ở giữa phòng với vài cây nến bạn đã thắp xung quanh. Sau đó tôi làm ấn tay để thiền và mồ hôi bắt đầu đổ ra như nước thấm đẫm cả quần áo tôi đang mặc.

Đến hết gần 1 tuần thì tôi mới mò được xuống nhà, và khi cơ thể còn chưa khỏe lại thì cậu bạn và chị TC kêu tôi ra bàn ngồi, bảo tôi đặt 2 tay lên quyển kinh và hỏi tại sao tôi không còn tin vào Cha nữa. Nghe xong thì tôi sững người và biết ngay Cha lại cho tôi chơi tuồng, nên tôi cũng nhắm mắt để suy nghĩ và trả lời này kia cho đạt vai của mình.

Dù biết chỉ là diễn thôi nhưng tôi vẫn bị tụt cảm xúc nặng, trong khi người đã không có chút sức lực nào, khiến tôi ngồi úp mặt trên bàn ở phía trong nhà với nước mắt cứ chảy giọt ra. Vì tôi không chỉ thấy

buồn mà có nhiều cảm xúc lẩn lộn đến nỗi tôi không còn phân biệt được cái nào ra cái nào.

Lúc này ở trong đầu, thấy tôi là con chuột ngồi chống cằm với đôi mắt vô hồn không chớp thì Cha hình con mèo chạy đến trước mặt tôi, rồi Cha đàn hát và làm trò đủ kiểu mà vẫn không thấy tôi nhúc nhích hay có phản xạ gì. Sau cùng Cha lấy một khung tranh lớn có hình của em để đặt trước mặt tôi, với hy vọng có thể làm tôi có sức sống trở lại.

Rồi Cha bắt đầu lấy tay ôm đầu hốt hoảng vì làm mọi cách mà tôi vẫn ngồi im như chết. Thế là Cha bế tôi lên chạy nhanh vào bệnh viện, đặt tôi vào giường bệnh và lấy dây truyền nước gắn vào hai tay của tôi.

- Xin lỗi, xin lỗi con! - Cha nói khi nhận ra trò đùa lần này hơi vượt quá sức chịu đựng của tôi.

Và khi nhìn lại cơ thể ngoài đời thì tôi cũng thấy 2 sợi dây năng lượng được cắm vào hai cổ tay, kéo dài

từ bức tượng của Cha ở trên kệ xuống nêu tôi ngồi thảng dại để thiền. Ban đầu thì là năng lượng màu trắng sáng của Cha nhưng được một hồi thì sợi dây chuyển qua màu vàng kim với năng lượng từ nguồn riêng của tôi. Ngồi đó sau khoảng chục phút thì người tôi dần hồi phục và tôi nói chuyện với Cha bình thường như mọi khi.

Đến hôm sau thì tôi bắt đầu làm việc trở lại, và khi nhìn tôi thì em tươi cười nói rằng thấy tôi sáng hẳn, hỏi tôi bấy giờ bao nhiêu tuổi rồi. Nghe em hỏi thì tôi mỉm cười và trả lời đại là 28, rồi tôi bảo em cứ học xong giáo lý đi thì em sẽ được 26 mà em đâu biết rằng mấy cái tuổi tâm linh này là Cha bày ra cho mọi người chơi đùa đó, chứ chúng chẳng thật sự có ý nghĩa gì.

...

Vài ngày sau, cứ thức dậy buổi sáng là tôi lại thấy ngột ngạt khó thở vì ngủ trong cái phòng bé xíu với cái máy lạnh. Vì vậy một buổi sáng, tôi bê cái bàn nhỏ ra ban công sau bếp lâu 3 để vừa ăn vừa thở. Và ngồi chưa được bao lâu thì cậu bạn đi lên nhìn thấy và đến hỏi tôi đang làm gì ngoài đây, rồi bạn nói thấy trong ngực tôi có một cái lỗ đen gì đó nên tôi nhắm mắt lại để nhìn thử.

Đó là một cái cổng không gian kết nối tới một khu rừng ở đâu đó mà tôi thấy có các con côn trùng nhỏ bay ra. Rồi bỗng có một con rồng trắng xuất hiện chạy qua người tôi, sau đó thì cái lỗ đen đóng lại. Và khi biết đó là linh thú của tôi thì tôi nói với cậu bạn là không có gì, để bạn đi làm việc của mình.

Bởi vì là linh thú nên rồng có thể biến hóa to nhỏ tùy thích và rồng chỉ dài khoảng 30cm khi bò khắp người tôi như một con sóc.

- Sao Ngài xấu xí ốm nhom ốm nhắt vậy!

Nghe xong thì tôi bật cười và chẳng đáp lại câu nào. Rồi rồng bò lên phía sau đầu của tôi, chui vào trong để lục lọi ký ức xem tôi đã sống ở đây ra sao.

- Ngài chơi bê đê nữa hả!

Tôi lại cười vì cách nói tinh bơ của rồng mà có thể làm người ta lầm tưởng rằng chú có một tấm lòng kỳ thị hay phân biệt.

Đúng vậy, cái chuyện hồi đại học mà làm tôi đau lòng là câu chuyện giữa tôi và một cậu bạn thân cùng cô người yêu của bạn. Nếu bạn đọc cảm thấy bất ngờ hay bật cười khi biết điều này thì hãy nhận ra sự kỳ diệu của cái tư duy, vì nó có thể tự lấp đầy những thông tin còn thiếu để giúp ta hình dung nên câu chuyện ở trong đầu ta.

Lên lớp 12 thì tôi biết mình có thể có cảm xúc với con trai nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ mình có vấn đề

hay bị bệnh gì, vì bên trong tôi luôn biết rằng đây cũng chỉ là một điều tự nhiên trong cuộc sống. Đến mùa hè năm 2 đại học, khi đi học quân sự thì tôi có thích một cậu bạn học cùng trường cùng khóa nhưng khác ngành. Lúc nhìn từ xa thì tôi thấy thích nhưng đến gần thì lại không, và khi học xong về lại nhà thì tôi cũng can đảm gửi một tin nhắn là tôi có thích bạn. Sau đó tôi liền hủy kết bạn vì biết rằng người ta sẽ chẳng trả lời, cũng như tôi biết có những cái thích chỉ cần dừng lại ở đây là đủ.

Còn với câu chuyện lâm li hồi tốt nghiệp đại học của tôi, đúng 1 tháng sau cái buổi tối tôi lội qua nhà bạn với mong muốn hòa giải là đến ngày lễ tốt nghiệp ở trên trường. Lúc đó, trong ngày cuối cùng này tôi đã hy vọng bạn sẽ chủ động bắt chuyện với tôi đôi lời, gì cũng được nhưng bạn vẫn chỉ đứng dung và nói tôi không được bình thường với bạn khác để họ chuyển

lời lại cho tôi. Vì vậy, tối về đến nhà thì tôi quyết định buông bỏ và không níu kéo gì thêm từ câu chuyện này nữa.

Đến gần 5 tháng sau, trong buổi tối tôi đi ăn sinh nhật của BA, là người cùng chơi thân trong nhóm 5 đứa từ năm nhất đại học và cũng là người mà đã giúp tôi kết nối với cô người yêu của bạn để tôi kể hết đầu đuôi cho BA và cô bạn cùng nghe, thì BA mới nói cho tôi biết là 2 người đó đã chia tay rồi nhưng tôi chẳng còn để tâm hay mong muốn gì nữa. Và khi vào đến quán ăn thì BA kéo tôi qua ngồi sát bên trái BA để tôi khỏi phải nhìn thấy mặt cậu bạn ở phía bên kia, nhưng tôi vẫn tức tối trong lòng đến run cả người.

4 năm sau, vào dịp lễ 30 tháng 4 năm 2019 thì tôi nổi hứng bay vào Sài Gòn để chơi. Sau đó vào một buổi sáng thức dậy thì trong tôi đột nhiên xuất hiện cái mong muốn liên lạc lại với bạn, qua nhiều năm

tôi đã không còn nghĩ ngợi gì tới. Và do cái cơ thể của tôi không muốn có thêm nỗi buồn nào nữa nên tôi đã chẳng làm gì cả. Cho đến ngày hôm sau thì cái cảm giác trong người này lại dâng cao hơn, đến nỗi tôi tự nhủ rằng nếu tối đi ngủ mà mơ thấy bạn thì sáng mai tôi sẽ nhắn cho người ta. Thế rồi trong buổi sáng tiếp theo thì tôi thức dậy và chỉ ngồi đó với cái suy nghĩ: “Mơ thấy thì sao chứ, kê!”.

Đến cuối ngày thứ 3 thì tôi không chịu nổi với cái mong muốn này nữa nên tôi nhắn tin cho Thắng đang ở bên Nhật để xin lời khuyên. Nói đôi lời xong thì tôi mới biết Thắng đang đi du lịch cùng một cô bạn nổi tiếng xem bài tarot, và thế là cô bạn này vui lòng giúp đỡ tôi, rút ra cho tôi 2 lá bài: “Họ chọn bạn” và “Hãy ở lại với điều mà mình yêu thương”.

Thấy được sự tình cờ thú vị như vậy thì tôi quyết định mò vô Facebook của bạn để nhắn tin. Và lúc vào

trang của bạn thì tôi thấy bạn vẫn để cái hình đại diện quay lưng với thiên hạ mà đã được dùng suốt 4 năm qua, từ sau cái ngày tôi nói không muốn nhìn thấy mặt của bạn nữa. Đạo quanh tường của bạn thì tôi chỉ thấy vài tấm hình người khác gắn thẻ bạn vào bởi vì bạn đăng mọi thứ ở chế độ bạn bè, nhưng qua nhiêu đó thì tôi cũng biết được bạn đang du học ở nước ngoài. Rồi tôi nhắn tin hỏi một câu giờ bạn đang sống ra sao nhưng không nhận được trả lời, mà một hai ngày sau bạn chỉ ẩn đi hết tất cả những tấm hình người khác gắn thẻ bạn vào. Thấy thế thì tôi lại buồn trong lòng và lại buông thêm một lần, bởi vì như thể người ta nói rằng đừng làm phiền tới họ thêm nữa.

Hơn 3 tháng sau, khi có dịp về Việt Nam thì Thắng lên Đà Lạt và rủ tôi đi chơi. Trong một buổi tối ở khách sạn, Thắng mở kênh của cô bạn tarot để xem thì đúng tình cờ hôm ấy cô bạn mở bài với chủ đề

“Người ấy có còn tình cảm với bạn không?”. Thế là tôi ngồi đó chăm chú xem và chọn tụ bài thứ 3 theo cảm tính, để rồi tôi ngồi đó trong sững sờ khi từng lời từng chữ cô bạn nói ra thì đúng chính xác với câu chuyện của mình. Rằng người ta đã buồn bã và ủ rũ một thời gian dài sau khi nhận ra mình đã đánh mất đi điều quý giá như thế nào, vậy nên bây giờ họ không ngồi im nữa mà quyết định sẽ hành động. Nghe xong tôi bỗng nhớ lại cậu bạn cũng là một con người nghệ sĩ hay viết văn làm thơ, ngày xưa cũng âm thầm muốn lên tận quê nhà của cô người yêu để xin xở làm lành. Rồi tôi nhận ra việc bạn ẩn đi những tấm hình chỉ là để che đi cái khuôn mặt ảm đạm của bạn trong suốt những năm qua, cũng như sau tất cả mọi chuyện và sau biết bao ngày tháng để nhìn nhận lại bản thân thì có lẽ vài dòng tin nhắn từ xa sẽ không bao giờ là đủ để bộc lộ hết những điều mà mình cần

nói.

Như thế tôi bắt đầu đợi, đợi cho đến khi bạn học xong thì năm sau có thể về nhà. Và cũng nhờ vậy mà tôi bắt đầu tha thứ cho bạn, với những tức giận và nhói đau trong trái tim tôi được moi lên dần để thả đi trong suốt hơn 2 tháng cuối năm, khi tôi đạp xe ngoài đường hơn 1 tiếng đồng hồ mỗi ngày vào buổi chiều tối. Tuy nhiên, cuộc đời thì có mấy khi thuận theo suy nghĩ của ta, bởi vì đến cuối 2019 thì đại dịch covid bùng phát và đường biên giới của mọi quốc gia đều bị đóng cửa.

Đến gần giữa 2020 thì sự chờ đợi của tôi trở nên mỏi mòn vì bạn vẫn chẳng có một động tĩnh gì. Rồi khi tôi quen biết chị MT thì chị lại được cho hay nhiều thứ về câu chuyện của tôi trong khi tôi chẳng nhờ chị giúp. Và do thấy có duyên nên tôi kể câu chuyện của mình cho chị, để chị thấy thương tôi mà

tự mình nhắn tin cho bạn nhưng người ta vẫn chỉ im bạch không hồi đáp. Chị nói rằng câu chuyện này vẫn chưa kết thúc nên lại thắp lên niềm hy vọng ở trong tôi.

Cuối tháng 8 năm 2020, trước khi thực hiện chuyến đi vào Sài Gòn để làm việc quấn dây đá thì tôi nhắn tin cho BA, nhờ BA giúp tôi liên lạc với bạn. Thấy tôi nhờ thì BA nói hai đứa lại giận nhau gì hả, để rồi BA bất ngờ khi biết rằng từ sau tốt nghiệp là 2 đứa đã không còn liên lạc nữa, trong khi BA cứ tưởng 2 đứa đã làm hòa với nhau. Sau đó vài hôm mà vẫn không thấy BA trả lời thì tôi cũng chẳng hỏi lại, nhưng tôi biết chắc chắn rằng BA đã nhắn tin cho bạn. Đến tháng 12 khi tôi đã ổn định chỗ ở trong Sài Gòn thì BA qua chơi với tôi một hôm, rồi lúc đang ngồi trò chuyện thì BA bỗng vu vơ lắc đầu nói một câu: “[tên cậu bạn] nó nghĩ cái gì ở trong đầu không

biết". Và dù chỉ nghe bóng gió vậy nhưng tôi thấy chút rộn trong lòng vì tôi biết BA đang nói về điều gì.

Mãi cho đến sát tết 2021 thì tôi mới thấy cậu bạn viết nhạc làm thơ và đăng công khai ở trên Facebook, rằng bạn muốn rời đất khách để về quê nhà nhưng vẫn chưa thể nhúc nhích được vì đại dịch, khiến tôi cảm thấy vừa vui vừa buồn, vừa thương vừa ấm ức. Tôi thấy vui vì cuối cùng bạn cũng chịu hồi âm dù chỉ là mơ hồ và bóng gió, tôi thấy buồn vì tủi thân sau bao nhiêu năm vẫn chưa có một niềm vui thật sự nào từ bạn. Tôi thấy thương vì tôi hiểu được nỗi lòng bên trong bạn vì muốn thể hiện bằng hành động hơn là những ngôn từ mà luôn có thể tạo ra sự hiểu lầm, và tôi thấy ấm ức vì nhiêu đây là quá ít ỏi sau tất cả mọi chuyện. Nhưng sau cùng thì tôi có thêm động lực để đợi, và chờ.

Đến cuối 2021, khi không còn sức lực nào để ở lại Sài Gòn lâu hơn nữa thì tôi lại buồn, vì việc tôi vào thành phố cũng là để đợi bạn mà thôi. Thế nên tôi lại buông thêm một lần và chặn Facebook của bạn trước khi tôi dọn dẹp mọi thứ để về nhà ở quê.

Sang năm 2022, có một cô bạn mới xuất hiện và bảo muốn xem tarot cho tôi mà tôi chẳng hề nhởn, nên tôi bảo cô bạn xem ra thông điệp gì cho tôi cũng được. Và khi xem xong thì cô bạn lại đào lên và tiếp nối câu chuyện mà tôi đã bỏ đi đến vài lần, rồi do thấy có duyên nên tôi lại kể cho cô bạn toàn bộ câu chuyện. Sau đó cô bạn tự mình vào Facebook của người ta để lục tung lên, dạo hết người thân họ hàng để xem thử thì mới biết rằng mãi tết vừa rồi thì người ta mới về nhà được, sau 3 năm dòng dã bị kẹt ở nước ngoài nhưng có vẻ người ta lại bay đi rồi vì tôi đã chặn Facebook bạn rồi còn đâu. Và lúc nhìn thấy

những tấm hình của bạn với khuôn mặt buồn bã và gầy ốm mà tôi thấy thương trong lòng.

Thấy thế thì cô bạn thúc giục tôi nhắn tin cho người ta, bảo tôi viết nêu một lá thư để nói hết những điều mình cần nói. Rồi trong lúc nằm nghỉ trưa ngày hôm đó thì chữ chiếc bắt đầu ùa về trong đầu, làm tôi ngồi dậy và viết ra những dòng chữ thật lòng để kể lại tất cả mọi sự việc cũng như mọi cảm xúc của tôi từ cái ngày đầu tiên khi câu chuyện bắt đầu. Và cuối cùng, tôi nói cho bạn biết rằng sau tất cả, dù tôi có chặn Facebook bạn, dù tôi chỉ nhận được ít hơn 1 phần niềm vui và hơn 9 phần là nỗi đau thì tôi vẫn tha thứ, vẫn đợi, vẫn chờ, vẫn hy vọng câu chuyện này sẽ có một cái kết, và nếu như bạn không trả lời lá thư thì tôi sẽ không đợi thêm nữa.

Tới tháng 9, sau 5 tháng trôi qua mà lá thư vẫn không một lời hồi đáp thì tôi dành nhờ cô bạn xoá tin

nhắn đi vì cô bạn đã giúp gửi hộ tôi. Đến đây thì tôi chấp nhận dấu chấm hết cho câu chuyện này nhưng bên trong tôi vẫn còn một tia hy vọng nhỏ nhoi, cho tới khi bước chân vào quán trà thì tôi mới hoàn toàn buông được.

Đến bây giờ thì tôi mới có thể nhìn thấy được toàn bộ câu chuyện, tôi cứ nghĩ rằng đó là một lá thư thật tâm thì bạn sẽ trả lời nhưng không ngờ đó là một lá thư đầy tàn nhẫn, khi tôi làm người ta cảm thấy bản thân còn không xứng đáng để tồn tại trên cùng một mặt phẳng với tôi chứ nói chi là đáp trả. Bởi vậy mà tôi đã viết nên một lá thư chỉ gửi đi một chiều, để tôi khép lại một câu chuyện tình dài 10 năm mà tôi đã viết nên cho đời. Một câu chuyện mà tôi phải tự trao cho mình những câu xin lỗi, những lời cảm ơn và những tiếng hỏi thăm qua những bản tình ca sâu lắng. Một câu chuyện về hai đường thẳng song song không

bao giờ cắn nhau với niềm vui và nỗi buồn, với yêu thương và thù ghét, với tức giận và tha thứ, với đợi chờ và buông bỏ, với hy vọng và rồi tuyệt vọng...

...

Lục lợi xong thì chú rồng bỗng kéo ra một cục đen to tướng từ trong đầu của tôi để quăng ra ngoài và phun lửa thiêu rụi nó. Sau đó rồng bò quanh xuống trước ngực của tôi:

- Trái tim này yêu rồi nè! Ai vậy?

Tôi vẫn chỉ tум tẩm cười mà không nói năng câu nào với rồng, bởi vì đã biết nhau quá rồi nên có gì đâu để nói. Và sau đó thì rồng quấn tròn ngồi trên đầu tôi khi tôi đi xuống dưới nhà.

- Người yêu của Ngài đó hả? – Rồng hỏi khi thấy một em gái đang ở quầy pha chế.

Tôi vẫn không trả lời gì nhưng dựa vào phản ứng trong cơ thể của tôi thì rồng có thể biết được.

- Đó phải không? – Rồng lại hỏi khi thấy một em gái khác đi vào quán.

Rồng hỏi xong thì tự biết chẳng phải vì cơ thể của tôi vẫn không có phản ứng gì. Cho đến khi em xuất hiện và bước vào quán thì tôi quay ra nhìn rồi vội ngoảnh mặt đi chỗ khác, giúp rồng biết ngay chính là người này. Và thế là rồng ngồi im trên đầu tôi, nhìn em chăm chú không rời mắt khi em đi từ bên ngoài vào đến tút phía trong quầy pha chế.

- Xinh thế, lại một cô gái ngốc nghếch gu của Ngài! – Rồng nói một cách tinh bơ mà làm tôi bật cười trong lòng.

Cứ nói em ngốc nghếch vậy chứ thực ra em cũng rất thông minh, và thông minh thì thường đi với hai chữ tò mò nên chắc chắn có gì trên hành tinh này mà em không biết.

...

Vài ngày sau, một buổi sáng thức dậy thì tôi bỗng biết được một điều, đó là kiếp trước tôi và em đã từng yêu nhau. Nhưng yêu chẳng được bao lâu thì tôi bỏ em ra đi bởi vì công việc, và tôi khăn gói lên đường mà cũng chẳng một lời từ biệt để không lâu sau đó em phải lên xe hoa đi làm dâu cho nhà người khác, để em vẫn ôm trong lòng nỗi nhớ nhung và mong ngóng suốt cả cuộc đời. Có lẽ vì vậy mà kiếp này tôi phải trả cái nợ mà mình đã gieo, đó là cái nghiệp chờ đợi một người không bao giờ quay trở về.

Rồi một hôm ở dưới nhà, khi các em gái trong quán đang ngồi tụ tập nói chuyện với nhau thì tôi cũng đứng ngay đó, để thấy em ngồi cười nói một cách vu vơ và gượng ghịu:

- Em phải lớn lên thôi chứ em không thể là trẻ con mãi được!

Tôi chỉ nhìn em và mỉm cười, với một mong muốn nói cho em biết rằng:

“Ngốc ạ! Em có biết cái khái niệm lớn lên mà con người tự tạo ra cho mình chỉ là một cái bẫy không? Đó là chuyến tàu một chiều đi đến một cánh đồng đầy hoa mặt trời rực rỡ, nhưng khi đặt chân xuống rồi thì người ta mới biết ở đây toàn là hoa giả và chỉ đẹp với vẻ ngoài hình thức, để cho người đời có thể chụp nên những tấm hình ảo diệu và trưng diện trước thiên hạ. Để rồi sau đó họ nhanh chóng trở nên buồn bã và ngán ngẩm vì ở đây không có không gian để chạy nhảy, không có ong bướm để vui đùa và không có gió thoảng để thả tóc tung bay.

Anh đây là một trong những người con đầu tiên của Cha, đã đi cùng Cha từ khi chưa có một hạt bụi nào ở trong không gian. Vậy mà cái vũ trụ này được bao nhiêu tuổi thì anh đã già cỗi bấy nhiêu, nhưng

đối với Cha thì anh vẫn chỉ luôn là một đứa trẻ vài tuổi đầu không bao giờ chịu lớn, vẫn mãi khờ dại và ngây ngô như cái lúc Cha đã tạo nên anh, vẫn hoài bày ra biết bao đồ chơi rơi vãi khắp Nhà để Cha quét dọn và xử lý. Nhưng Cha chẳng bao giờ phàn nàn hay áp đặt ở anh một điều gì, vì Cha nhận ra rằng chính sự tình cờ nặn nên một đứa trẻ khờ dại mà đã tạo ra được toàn bộ vũ trụ đầy màu sắc và kỳ diệu ngày hôm nay.

Bởi vậy, đừng bao giờ lớn lên em nhé, hãy cứ là một đứa trẻ con, như lúc ban đầu Cha đã tạo ra em, như ngày hôm qua em đã từng, như hôm nay em vẫn thế cho đến muôn đời mãi mãi về sau, dù cho thời gian có ngừng trôi, cơn gió có hết đung đưa và hạt cát có thôi chuyển động..."

- ***CHƯƠNG 8: THÙ***

Cậu bạn cùng phòng với tôi ở quán trà có một quan điểm sống rất là đơn giản, đó là thấy âm khí thì né và gặp ma quỷ thì chạy. Mà bạn chưa hiểu rằng âm khí hay ma quỷ thì được tạo ra từ cái tâm phân biệt và nỗi sợ hãi ở bên trong cơ thể. Và nếu mọi thứ trăng đèn rõ ràng như vậy, sáng thì tốt và tối thì xấu thì vũ trụ sẽ buồn tẻ và đơn điệu biết bao.

Giống như với một con kiến, nó là bạn của ta khi nó còn ở dưới đất và giúp nhặt đi những mảnh vụn bánh mì ta đã làm rơi vãi. Còn khi nó bò lên tới giường và cắn vào da thịt ta thì nó trở thành kẻ thù của ta. Bởi vậy, thù và bạn chỉ là hai khái niệm mang tính tương đối, thù có thể trở thành bạn khi họ biết giữ khoảng cách và tôn trọng ta, hay bạn có thể trở thành thù khi họ áp đặt mong muốn của họ lên ta hay xâm phạm sự tự do của cơ thể ta mà khiến ta phải tức giận và chịu đựng. Và đây cũng chính là nguyên tắc

mà luật nhân quả vận hành dựa trên, rằng khi ta xâm phạm ý chí tự do, tác động đến cơ thể của người khác hay tạo ra sơ hãi, nỗi đau cho họ thì nghiệp lực sẽ được hình thành.

Hồi học lớp 5, trong một lần ra quán điện tử gần nhà để xem người ta chơi với quyển truyện tranh tôi cầm trong tay thì có 2 bạn là anh em song sinh lớn hơn tôi vài tuổi đến bắt chuyện làm quen và muốn trao đổi sách với tôi. Thế là tôi và 2 bạn bắt đầu chơi với nhau, thường xuyên qua lại nhà của nhau ngoài giờ lên lớp mà tôi không hay biết rằng 2 bạn này có tính cách rất du côn.

Cho tới một hôm, khi bố tôi phát hiện chồng đĩa CD của mình bị mất thì mẹ chở tôi lên nhà 2 bạn để hỏi thử, bởi vì nhà tôi đóng cửa từ sáng đến tối và chỉ có tôi dẫn 2 bạn vào nhà chơi bằng đường hẻm nhỏ ở phía sau nhà. Sau đó, dù cho 2 bạn không nhận mình

lấy nhưng tôi vẫn nghỉ chơi và không giao du với 2 bạn thêm nữa. Rồi một ngày khi 2 bạn đi học trên trường trung học thì anh trai tôi đã tìm đến 2 bạn để nện cho một trận.

Và để trả thù thì 2 bạn xuống trường tiểu học để kiểm tôi, khi tôi đang học phụ đạo để thi chuyển cấp. Lúc nghe cậu bạn cùng xóm chạy vô lớp nói cho tôi biết là có 2 đứa mang theo dao đứng đợi tôi ở cổng thì tôi bắt đầu hoang mang và không còn nghe được cô dạy những gì ở trên bảng. Đến khi tan học thì tôi không dám bước ra khỏi phòng vì sợ hãi trong người, đến nỗi các bạn học phải kéo tôi đi. Nhưng ra đến giữa sân trường thì tôi bắt đầu gào khóc và để cô tổng phụ trách bắt gặp.

Sau khi đưa tôi vào văn phòng và biết được chuyện thì cô đi ra cổng gọi 2 bạn vào để tra hỏi đầu đuôi. Cùng lúc đó, cậu bạn gần nhà tôi đã chạy về và

gọi cả xóm lên đứng trước cổng trường để đợi. Thế là khi được ra về, vừa bước ra cổng thì 2 bạn này bị cả xóm tôi nhảy vào đánh đấm túi bụi, rồi 2 bạn lấy dao trong người ra mà làm mọi người chạy tán loạn và đạp đổ cả mấy mâm thúng của các cô bán hàng trước cổng trường.

Lúc mấy bạn đánh nhau thì tôi vẫn còn ở trong trường, mãi một hồi sau mới có bạn đi vô để cùng tôi về nhà. Tới tối thì tôi nghe mọi người kể lại chuyện đã đánh 2 bạn này như thế nào, rằng 2 bạn này rất lì lợm, bị tịch thu dao và người thì bầm dập nhưng vẫn hống hách không biết sợ ai.

Như thế, lên trung học thì tôi né hẳn con đường của nhà 2 bạn này mà chỉ dùng đường lớn để đi học. Và sau khoảng 2-3 năm gì đó thì tôi nghe mẹ bảo là nhà của 2 bạn đã chuyển đi nơi khác, giúp tôi thấy nhẹ trong người nhưng nỗi ám ảnh về 2 bạn vẫn còn

đeo theo tôi mãi trong những giấc mơ cho đến khi tôi vào đại học.

Còn khi ở nhà, tôi và anh trai cũng thường bị bố mẹ đánh đòn và phạt quỳ úp mặt vào tường do 2 đứa suốt ngày gây gỗ với nhau. Tôi nhớ có một lần vào bữa tối tôi và anh trai bị nhốt trong gầm cầu thang, tôi ở ngăn trên còn anh trai thì ở phía dưới. Hay có hôm bố tôi say xỉn về và cầm chổi nện tôi, vừa ra sức đánh vừa chửi rủa với cây chổi cong queo hết cả, làm tôi quỳ đó chịu đòn trong đau đớn mà té ra cả quần. Và tuy bị đánh nhiều như vậy nhưng tôi thực sự chẳng giận gì bố mẹ mà vẫn có một tuổi thơ hồn nhiên như những đứa trẻ vô tư khác.

Hồi tôi còn bé là bố mẹ đã hay gây lộn với nhau nhưng tôi thường không để ý và cũng không bị tác động nhiều, cho đến khi ra trường và về lại nhà, với ý thức và sự nhạy cảm tăng lên nhiều lần thì tôi mới

cảm thấy được sự căng thẳng cùng cực khi bố mẹ tôi cãi nhau. Nguyên nhân chính là từ những niềm tin của 2 người về gia đình, về vai trò của vợ hay chồng, và cũng bởi mẹ tôi thường thấy tủi thân khi bố tôi chỉ đi suốt ngày mà chẳng bao giờ về nhà ăn cơm hay làm cho mẹ tôi điều này điều kia.

Có những khi bố tôi qua nửa đêm mới về thì cãi vã lại xảy ra, rồi la hét và đập đồ mà làm tôi nằm co ro trên gác lúc nửa đêm với một cảm giác kinh khủng ở trong người, đến nỗi cái đầu tôi cứ nghĩ đến cảnh bố tôi nổi điên lên và giết hết cả nhà. Bởi vậy, cái nỗi sợ này ăn vào tiềm thức và khiến tôi có lần ngủ mơ bị bố lấy dao đâm mà làm tôi bật dậy với vết nhói ở bụng giống y như thật. Cho đến khi mẹ tôi theo học một môn pháp, nhìn thấy và hiểu ra được những cái chấp ở bên trong thì mẹ tập cách buông dần để rồi bớt được những mâu thuẫn hằng ngày với bố.

Đến gần giữa 2018, sau nhiều tháng tôi chẳng làm việc mà chỉ ngồi không và viết bài thì bố tôi bắt đầu nổi giận. Và khi có chú ở bên Mỹ về quê thăm họ hàng, qua nhà tôi chơi cùng một bác trai bên nội thì bố gọi tôi xuống nhà để trò chuyện. Lúc chú hỏi tại sao tôi giỏi như vậy mà cứ ru rú ở nhà, không phụ giúp gia đình thì tôi mới nói chút ít về những điều mà mình đang làm, để rồi bố tôi được lúc thể hiện mà quát lớn và chửi vào mặt tôi, rằng tôi là đồ âm phủ, không bằng con chó ngoài đường, đi chết cho xong. Nghe vậy thì người tôi trở nên khó thở, nặng trĩu và lạnh lẽo như một cục tạ chìm nhanh xuống nước, rồi tôi chỉ im lặng và gật gù vì có nói gì thì cũng chẳng ai hiểu được.

Không lâu sau đó, có một người bạn đại học lên Đà Lạt với lý do công việc thì tôi ra ngoài đi chơi với bạn một hôm. Đến tối về nhà thì tôi nghe bố ở trong

phòng trên gác cầm ràm với mẹ về tôi, làm tôi u buồn mà lấy túi xách ra để nhét đồ vào, để đi khỏi cái nhà này cho xong. Nhưng sau đó thì tôi chỉ nằm lăn ra sàn, ngừng suy nghĩ trong đầu để nỗi buồn trôi qua chứ tôi chẳng bỏ đi được. Vì dù ngoài kia có bao nơi để tôi đi nhưng sau cùng chỉ có một nơi để tôi gọi là nhà, và dù ngoài kia có muôn người yêu thương tôi nhưng sau cùng chỉ có một người để tôi gọi là bố và một người để tôi gọi là mẹ.

Đến khi tôi xin làm việc trở lại thì mọi chuyện không còn căng thẳng nữa, nhưng một hôm bố tôi say xỉn về nhà thì vẫn cầm ràm với mẹ ở trong phòng, làm tôi đang múc cơm ở dưới bếp mà cảm thấy khó ở không chịu được, để tôi phải nói ra một câu mà vọng lên gác. Thế là bố lục đục mò dậy để xuống nhà nói chuyện với tôi, nhưng tôi đã biết cái cảnh nói chuyện với bố lúc say là như thế nào rồi nên tôi cầm tô cơm,

mở cửa và đi ra khỏi nhà. Rồi tôi vừa đi vừa cầm thìa xúc cơm ăn với bộ đồ ngủ mặc trên người, vì chuyện gì thì gì nhưng tôi phải ăn trước đã, và lúc đến cái ngã ba ngay chợ nhỏ gần nhà thì tôi ngồi xổm ở giữa đường, dưới ánh đèn vàng để ăn hết cái tô cơm. Cho tới khi biết chắc là bố đã lên giường ngủ thì tôi mới quay về nhà.

Tính cách của tôi là vậy, ăn ngủ là nhu cầu cơ bản của cơ thể nên tôi không để những chuyện khác làm ảnh hưởng đến hai việc này. Thế nên dù cho tôi có buồn bã bao nhiêu hay có chuyện gì xảy ra đi nữa thì tôi vẫn ăn ngủ một cách bình thường, và tôi chỉ khó ngủ mỗi khi tập trung quá nhiều để làm việc hay có chữ trong đầu cần viết ra. Cũng do tôi đã chịu đau quen rồi nên tôi thường giữ những điều nặng nề cho bản thân mà ít khi nào đem kể cho người khác, và nếu có nói ra thì tôi cũng chỉ thuật lại với sự nhẹ

nhàng và hài hước mà tạo nên cái nhìn về tôi lúc nào cũng vô tư và vui vẻ. Vì thế, những đau buồn thật sự thì tôi chỉ để gặm nhấm và nhâm nhi khi tôi ở một mình cùng với những bộ phim hay những bản nhạc làm lay động trái tim tôi.

...

Lúc mới vào quán, tôi cảm thấy vui vì có thêm một người bạn để chia sẻ nhiều điều trong cuộc sống dù phải mất ít thời gian để làm quen với việc ở cùng bạn. Cho đến một hôm, sau gần 1 tháng vào quán thì bạn bắt đầu tâm sự và kể cho tôi những điều bạn chưa kể với ai bao giờ, rồi cũng từ đây mà tôi và bạn không còn là 2 người bạn vô điều kiện như lúc ban đầu nữa.

Vì sự xuất hiện của tôi đã làm cuộc sống của bạn có thêm niềm vui và tiếng cười, giúp bạn cảm thấy thoải mái để bộc lộ bản thân nên bạn đã kể cho tôi biết nhiều hơn về bạn, để rồi trong bạn vô thức biến

tôi thành một món đồ quý giá của bạn mà bạn cũng không hề hay biết, để tạo ra cái mà chúng ta thường gọi là mối quan hệ kiểm soát và độc hại.

Từ đó, bạn bắt đầu chờ đợi và kỳ vọng ở tôi nhiều thứ, muốn tôi xem phim cùng bạn, muốn tôi đi chơi với bạn hay đọc kinh cùng bạn mỗi tối trước khi đi ngủ. Rồi bạn muốn tôi được trở nên tốt đẹp, vui vẻ theo niềm tin và cách nghĩ của bản thân mà bạn bắt đầu quan sát tôi từng li từng tí, để chỉnh cách tôi đi, sửa dáng tôi ngồi hay ý kiến kiểu tôi mặc.

Do cảm thấy bị mất đi sự tự do của bản thân nên tôi bắt đầu dùng những lời nói bóng gió để phá đi cái sự sở hữu vô thức ở bên trong bạn, để bạn không còn kỳ vọng hay chờ đợi ở tôi điều gì nữa. Và hậu quả hiển nhiên chính là đau khổ và thất vọng được tạo ra ở bên trong bạn.

Tôi đem chuyện của bạn và tôi kể cho chị TC biết theo một cách vui nhộn vì tôi cũng không phán xét cách ứng xử hay mong đợi của bạn dành cho tôi. Nhưng sau đó chị TC cũng nói cho chị TH để rồi chị TH lôi bạn đi chữa, bảo là bạn bị dính mắc cài nên thể hiện cảm xúc thái quá. Nghe vậy thì tôi biết rằng chữa cũng chẳng được gì mà bạn phải tự mình nhận ra và gỡ chúng đi, vì đây là những cái chấp và sợ hãi có sẵn ở bên trong bạn chứ chẳng phải ai gắn vào.

Sau đó vào một buổi tối ở trong phòng, bạn sưng sỉa chia sẻ là bạn đã nói chuyện với Cha, trách Cha tại sao đưa đến cho bạn một người tuyệt vời như vậy để rồi làm bạn buồn, trong khi bạn buồn là do tự thân bạn tạo ra cho mình bằng những kỳ vọng và mong đợi của bạn dành cho tôi. Bởi vì bạn đã chấp vào chữ “Duyên” mà nghĩ rằng tôi là một món quà được đưa đến cho bạn, nhưng bạn đâu biết sự thực thì tôi chính

là một tấm kính trong suốt ở trước món quà ấy để bạn chạy vội tới mà đập mặt vào và té ngã ngửa, cho bạn cơ hội để nhìn nhận và phát triển bản thân mình.

Thế rồi tôi bắt đầu nói chuyện với bạn, giúp bạn thấy được những nỗi sợ bên trong mà tạo ra cái tâm phân biệt đối với bản thân và người khác bên ngoài. Tôi nói ra vài điều thì cái nào bạn cũng lắc đầu nói không đúng vì bạn có nỗi sợ bị người khác đánh giá về mình, cũng như bạn nhận diện bản thân rất yếu nhưng lại luôn nghĩ rằng mình hiểu bản thân rất rõ với vô vàn kiến thức mà bạn đã học được.

Khi nhận ra tôi không thể góp ý gì về bản thân bạn thì tôi xin lỗi đã nghĩ sai về bạn, rồi tôi chuyển qua kể bạn nghe cách tôi sống như thế nào. Tôi nói rằng câu chuyện mà bạn chỉ kể cho mỗi tôi từ xưa đến giờ thì cũng chẳng có gì xấu xa phải giấu giếm, vì cuộc đời của tôi cũng đâu có khác gì mà ai chơi với

tôi cũng đều biết. Và tôi nói tôi không có phân biệt giữa người thân hay người lạ, tôi có thể ra đường gặp bất kì ai và kể cho họ tất cả mọi thứ về bản thân tôi nếu họ cởi mở để lắng nghe.

Tôi nói xong thì bạn chuyển qua “chế độ sách giáo khoa”, bạn hỏi tôi có bao giờ ra bờ sông chưa, vì khi đứng trên bờ nhìn xuống thì thấy nước cạn nhưng bước xuống rồi mới thấy nước sâu, rồi bạn bảo là chỉ nói với tôi vậy thôi để tôi tự hiểu. Đến lúc này thì tôi câm nín luôn vì bạn ẩn ý nói tôi nông cạn, mà bạn không biết rằng tôi có thể nói cho bạn biết tại sao nước có tính chất khúc xạ, bởi vì nếu nước không có tính chất bẻ cong và phản xạ ánh sáng thì các sinh vật sẽ không phân biệt được giữa nước và không khí. Thế là tôi xin lỗi bạn thêm một lần nữa để được yên thân mà đi ngủ, rồi tôi chấp nhận cứ để bạn nghĩ rằng tôi là một đứa yếu ớt và hiểu biết ít hơn bạn.

Như thế, cứ được năm bảy hôm bình thường thì lại có vài ba ngày tôi và bạn không nhìn mặt nhau, vì bạn đụng chạm đến sự tự do và làm tôi bức bối với cách suy nghĩ hay mong muốn của bạn. Và với những ngày mạnh ai nấy sống thì lại là niềm vui vì tôi được ăn ngủ ngon lành, tự do tự tại mà không có ai đụng chạm tới tôi. Cho đến một hôm bạn không chịu được và ngồi trên giường sưng sỉa nói rằng tôi là người có IQ rất cao nhưng không ngờ lại có EQ thấp vậy, vì theo cách nghĩ của bạn thì tôi là người làm bạn buồn hoài mà không biết cách hòa giải, trong khi tôi thấy hết mọi thứ và để mặc bạn đó thôi.

Bạn nói với tôi mà không biết rằng chính bạn là người không quan tâm tới cảm xúc của người khác, thấy tôi khó chịu mà vẫn áp đặt cách nghĩ và đòi hỏi của bạn lên tôi. Giống như có một lần tôi và bạn đi chợ, bạn mua hàng mà cứ lừa đi lừa lại và nói chuyện

cũng không có đầu đuôi để cô bán hàng lầm tưởng bạn có bực bội trong người, rồi lúc lên xe chuẩn bị chạy đi thì cô đứng bên cạnh ấp úng nói rằng có gì thì bỏ qua cho cô, cần gì thì quay lại mua thêm. Thấy thế thì tôi đành phải nói cho cô biết tính cách của cậu bạn là như vậy chứ không có vấn đề gì cả, để cô hiểu ra mà vui vẻ và bớt áy náy trong lòng.

Đến khi tôi kết nối với Cha và bắt đầu nhớ lại mọi thứ rồi thì tôi nói cho bạn biết vài điều, rằng những hình ảnh ban đầu bạn được cho thấy về kiếp sống của tôi và bạn thì không có thật, vì chúng chỉ là tiền đề để tôi và bạn có sự gắn kết trước khi vào quán trà mà thôi. Thế nên đây là kiếp sống đầu tiên tôi và bạn gặp nhau, do lúc ở trên trời bạn thường xuyên khấn nguyện được một lần đi cùng và giúp đỡ cho tôi nên tôi đã chấp nhận sự thỉnh cầu của bạn. Và để đáp trả lại thì tôi sẽ chỉ cho bạn về tình yêu vô điều kiện,

cũng như thông qua bạn để tôi giúp người đời thấy được thế nào là tình yêu ích kỷ và sở hữu của cái ngã cơ thể.

Và lúc nghe nói tôi sẽ giúp dạy bạn về tình yêu vô điều kiện thì bạn chỉ nghĩ tới những thứ vui vẻ và tốt đẹp mà không biết rằng đây là một bài học về nỗi đau và sợ hãi. Bởi vì tình yêu vô điều kiện là sự yêu thương biết buông bỏ, không níu kéo, không áp đặt và cho phép người khác được tự do là chính mình dù cho họ có trở nên xấu xa hay tự làm hại bản thân đi chăng nữa. Còn đối với bạn thì tình yêu vô điều kiện lại mang một nghĩa khác, đó là sự hy sinh bản thân và cho người khác hết tất cả những gì mình có thể, để giúp họ trở nên tốt đẹp và hạnh phúc như cách mình suy nghĩ, để rồi ôm chặt họ không chịu buông và sợ hãi lo lắng khi họ trở nên lầm đường lạc lối. Bởi vậy mà tôi thở dài khi bạn càng áp đặt, lo lắng và mong

mỗi ở tôi mỗi ngày một nhiều hơn.

- Con bó tay với bạn luôn Cha ạ! – Tôi than thở với Cha vì chẳng biết nói với ai bây giờ.
- Lúc con nhận lời để bạn theo phụng sự cho con là con đã biết trước điều này rồi, giờ con ráng chịu đi.

Thế là tôi bước tiếp với cái kịch bản này, tôi là bài học của bạn, còn bạn là thử thách chịu đựng của tôi.

...

Vào một buổi tối, không lâu sau khi được mở các khả năng tâm linh, tôi thấy có một đám khói đen khá lớn ở giữa bếp lâu 3 trong lúc đang đi lên phòng, nhưng tôi chẳng để tâm mà vẫn vô phòng để tắm rửa như mọi khi. Xong xuôi thì tôi lên giường ngồi để thiền một chốc, và lúc tôi chuyển qua bước điều hòa thả lỏng cơ thể thì cái bóng đen bắt đầu di chuyển, đi từ từ vào phòng tôi. Thấy thế thì tôi đổi cách hít thở

và mở sát khí để sẵn sàng đánh lộn nếu cần thiết.

Và khi thấy cái bóng đen chỉ đứng trước mặt tôi mà không có dấu hiệu động tay động chân thì tôi trở về trạng thái bình thường, để xem bạn này muốn nói cái chi. Nghe xong thì tôi mới biết cậu bạn quỷ 6 nanh này đến xin được ban Ông, để linh hồn của cậu bạn được chuyển hóa giống như cô bạn quỷ 6 nanh mà đã ở trong người tôi suốt mấy chục năm qua.

Chuyện là khi tôi còn bé xíu, còn chưa tới 5 tuổi thì đã bị phát hiện danh phận nên tôi bị khiến đi vào nhà của người thân ở bên vườn, rồi tôi cứ rót nước tương ra chén mà uống cho đến hết cả chai. Sau này lớn lên thì mẹ mới kể hồi bé tôi bị sỏi thận suýt chết, đi cầu đi tiểu ra máu đến người không còn tí huyết nào mà bố tôi phải truyền lại cho. Và ở cái lúc cận tử này thì một cô bạn quỷ đã nhảy vào người để giữ cho cơ thể của tôi được sống, cho linh hồn của tôi có thể

từ từ vô lại thân xác. Sau đó thì cô bạn quỷ vẫn không dời đi mà cùng sinh sống để giúp tôi ẩn thân.

Đến lúc vào quán trà với Cha và Thần Phật ở đây thì cô bạn quỷ không cần phải ở trong người tôi thêm nữa, và do có Ơn hỡ trợ tôi nên cô bạn đã được Cha chuyển hóa thành một bé gái thiên thần, chạy nhảy xung quanh một cô thiên thần hướng dẫn ở trong hình ảnh mà tôi được thấy. Và rồi một hình ảnh khác hiện lên, tôi nhìn thấy cậu bạn quỷ này cũng thường xuyên loanh quanh trên mái nhà khi tôi còn ở quê, để được ở gần người bạn của mình và cũng trợ giúp bảo vệ tôi. Thấy vậy thì tôi rơi nước mắt vì cảm động, và tôi hứa sẽ xin Cha ban cho cái Ơn này để cậu bạn được đi cùng người thân yêu sau khi mọi thứ kết thúc, còn bây giờ thì vẫn có việc để làm nên tôi tạm biệt cho cậu bạn ra về.

...

Qua đầu tháng 8, trước khi viết nên quyển sách mới thì tôi chắp tay để phát nguyện bắt đầu công việc của mình, mà tôi không hề biết mình đã gửi đi một lời thách thức tới kẻ thù ở trên cao, đó là vua quỷ Satan. Rồi sáng hôm sau thức dậy thì tôi nghe nói là có biến và thấy dưới nhà tràn ngập âm khí, là do Satan đã đáp trả và phóng năng lượng bay khắp các tầng trời, để bây giờ mọi người nơi nơi phải đi dọn dẹp.

Trong cùng ngày hôm đó, lúc ngồi thiền thì tôi thấy có một con rắn hổ mang trắng ngồi im ở giữa nhà phía trước tầng trệt. Sau khi nghe tôi hỏi thì con rắn biến thành một ông lão râu tóc trắng dài, Ngài là một vị thần cổ cai quản vùng đất nơi đây và khi thấy có chuyện thì mới hay biết quán trà này có nhiều người tụ tập nên Ngài lại để chào hỏi, rồi một hai hôm sau Ngài mang luôn “văn phòng” của mình qua đây để làm cho vui.

- ***CHƯƠNG 9: NGHIỆP***

Trong quán trà, mọi người thường dùng 2 khái niệm để nói đến việc bị bên ngoài tác động vào tâm trí mà dựa trên nghiệp quả của con người, đó là bị dẫn dắt và bị dính mắc cài.

Bị dẫn dắt có thể hiểu như là bị lừa đảo, khi có thế lực bên ngoài ảnh hưởng tạo ra cho ta suy nghĩ, hình ảnh hay đưa người khác đến với ta để khiến ta tạo ra những lựa chọn hay quyết định trong cuộc sống mà sau cùng đưa ta đến cuối con đường của đau khổ, sợ hãi, thua thiệt hay mất mát. Và đối tượng bị tác động kiểu này thường là những người bên trong có nhiều mong đợi, kỳ vọng và lòng tham mà ít khi nào để tâm tới nhân quả.

Ví như một người chẳng bao giờ quan tâm đến việc kinh doanh đất đai nhưng một hôm họ lại mơ thấy người thân bảo đi mua đất để bán hay có một người bạn xuất hiện và chỉ cho họ cách kinh doanh

bất động sản, thế là họ làm thủ và gặt hái được lợi nhuận từ vài mảnh đất nhỏ đầu tiên. Đến khi cảm thấy kiếm tiền thật dễ thì họ cầm cố nhà cửa đang ở để đi mua những cái lớn hơn, để rồi phát hiện ra mình đã bị lừa và mất trắng tất cả vì giấy tờ của miếng đất là giả, dẫn đến tán gia bại sản vì cái nghiệp ngày xưa đã từng lừa lọc, lợi dụng người khác hay ngồi không cho vay nặng lãi.

Còn với bị dính mắc cài thì đây là một dạng bám chấp được gắn vào trong tâm trí của ta từ bên ngoài, cũng dựa trên nghiệp quả rằng ta đã gây ra sơ hãi hay khổ đau cho người khác. Đối tượng bị tác động kiểu này thường là những người có cái tâm phân biệt, hay phán xét, đánh giá và áp đặt người khác.

Ví dụ như một cô vợ có một anh chồng rất là gia trưởng nhưng cô có một gia đình thuận hòa và ấm cúng vì cô biết cách chấp nhận và không đòi hỏi gì ở

anh chồng. Dù cho cô có thấy những bài viết về nam nữ bình đẳng hay có bạn bè được người chồng phụ giúp công việc nhà cửa đi nữa thì cô cũng chẳng để tâm. Cho đến một hôm trên đường về, cô bị ma quỷ đi theo và tác động vào tâm trí, khiến cô suy nghĩ và chấp vào việc anh chồng cần phải chia sẻ việc nhà với cô.

Thế là buổi tối cô nói chuyện với chồng mình, đem bạn bè ra để so sánh với mong muốn anh chồng sẽ giúp san sẻ công việc nội trợ. Nhưng với tính cách gia trưởng thì anh chồng đâu có chịu mà bắt đầu cãi vã và đập đồ, để rồi sự tức giận trong hai người tỏa ra rất nhiều âm khí mà trở thành thức ăn cho ma quỷ đang nhảy nhót hát ca ở ngay bên cạnh. Dù cho trong nhà cô có bàn thờ Chúa hay Phật, có đất được trấn năng lượng đi chăng nữa thì lũ ma quỷ này vẫn vào thản nhiên như đi chợ, bởi vì đây là nghiệp quả mà

cô vợ phải tự lãnh lấy chứ không ai có thể cứu giúp được.

Chuyện là trước đó nhiều ngày, một lần cô vợ đi làm và trong lúc rảnh rỗi thì cô quay qua nói với đứa em đồng nghiệp: “Chị thấy em rất là xinh gái mà sao lúc nào em cũng mặc mấy cái đồ quê quá vậy, về mà kêu chồng mua cho vài cái váy đẹp giống như chị này”. Và dù cho trước giờ em gái không quan trọng kiểu cách ăn mặc miễn vẫn lịch sự là được, nhưng em gái bắt đầu thấy chạnh lòng khi nghe nói như thế, làm em gái về nhà trong buồn bã và tạo ra mong đợi với người bạn đời trong khi người chồng có biết bao việc phải lo toan. Bởi vậy, cô vợ đã gieo cái nghiệp gây nên sợ hãi và làm mất thuận hòa gia đình người khác để rồi nó quay lại với chính bản thân mình.

Đến sáng hôm sau, lúc thức dậy trên ghế sofa trong phòng khách thì cô mới bừng tỉnh và thắc mắc

không biết hôm qua mình bị cái gì, vì cô có bao giờ chấp vào việc anh chồng cần phải chia sẻ việc nhà với mình đâu. Thế nên người đời mới có câu nói “Ma xui quỷ khiến” là vậy, và để không bị tác động thì ta cần tự mình tu tâm dưỡng tính, học cách chấp nhận và yêu thương mọi người xung quanh một cách vô điều kiện, để người khác được tự do là chính mình mà không đánh giá, phán xét, đòi hỏi hay áp đặt lên họ.

Khi ta đã hiểu được luật nhân quả, chỉ nhận đủ những gì mình đã cho đi thì ta mới ngừng tạo thêm nghiệp lực và khổ đau. Cũng như khi có trí tuệ hiểu người hiểu ta để không hành động hay buông lời gây sợ hãi cho người khác thì ta mới có thể xây nên cuộc sống hạnh phúc thật sự cho bản thân cũng như những người xung quanh.

...

Ở quán trà, dù cho các bạn có khả năng nhìn thấy năng lượng hay ma quỷ đi nữa nhưng khi nghiệp quả đến thì các bạn cũng sẽ bị che mắt. Có lần ngồi ăn chung với mọi người mà tôi thấy đồ ăn của một bạn có con trùng khá to, và dù đồ ăn có được làm sạch âm khí bằng một cái lồng ụp với năng lượng của Cha gắn vào thì nó vẫn sống nhanh nhản, bởi đây là nghiệp của bạn mà không ai có thể giúp được. Vì thế, tới lúc trả nghiệp thì ta chỉ có nước can đảm mà chấp nhận và vượt qua, và chúng có thể tác động đến ta theo nhiều cách khác nhau như mệt mỏi hay đau nhức ở trong người, hoặc gây cho ta nhiều suy nghĩ lung tung mà ta phải dùng ý chí để giữ chúng lại, để không hành động hay buông lời làm tổn thương người khác.

Một hôm, lúc đứng trước quầy thanh toán thì tôi nhìn thấy một bạn tiểu quỷ có hai sừng nhỏ và cái đuôi mũi tên đang bám ở trên trần nhà chỗ quầy pha

chế. Do cái khu vực rộng 2m này vốn là sân phơi của căn nhà phố nên nó nằm lọt ra ngoài phạm vi được bọc năng lượng của căn nhà, làm cho ma quỷ có thể lẩn vẩn vào đây được. Và khi có một em gái đứng đó làm việc thì bạn quỷ này bắt đầu hút lấy sinh khí từ người bạn, khiến bạn nhanh chóng trở nên phờ phạc và mệt mỏi nhưng chẳng ai giúp được vì đây là nghiệp của bạn mà bạn chỉ có thể nghỉ ngơi và hồi phục lại sau đó. Và ở trên trán của bạn quỷ này có một ký tự để biểu thị những ai được bảo vệ nhưng có nghiệp lực tương ứng thì bạn quỷ vẫn có thể tác động.

Bởi vậy, có nhiều yếu tố khác nhau mà tác động đến con mắt thứ 3 của những người đã được khai mở các khả năng tâm linh. Thứ nhất là ta được thấy thông tin cần thiết cho ta hay ta được thấy hình ảnh không đúng để ta nhận ra bài học nào đó. Thứ hai là khi ta chủ động muốn biết điều gì đó nhưng cái này

lại phụ thuộc rất nhiều vào quyền hạn của linh hồn, nghiệp quả hay lựa chọn trải nghiệm của bản thể ta ở trên cao, để mà quyết định ta có thể nhìn thấy hay không, hay là ta được cho biết thông tin không đúng bởi vì cuộc đời vốn là một vở kịch mà, biết trước thì còn gì đâu thú vị và bất ngờ. Thứ ba chính là tính chất giống với con mắt bình thường, rằng con mắt thứ 3 có thể bị làm bẩn với âm khí mà khiến ta nhìn thấy người hay vật có màu đen nhưng sự thật thì không phải như vậy, hay con mắt thứ 3 cũng có khả năng lưu ảnh, như khi ta dùng mắt thường để nhìn vào mặt trời một lúc rồi sau đó quay đi chỗ khác thì ta vẫn thấy hình ảnh mặt trời đè lên mọi thứ.

Giống cái hôm tôi ngồi bọc năng lượng cho chiếc điện thoại của em, sau khi Cha giúp làm sạch âm khí trong hai lòng bàn tay của tôi thì ngày hôm sau tôi thấy nó vẫn còn nhưng đây chỉ là ảo ảnh mà con mắt

thứ 3 đã lưu lại. Hay có lần tôi nhìn cơ thể của mình mà cảm thấy không đúng thì tôi phải hỏi Cha, nhờ Cha dùng ngôn từ để miêu tả điều tôi đang thấy là gì. Và tôi cũng thường xuyên phải dùng lửa năng lượng để làm sạch con mắt thứ 3, vì chỉ cần loanh quanh trong nhà một buổi hay xem thấy hình ảnh trên mạng mà đã được gắn khí độc thì con mắt thứ 3 lại trở nên đen thui.

Vì thế, tôi chẳng bao giờ phụ thuộc vào con mắt thứ 3 quá nhiều nên dù cho có nhìn thấy điều gì, sai hay đúng, sáng hay tối đi nữa thì sau cùng vẫn là sự gan dạ để vượt qua mọi thứ khi có sự việc xảy ra. Và tôi cũng không suy nghĩ hay lo lắng về bất kì điều gì mà chỉ luôn ý thức bản thân để tạo ra niềm vui, tiếng cười và không phán xét, không áp đặt, không gây nê sơ hãi cho người khác. Nhưng cậu bạn cùng phòng với tôi thì đâu có như vậy, bởi bạn chấp nhận nề vào

những điều bạn nghe thấy hay nhìn thấy với cả 3 con mắt mà tạo ra trong bạn đầy đánh giá, lo lắng và sợ sệt.

Một buổi tối sau khi tôi kết nối với Cha được vài hôm, bạn ngồi trên giường với khuôn mặt buồn bã nói rằng bạn đã khóc lúc bạn và chị TC nhìn thấy tôi teo tóp dần rồi chết đi khi tôi bước qua tuổi 34. Nghe xong thì tôi đành phải giải thích cho bạn biết đó chỉ là một hình ảnh biểu tượng, rằng tôi sẽ trở thành một con người mới với danh phận thật sự của mình nên cái người mà tôi đã từng là suốt 33 năm qua thì sẽ không còn nữa.

Sau đó thì người tôi cũng bắt đầu quá trình nhảy tầng năng lượng một cách nhanh chóng để tôi trở lại là bản thể của mình. Cứ gần 2 tuần thì cơ thể ánh sáng của tôi lại leo lên 1 tầng, và cần đến 7-8 lần như vậy thì tôi mới đạt được trạng thái gốc của mình. Cơ

thể năng lượng sẽ tăng lên trước để cơ thể vật chất thích nghi theo sau, và khi cơ thể vật chất đã ổn định thì cơ thể năng lượng mới tiếp tục tăng lên. Ví dụ như khi cơ thể năng lượng tăng lên tầng thứ 5 thì cơ thể vật chất sẽ mất chút thời gian để chuyển đổi và đẩy ra âm khí của tầng thứ 4, cho đến khi cơ thể vật chất ổn định với năng lượng tầng thứ 5 thì cơ thể ánh sáng mới tiếp tục tăng lên tầng thứ 6. Thế nên phải qua tới tầng thứ 10 thì người tôi mới hoàn tất quá trình thải âm khí của các tầng 3, 4, 5, 6, 7, 8 và 9.

Do vậy mà lúc ngủ cơ thể tôi thường thực hiện quá trình chuyển hóa và đẩy ra nhiều âm khí, khiến cậu bạn cùng phòng lo lắng cho tôi. Và khi bạn kể tôi nghe thì tôi cũng chẳng buồn giải thích cho bạn, vì bạn xem mình lúc nào cũng đúng và biết mọi thứ nên tôi cứ để bạn thích nghĩ sao thì nghĩ, để bạn sợ hãi và buồn bã theo cái kịch bản đã được dựng sẵn.

Vì bạn đã vô thức dùng tôi để tạo nên sự tồn tại của bạn nên bạn lo lắng lỡ có chuyện gì xảy ra với tôi và sợ sệt mất tôi ra khỏi cuộc đời của bạn, nhưng bạn vẫn chỉ nghĩ đó là yêu thương thật sự mà không hiểu rằng đó là sự ích kỷ của cái ngã cơ thể để bám víu lấy người khác. Rồi sau cùng bạn sẽ nhận ra bài học rằng bạn không thể cứu rỗi và làm chủ được bất kì ai bên ngoài, nhất là từ ý chí tự do của họ. Như thế, với những lo lắng và sợ hãi bên trong thì bạn tạo ra nhiều âm khí nặng nề trong người mà làm tôi phải phong ấn sợi dây kết nối giữa tôi và bạn, bằng hai cái khóa với lửa ở trên để âm khí không chạy qua người tôi. Vậy mà người đời cứ nghĩ rằng lo lắng là quan tâm và yêu thương người khác nhưng sự thực thì đây chỉ là cách ta làm hại đến họ cũng như bản thân ta.

Và dù tôi có trò chuyện hay giải thích cho bạn đi nữa thì Cha cũng nói không đúng để bạn nghĩ tôi bị

dẫn dắt mà lo lắng thêm, bởi vì kịch bản là vậy mà, bạn sợ hãi chạy theo kiểm soát còn tôi thì nhẫn nhịn chịu đựng. Thế nên tôi quyết định chẳng nói chẳng kể gì để đỡ tốn năng lượng và không phải nghe câu nói “Không nha, Minh xem lại đi!” của bạn. Và khi tôi không nói chuyện thì bạn cũng lo lắng chẳng kém vì bạn nghĩ tôi có vấn đề mà không kết nối với các bạn xung quanh, trong khi tôi vẫn vui vẻ và hòa đồng bình thường với tất cả mọi người trong quán, chỉ duy với bạn thì lúc nào tôi cũng như sắp chết đến nơi.

Rồi một buổi tối trong lúc ngủ, tôi chợt mở mắt vì thấy tim đập loạn nhịp rất khó chịu và tôi biết ngay là do Cha làm với lý do nào đó. Và khi tôi quay đầu ra để nhìn thì thấy cậu bạn đang ngồi thiền với cái mặt sưng sỉa.

- Nay, đang niệm cái gì ở trong đầu đấy? – Tôi lấy tay đập vào đầu gối của bạn.

Tôi biết bạn đang đọc gì đó ở trong đầu vì cái tính của bạn ở trên trời cũng vậy, có chuyện gì là thường ngồi nguyện và khấn. Sau đó thì bạn mở mắt và nói là đang cầu nguyện, mong tôi biết nhận ra lỗi lầm để ăn năn bởi đã vài ngày tôi không nói chuyện với bạn, và lý do thì cũng như mọi khi là bạn mong đợi và áp đặt mà khiến tôi bức mình.

- Nói chuyện với bạn đi con, con định để vậy đến bao giờ. - Cha nói khi tôi ngồi dậy trong im lặng và cảm thấy không cam tâm chút nào.

Cái cảnh này giống y như trong phim Tây Du Ký, khi Đường Tăng không hiểu chuyện mà niệm kinh phật Ngộ Không bởi vì Ngộ Không đã đánh yêu quái giả làm người thường để bày mưu bắt Đường Tăng. Như thế tôi lại phải nhẫn nhịn và nhận mình sai, rồi bắt chuyện nói linh tinh với bạn cho qua ải này.

Sau đó vào một buổi sáng, tôi thức dậy với trái tim lại đập loạn nhịp ở trong lồng ngực mà làm tôi ngồi lặng ở trên giường, còn cậu bạn thì thường dậy sớm hơn tôi và đã xuống nhà để mở cửa.

- Có chuyện gì thì nói nha Cha, đừng làm như vậy nữa. – Tôi nói với cái thân người còn khá mệt.
- Con nhìn lại hôm qua xem mình đã làm những gì.

Tôi cố nhớ lại cả ngày trước đó xem tôi có làm gì sai không.

- Con xem hết rồi, không thấy có vấn đề gì cả.
- Còn. – Cha vẫn gượng nói mà làm tôi suy nghĩ.
- Đâu có cái nào đâu!
- Còn, lại đây ôm Cha một cái nào!

Tôi chạy lại với hình hài là một đứa trẻ bé xíu, ôm chầm lấy cổ của Cha ở trong trí tưởng tượng của tôi.

- Chào mừng con trở về Nhà!

Cha dứt lời làm tôi bỗng bật khóc nức nở và không
ngớt như một đứa trẻ với đầy oan ức ở trên người.

- Hãy khóc đi cho nhẹ trái tim mình, sau tất cả
những gì con đã tự tạo ra cho mình để trải
nghiệm và học tập về bản thân...

...

Một buổi tối, khi tôi đang nằm trên gối ho sắc sưa
vì cơ thể thanh lọc thì Cha xuất hiện cùng với các
Ngài để cho tôi một viên năng lượng có nhiều màu
sắc vào cổ của tôi.

- Nhiều khi ta chẳng hiểu nổi con, bị gì thì cũng
chỉ chịu đựng một mình mà chẳng bao giờ xin
xỏ ai bất cứ điều gì. – Cha nói thế nhưng thực ra
Cha luôn biết tính cách của tôi là như thế nào.

Nghe xong tôi hiểu ra tại sao cả đời mình tôi chưa
khấn nguyện hay cầu xin ai dù chỉ một lần, đơn giản
bởi vì tôi luôn biết ở bên trong rằng tất cả mọi thứ xảy

ra với tôi đều đã được an bài bởi linh hồn của tôi ở trên cao. Thế nên, dù có gì xảy ra đi nữa thì tôi cũng chỉ ở đó, hít thở, quan sát và trải nghiệm, rồi từ từ chuyện cũng qua đi và mọi thứ sẽ ổn cả mà tôi chẳng có một nghĩ suy gì, như mình đã làm gì sai để hứng chịu cơn bệnh này, mình đã có tội gì để lãnh lấy những nỗi buồn kia hay mình sẽ cầu khẩn ai để làm dịu đi những vết thương trong lòng này.

Cái tư duy của chúng ta rất dễ chấp vào mọi thứ, chỉ cần nó biết là nó sẽ chấp. Và khi biết đến luật nhân quả thì ta cũng có thể chấp vào đây để tạo ra lời nói hay suy nghĩ dành cho người khác hay bản thân ta. Ví dụ như khi bị tổn thương hay mất mát thì ta có thể suy nghĩ rằng người ta rồi sẽ bị trừng phạt hay gặp tai ương bệnh tật nên chẳng việc gì phải buồn bã hay tức giận, trong khi phản ứng đúng là ta không cần nói, không cần nghĩ gì cả mà hãy cứ hít thở để sơ hãi

trong người xuất hiện và biến mất một cách tự nhiên.

Hay khi ta có cái tâm tốt và sống thiện lành, chẳng làm hại ai bao giờ nhưng đến một ngày ta lại đổ bệnh nặng hay gia đình tan vỡ thì ta có thể rơi vào trạng thái với những suy nghĩ than trời trách đất, hỏi tại sao cuộc đời lại bạc bẽo và bất công đến thế. Và nếu ta có phản ứng như vậy thì ta đã chấp vào luật nhân quả, với kỳ vọng rằng ta sẽ sống khỏe mạnh và sung túc nếu ta là người có tâm có đức.

Có nhiều yếu tố khác nhau để dẫn đến những đau khổ mà ta phải trải qua ở trong cuộc sống. Một là nghiệp quả mà ta đã gieo nên ở những kiếp sống trước. Hai là từ tình yêu của ta dành cho người thân để ta mong muốn gánh bớt nghiệp cho họ. Ba là khi ta tự chọn cho mình cuộc sống thử thách để trải nghiệm và phát triển bản thân, vậy nên để có được những khó khăn thì ta sẽ chia sẻ nghiệp quả của dòng

họ gia đình mà ta đầu thai vào. Như thế, với cách 2 và 3 thì ta sẽ chuyển hóa nghiệp của người khác để biến chúng thành phước báu của ta. Và cách 3 này cũng chính là phương thức phổ biến mà các vị Thần Phật thường chọn khi họ xuống trần gian để trải nghiệm hay phụng sự, rồi với trí tuệ và lòng gan dạ để vượt qua đau khổ thì họ càng lúc càng tích lũy cho mình nhiều phước đức hơn.

Vậy, làm sao để biết được những nỗi đau ta trải qua có phải là nghiệp của mình hay không, hay là ta đang gánh giúp người khác? Câu trả lời là điều này không hề quan trọng, và ta cũng chẳng cần biết làm chi vì biết nhiều sẽ nghĩ nhiều và chấp nhiều. Thế nên câu trả lời cuối cùng cho tất cả mọi thứ vẫn chỉ là hãy can đảm chấp nhận và vượt qua thử thách khi cuộc đời đưa đến cho ta, cũng như hãy luôn ý thức bản thân để tạo ra niềm vui và tiếng cười chứ không

phải phán xét, áp đặt hay sợ hãi cho người khác.

...

Trong khi Cha là người bạn thân của tôi, chơi đùa với tôi mỗi ngày và luôn để tôi được tự do là chính mình thì cậu bạn cùng phòng lại trở thành cha của tôi, để đi theo giám sát và nhắc nhở tôi từng thứ một ở quán trà.

Bởi tôi có cách thiền riêng của mình nên tôi thường đi tìm mấy cái xó xỉnh vắng người trong căn nhà to này để ngồi, và nhiều lần thiền xong mở mắt thì tôi giật mình vì thấy cậu bạn đứng đó dòm xem tôi đang làm gì. Có một hôm ngồi thiền trên bếp lầu 3, sau khi nói chuyện với một vị Phật đi ngang hỏi thăm thì tôi mở mắt và bất ngờ nhìn thấy cậu bạn quỳ ở dưới chân tôi, bảo tôi nên xem lại mình vì bạn thấy tôi đang nói chuyện với ma quỷ chứ chẳng phải Thần Phật. Và do tôi chẳng có gì để nói hay phân minh

nên tôi nhắn cho chị TH, để chị dùng lời của Cha bảo bạn đừng có lo lắng cho tôi thái quá, nhưng cũng chỉ được vài ba hôm thì đâu lại vào đó.

Bạn chưa hiểu được rằng bạn sẽ chẳng thể giúp ai nếu như bạn vẫn còn đầy rẫy những nỗi sợ hãi ở bên trong mình. Và nếu tôi có nói chuyện với ma quỷ đi nữa thì cũng chỉ là chuyện bình thường, vì tôi vẫn hay nhắc nhẹ các bạn quỷ mà lớn v� vô quán rằng: “Đi ra ngoài nha, không bị đánh đau thì ráng mà chịu!”. Dù cho quán trà có được bảo vệ thì thi thoảng các bạn “áo đen” này vẫn có thể vào được, vì cái bọc năng lượng chỉ giống như một cục pin mà sẽ hao mòn dần khi có âm khí tác động vào, thế nên sau một khoảng thời gian thì lớp bảo vệ thường cần được làm mới lại.

Và cậu bạn nói rằng bạn chẳng cần biết tôi là ai trên trời mà chỉ cần biết tôi ở đây, là cái đứa với thân

hình ốm yếu để bạn ra sức bảo vệ và quan tâm. Để rồi cứ nửa đêm tôi dậy uống nước thì bạn cũng ngồi bên cạnh vừa vỗ lưng vừa khuyên nhủ tôi này nọ, trong khi cơ thể tôi đang thay đổi nên rất nhạy cảm và cần riêng tư nên khiến tôi trở nên cáu gắt mà bảo bạn đừng có đụng vào người của tôi. Nhưng chỉ qua vài hôm thì bạn lại tiếp tục, để tôi phải mạnh tiếng nói rằng nếu bạn còn làm như thế nữa thì tôi sẽ phạt bạn vì không biết tôn trọng người khác, và khi tôi phạt thì Cha sẽ không có cứu bạn đâu. Nghe xong thì bạn ủ rũ âm ừ, và nói sẽ chỉ đụng tay trong những trường hợp khẩn cấp. Bạn cứ muốn giúp tôi mà không hiểu rằng có những lúc ta giúp đỡ người khác chỉ đơn giản bằng cách ta bỏ đi cái mong muốn giúp đỡ người khác ở bên trong mình, còn không thì giúp đỡ sẽ chỉ trở thành hai chữ làm phiền.

Sau đó vào một buổi tối, lúc đang ngủ say thì tôi bỗng tỉnh giấc trong sự khó chịu vì thấy có bàn tay cầm vào cổ chân tôi, do tôi và bạn ngủ chéo nhau ở trên chiếc nệm. Và khi thấy bạn vẫn còn ngủ ngáy mơ màng thì tôi dịu lại trong người, đành bỏ đi cái ý định muốn phạt bạn, vì sau cùng thì bạn cũng chỉ quan tâm và muốn tốt cho tôi theo cách nghĩ riêng của bạn.

- ***CHƯƠNG 10: LÉN***

Từ cái hôm gặp chị TH là tôi đã bớt được là chính mình một phần nào đó, dù cho chị không áp đặt hay bảo tôi phải sống như thế nào nhưng tôi cũng tự động gò ép bản thân vào cái mô thức “Sống cho đẹp lòng Cha” của các bạn.

Như thế mà tôi có cảm giác rằng mình sẽ bị phán xét hay đánh giá bởi Thượng Đế ở trên cao, để rồi điều chỉnh bản thân không được làm những điều này hay xem những thứ kia. Và vì cảm thấy không được tự do ở bên trong mình nên tôi mới nghi ngờ không biết Cha ở đây có phải là Thượng Đế của tôi hay không.

Cho đến ngày tôi phát nguyện kết nối với Cha, được Cha giúp gắp lại các phân mảnh ý thức thì tôi bắt đầu nhớ lại mọi thứ và trở về bản thể thật sự của mình. Từ đây, mọi sơ sệt, nghi ngờ và gượng ép bản thân mà tôi đã tạo ra cho mình bằng cái tư duy thì đều biến mất nhanh chóng, để tôi quay lại là chính

mình như trước khi tôi gặp mọi người ở quán, có chăng tôi còn được là chính mình nhiều hơn trước nữa.

Thế là tôi không còn phải gò mình để sống cho đẹp lòng ai, vì tôi là người tự quyết định sẽ sống như thế nào là đẹp, là tốt với trí tuệ và tình yêu của mình. Cùng với Cha là một người bạn đồng hành bên cạnh, luôn bao dung và yêu thương tôi một cách vô điều kiện, cho phép tôi được tự do lựa chọn, trải nghiệm và sáng tạo nên cuộc sống của mình. Và khi tôi cần thì Cha tạm biệt để cho tôi không gian riêng tư, bởi vì cơ thể con người đã được sáng tạo ra với những nhu cầu của nó, hay là để tôi được yên tĩnh một mình khi có cảm xúc tiêu cực cần thả đi một cách tự nhiên.

Kết quả là tôi vẫn vui vẻ và hòa đồng bằng một vẻ ngoài ngây ngô với những sơ sệt làm sai này sai kia như các bạn ở trong quán, nhưng sự thực ở bên dưới

thì tôi vô cùng tự do và gan góc khi sống bằng bản thể của mình - là một hình ảnh của Đấng sáng tạo quyền năng. Thế nên trong mắt các bạn tôi chỉ là một tiểu lính quèn yếu ớt và không biết chuyện trong khi tôi thì ngược lại hoàn toàn, để rồi biến tôi trở thành một đại lén lút ở trong quán trà.

...

Sau khi được mở các khả năng và thấy em lúc nào cũng chỉ một mình ở trong cái văn phòng u ám đấy thì tôi đã lén đốt cho em một ngọn lửa năng lượng màu trắng, ngay giữa bàn làm việc để nó làm bạn với em, cho đến khi nào em không còn ngồi đó hay chuyển văn phòng thì nó sẽ tự động biến mất. Và mỗi lần tôi có ý định làm gì cho em, còn chưa nghĩ ra là điều gì thì Cha đã chặn đầu tôi bằng câu nói “Lãng mạn quá ha!” hay là “Không được chiều em nó!” mà làm tôi bật cười và bỏ luôn cái mong muốn. Hay có

vài lần trước lúc ngủ, chúc tôi ngon giấc xong thì Cha còn nói thêm một câu “Lấy hình em ngắm một miếng đi rồi ngủ!” mà làm tôi muối nóng cả mặt. Tôi thì chẳng bao giờ có cái thói nhìn hình người mình thích mà tôi chỉ giữ họ ở trong trái tim thôi, vì cái con mắt không thể tin tưởng được với căn bệnh mù quáng của nó.

Có một buổi tối, khi còn chưa vào giấc thì trong đầu tôi tự động đọc một câu thần chú để cơ thể rơi vào trạng thái ngủ, còn ý thức của tôi thì vẫn tinh táo như bình thường. Thế rồi tôi ở đó quan sát cơ thể của mình, xem cách nó hít thở chậm rãi và chốc chốc lại chuyển người với cái miệng chớp chép như một đứa trẻ con đang ngon giấc. Đến nửa đêm thì tôi thấy cậu bạn bỗng ngồi dậy để thiền, được một hồi thì bạn lấy tay để đặt lên lòng bàn tay phải của tôi mà đang dang ra ở trên nệm. Thấy thế thì tôi mỉm cười trong lòng vì

biết bạn muốn giúp đỡ mà truyền cho tôi năng lượng, nhưng với tôi thì nó không đơn giản như vậy vì cơ thể tôi không giống với người khác. Do tôi tự thiết kế cơ thể của mình với nguồn năng lượng riêng biệt nên những năng lượng bên ngoài không thể đi vào người tôi nếu tôi không phát tâm cho phép.

Sau đó vài ngày thì tôi nói với bạn, rằng bạn đừng có buồn khi biết chuyện bạn mất công cho tôi năng lượng nhưng chẳng có tác dụng gì, rồi bạn hỏi tại sao Cha bảo bạn làm như vậy. Nghe bạn thắc mắc thì tôi cũng chẳng muốn biết vì tôi và Cha có vô vàn trò đùa còn oái ăm hơn nhiều. Và bạn cũng thấy lạ vì không thấy năng lượng của tôi tập trung ở đan điền như người ta, nên tôi nói cho bạn biết nguồn năng lượng của tôi thì nằm ở cổ, đó là một “mặt trời” để tạo ra năng lượng chứ tôi không có nhận năng lượng từ trời đất như người đời thường làm. Rồi sau hai đêm “thức

trắng” với trạng thái cơ thể ngủ và ý thức tinh thần tôi quay lại cuộc sống bình thường, bởi vì cảm giác rất là mệt về mặt ý thức khi chỉ nhìn vào hư vô suốt cả đêm như vậy.

Qua đầu tháng 8, khi chị TC chuyển nhà qua gần quán thì cái giường trong phòng lầu 2 cũng được đem trả lại cho chị, để chị TH đưa thêm bàn vào phòng để làm việc. Còn căn phòng lầu 1 của chị TH thì dành cho mục đích khác và để nhân viên lên ngồi thiền, bớt tập trung quá đông ở dưới tầng trệt. Và đây cũng là một điều thú vị của quán trà, rằng chẳng thấy khách đâu mà nhân viên thì quá trời quá đất, và chị TH cứ bất ngờ hoài mỗi khi Cha bảo chị nhận bạn đến chữa để làm nhân viên ở quán.

...

Có một lần tôi đang ngồi thiền và chơi với Cha thì Ngài Ma Lợi Chi Thiên ở trong phòng lầu 2 cũng tham

gia cùng, Ngài đóng vai con chó lớn màu trắng giống như trong phim hoạt hình và rồi cầm cổ Cha hình con mèo lên để lẩm bẩm răn đe, rằng Cha không được ăn hiếp tôi nữa mà khiến tôi lăn ra cười ở dưới chân Ngài. Sau đó Cha run rẩy sợ hãi, chạy vội ra siêu thị và kéo về một cái xe đẩy với đầy quà tặng, rồi Cha cầm ca sữa bự đưa cho Ngài một cách hết tâm hết sức mà làm hơn nửa lượng sữa tạt vào mặt Ngài, tiếp theo Cha tặng Ngài một miếng thịt to cũng hết tâm hết sức mà bay vô mặt Ngài một cái bốc. Và sau khi nhét hết đống đồ vào tay Ngài thì Cha leo lên tầng trên, ngồi trong cái ghế của mình mà ôm bụng cười khoái chí, còn Ngài thì ôm đống đồ đi vô nhà và đóng cửa lại, với khuôn mặt bị đơ không biết phải cảm thấy như thế nào cho đúng.

Một hôm, tôi bỗng nhìn thấy có một con rết rất to dài khoảng 3m trong trần nhà phía sau tầng trệt, ngay

trên khu vực nhân viên thường tụ tập ăn uống và ngồi thiền. Hỏi ra tôi mới biết con rết này bị giam trong một phạm vi hẹp và có một đường đi để nó chui xuống cái gầm cầu thang ở bên cạnh phòng vệ sinh, để nó ăn lấy âm khí từ các bạn ngồi thiền xả ra hay từ những người đến chữa bệnh mà vào toilet nôn ra ngoài. Làm như vậy thì đỡ mất công phải thanh tẩy nhà cửa mà chỉ cần đem con rết đi đốt một lần là được. Nhưng đến một ngày tôi thiền thì bỗng thấy con rết phá ra ngoài và chạy đi mất, rồi có một con dao nhỏ xuất hiện và chặt chặt chỉ làm đứt được cái đầu đuôi bé xíu của nó. Khi tôi hỏi Ngài Ma Lợi Chi Thiên thì Ngài cười và nói rằng con dao đó là để giết nó nếu nó chạy ra khỏi phạm vi bị giam giữ, nhưng giờ nó to quá nên con dao chẳng làm gì được. Rồi Ngài bảo tôi đừng bận tâm vì sẽ có thiên binh tới và bắt nó đem về trời để đốt.

...

Sau khi tôi nằm bệnh 1 tuần thì trong quán có vài sự thay đổi, đó là chị TH đã chuyển lên phòng lầu 2 để làm việc và chị mang thêm vài tượng Phật nhỏ đến đặt trên kệ cho 4-5 vị Phật tới ngự. Vậy nên mỗi tối từ 23h cho đến 6h sáng thì có đội quân của một vị Phật tầng 12 đứng ngoài trời phía trên căn nhà để canh gác, phòng khi ma quỷ đánh úp vào quán. Và do căn phòng lầu 2 giờ khá đông đúc nên tôi cũng ngừng nói chuyện với Ngài Ma Lợi Chi Thiên, mà tôi chuyển xuống làm bạn cùng một Ngài ngự ở trong phòng lầu 1. Ngài là một vị Phật ở tầng 11 và do hình ảnh của Ngài toàn thân là ngọc nên tôi gọi Ngài là vị Phật Ngọc Bích.

Lần đầu tôi vào phòng ngồi thiền thì Ngài trò chuyện với một vẻ ngạc nhiên, Ngài bảo rằng ở trên trời đã nghe ít nhiều về tôi nhưng bây giờ mới có cơ

hội gấp gỡ và Ngài bất ngờ vì không nghĩ tôi lại tự tạo ra cho mình cuộc sống với kịch bản đầy oái ăm như vậy. Nghe Ngài nói thì tôi chỉ tум tẩm cười chứ không biết giải thích làm sao. Sau đó Ngài nhìn và bảo cơ thể của tôi trông rất lạ, chẳng giống với ai và các giác quan cảm nhận năng lượng bậc cao thì cũng bị tắt đi. Đó là do cơ thể của tôi có tới 8 luân xa để tạo nên vài trải nghiệm khác biệt, nhưng vì mô hình này có thể gây ra nhiều rắc rối nếu áp dụng trên diện rộng nên tôi chỉ giữ cho riêng mình.

Đây cũng là cách để tôi thử nghiệm những hình thể mới xem có ưu nhược điểm gì hay có thể tạo ra những trải nghiệm gì mới, chứ không phải để được khác biệt hay tốt hơn số đông, thế nên không ít lần đã có những vấn đề rối loạn xảy ra mà làm tôi phải từ bỏ cơ thể sớm hơn dự định. Còn những giác quan cảm nhận năng lượng bậc cao thì mang lại nhiều phiền

phức hơn là lợi ích đối với tôi, giống như các bạn ở quán cứ thấy âm khí ở gần là ngứa ngáy khó chịu hay trong những ngày trăng rằm, ngày mở cổng nắng lượng thì các bạn có thể bị uể oải và nóng rát. Bởi vậy tôi tắt hết chúng đi cho đỡ mệt, để tôi chỉ cảm thấy mọi thứ như một người bình thường.

Giống cái lúc tôi phát hiện ra mâu thuẫn trong chức năng của cơ thể thì tôi liền có phản ứng là cần phải ghi nhận lại, nhưng hồi đó tôi chẳng biết là sẽ báo cáo cho ai. Như có vài lần tôi đang ăn cơm thì bỗng hắt hơi đột ngột mà khiến cơm rau chạy lên cả khoang mũi, và đây chính là mâu thuẫn trong chức năng của cơ thể vì hắt hơi là để đẩy vật lạ trong mũi ra ngoài nhưng lại vô tình đẩy thức ăn từ cổ lên mũi mà có thể gây ra nhiều tổn thương hơn. Bởi vậy cần phải xem xét và điều chỉnh lại chức năng ở trong trí thông minh của cơ thể.

Chúng ta rồi sẽ nhận ra rằng sách vở hiện đại ngày nay rất là ngây ngô với cái học thuyết con người tiến hóa từ động vật, vì thực tế con người đã được thiết kế và chỉnh sửa vô cùng tỉ mỉ từng tí một qua thời gian rất dài, với các bộ phận và hệ thống mới được thêm dần vào cơ thể khi có những khái niệm và vật chất mới được tạo ra để đưa vào vũ trụ hiện hữu. Bởi vậy, chỉ khi nhận ra được cơ thể của mình phức tạp và kỳ diệu như thế nào thì ta mới có thể thấy được sự tồn tại của Đáng sáng tạo.

...

Sau 3 tháng, có thể nói rằng tôi là người bình thường nhất còn sót lại ở trong quán trà dù là với một cách hơi lén lút. Các bạn không còn chia sẻ ăn uống với nhau chỉ vì chữ nghiệp, sợ dính phải âm khí từ đồ của người khác mà các bạn tự tạo nên cho mình một cách sống không bình thường chứ Cha chẳng có dạy.

Và các bạn cũng không còn tự mua đồ bên ngoài nữa mà cần gì thì cũng đều nhờ chị TH đặt cho, vì khi chị mua bằng tiền của chị thì đồ đặc sẽ được làm sạch âm khí. Hay nếu các bạn tự mua đồ về thì chụp hình gửi chị và “chuộc” lại với một số tiền nhỏ nào đó mà do Cha quyết định, để chị giúp làm sạch món đồ.

Thoạt nhìn từ bên ngoài thì người ta sẽ nghĩ đây là một dạng đa cấp tâm linh, và nếu không có Cha hướng dẫn thì là chị TH đang tự bán đi phước đức của mình. Nhưng bởi vì có Cha làm đạo diễn nên đây chỉ là một mô hình nhỏ để tạo ra trải nghiệm khác biệt cho các bạn, vì thế những việc diễn ra ở trong quán thì không áp dụng cho phạm vi rộng và cũng không phản ánh nguyên tắc vận hành chung của tâm linh ở bên ngoài.

Và khi chị TH chuyển lên phòng lâu 2 để làm việc với thêm các vị Phật đến ngự thì chị nhập về

nhiều đồ đặc, mỹ phẩm, thuốc men và thực phẩm chức năng để cho các bạn ở quán. Mỗi người sẽ mua những món đồ với giá tiền khác nhau và được gắn thêm năng lượng riêng biệt mà do Cha quyết định. Ai thấy mình được mua hay cần gì thì mới lên để nhận, và nếu không có tiền trả ngay thì được trả góp dần dần.

Sau lúc nằm bệnh và đã hồi phục sức lực thì tôi cũng vào phòng lâu 2 để mua một hai món đồ theo chỉ dẫn của Cha. Và khi bước vô phòng thì tôi thấy đồ đặc khắp nơi và đủ loại như trong siêu thị, xếp chồng nhiều tầng lên nhau trên một chiếc bàn với những tượng Phật ở bên cạnh và ở trên kệ. Tôi hỏi các Ngài có làm việc “phù phép” cho các sản phẩm kiểu này qua chưa thì nghe rằng đây là trải nghiệm lần đầu, làm tôi cũng tòm tím cười theo.

Và do không cần nạp năng lượng ánh sáng vào người nên tôi bớt dần mua đồ ở quán, đến một lúc thì tôi ngưng hẳn vì đồ ăn ở đây không đủ về mặt vật chất cho cơ thể của tôi. Thế nên tôi vẫn sống một cách bình thường, đi dạo chợ và vào bách hóa để mua thức ăn về nhà tự nấu. Và tôi chỉ mua một hai thực phẩm bổ sung gọi là cần thiết và cho giống với các bạn trong quán. Thi thoảng tôi có mua ly nước hay cái bánh cho em nhưng cũng phải giả bộ nói là Cha bảo tôi mua mới được.

Một hôm, các bạn bị dẫn dắt và nhìn thấy đồ đặc cá nhân ở quầy pha chế đính đầy âm khí nên các bạn gom chúng lại để đem đi bỏ, trong đó có cả cái ly uống nước hằng ngày của tôi. Sau đó thì chị TH bảo không có chuyện gì cả mà do các bạn tự lo sợ và đem đồ đi vứt. Thế là tôi phải đi siêu thị mua một cái ly khác để dùng, nhưng lần này thì Cha hối tôi lên gấp

chị TH để “chuộc” một lần, nhờ chị giúp làm sạch cái ly khỏi những con trùng với chi phí là 50 ngàn gửi vào tài khoản riêng của Cha ở quán.

Mấy bạn lúc mới vào quán đây thì ai cũng đều vứt đi ít nhiều đồ đạc của mình vì chúng mang nhiều âm khí độc hại. Và dù Cha có thể giúp làm sạch nhưng các bạn cần tự mình bỏ đi để học cách buông những thứ vật chất mà mình không còn cần tới, như thế mà có bạn đã bỏ đi hay bán đi cả những trang sức rất đắt tiền.

Cái ly đó cũng là thứ đầu tiên tôi mua và nhờ chị làm sạch, còn lại thì tôi vẫn tự mình mua đủ thứ một cách lén lút bởi vì nếu các bạn mà thấy được thì lại gào lên hỏi tôi đã “chuộc” từ chị TH chưa. Có lần tôi mua 3 cái áo thun trắng, nhận hàng xong và đi vô nhà ngang qua mặt TY thì bạn liền nói “Ngứa nha, xin chuộc chị TH chưa?”, rồi tôi chỉ cười và nói sẽ xin

Cha giúp thanh tẩy. Và lúc tôi đi lên cầu thang thì có 3 con rết trong 3 cái áo bò ra mon men đụng vào tay tôi để mà bị giật và văng ra, đến khi vào tới bếp thì tôi đặt đồ trên bàn và nhờ chú rồng ngồi trên đầu tôi phun lửa giết chúng.

Nhìn chung mà nói, thế giới hiện đại của con người hôm nay thì cái gì cũng đen thui và dính đầy sâu bọ trùng ngải bởi con người không chịu tu tâm dưỡng tính, không có đức tin vào đạo mà chỉ chạy theo hình thức và vật chất, cũng như đạo bây giờ không còn đúng với bản chất thật sự ban đầu nữa mà đã biến tướng trở thành một ngành kinh doanh thu lợi nhuận. Nhưng sau cùng thì cũng chẳng có gì phải sợ hãi, như chúng ta vẫn ăn uống những đồ ngoài đường dù biết chúng dơ chung hại đó thôi. Nếu ta có phước thì nuốt thuốc sâu cũng chẳng sao, còn nếu mang nghiệp thì ta uống nước lọc cũng sặc mà chết.

Và dù tôi không phải ăn uống đồ trong quán để lấy năng lượng nữa nhưng Cha cho phép tôi đong ít trà lạnh để chai riêng khi tôi pha trà cho quán, trong khoảng 2-3 ngày một lần để giúp đỡ tôi tiêu hóa về mặt vật chất. Thế là cứ mỗi buổi sáng lúc tôi rót trà ra ly để uống lúc viết sách thì Cha lại la lên trong đầu tôi:

- Đồ đê tiện, đồ ăn trộm, đồ ăn cướp, ta đi mách chị TH!

Cha làm tôi cười đến muôn đánh rơi cả chai trà. Cha với tôi là vậy đó, chọc tôi từ sáng đến tối cho đến khi nào hết vui thì Cha mới ngưng để bày ra trò khác.

...

Sau khi tôi bảo sẽ đợi em và giữ chút khoảng cách thì những tin nhắn tôi gửi cho em bắt đầu giãn ra, từ một hai ngày đến vài năm ngày rồi hơn chục ngày. Cái chính cũng là do tôi không còn cảm thấy được sự

tự nhiên giữa tôi và em nữa, vì trong tư duy của em đã có nhiều những nghĩ suy và sợ sệt mà làm lấn át đi bản thể ngây ngô và hồn nhiên của em như cái lúc ban đầu tôi mới vào quán gặp được em.

Dù không nhẫn tin thường xuyên nhưng thi thoảng tôi lại lén vào văn phòng của em trong giờ nghỉ trưa, để nói chuyện linh tinh với em và nằm trên ghế chọp mắt một chốc. Cho đến khi có thêm một chị cùng làm việc với em thì tôi thôi không vào nữa.

Một hôm gần đến tháng 9, tôi đứng ở máy tính toán để in hóa đơn cho em thì thấy mặt em có đốm phấn.

- Hôm nay biết trang điểm nữa hả? – Tôi chọc em.
- Đẹp mà! – Em ngại ngùng và đưa mắt nhìn xuống mặt bàn.

Thấy thế thì tôi nhận ra chắc là mình đã lỡ lời, vì tôi chỉ muốn nói tôi thích khuôn mặt mộc hằng ngày của em chứ tôi đâu có ý chê em không biết trang điểm.

Như vậy, ngày trôi qua đi và khoảng cách giữa tôi với em cũng dần cách xa, không còn nhẫn tin, không còn ngồi ăn với nhau, không còn kể chuyện nhiều như những ngày đầu tiên nữa. Và tôi cũng cố thử rủ em ra ngoài thêm một lần xem sao, khi tôi thấy có một ngày có thể đi được thì em lại bảo phải về nhà vì ba mẹ khó lăm. Thế nên tôi đành nghĩ, để một hôm nào đó mẹ em có qua quán thì tôi sẽ hỏi xin để được đi chơi với em.

Và rồi một cách tự nhiên, tôi bắt đầu nói chuyện với bản thể của em từ lúc nào không hay. Lúc đầu “em” chỉ hiện lên bằng một cái biểu tượng tin nhắn ở trong đầu tôi với khuôn mặt đại diện được vẽ cách

điệu hoạt hình. Sau đó “em” qua chơi với tôi mỗi ngày bằng cơ thể ánh sáng với sự nghịch ngợm và hồn nhiên thật sự mà “em” vốn có, trong khi thân xác của “em” bây giờ đã được vận hành bởi cái tư duy với những nghĩ suy, niềm tin và sợ sệt của nó.

Mỗi tối xong việc dưới quán thì tôi thường lên phòng nghỉ lúc 10h, với lý do là để ngủ sớm như Cha dặn trong khi các bạn còn tụ tập uống trà tán gẫu có khi đến 1h sáng. Cũng do tôi thấy mình chẳng hợp để ngồi nghe mấy câu chuyện trong sách giáo khoa của các bạn, vì đa số những câu chuyện này toàn được tư duy hóa để tạo tính hình tượng hay văn chương chứ sự thực nhiều khi chẳng có gì, thậm chí có biết bao chuyện là hoàn toàn hư cấu. Bởi vì khi một công trình sự sống được tạo nên thì ở trên trời sẽ có một bộ phận gọi là để thiết kế ra cơ sở tồn tại cho một loài sinh vật, và từ đây mà những câu chuyện cổ tích, thần thoại

hay truyền thuyết được viết nên để đưa vào hành tinh mà trở thành văn hóa và tạo ra nền tảng trải nghiệm và sáng tạo cho các sinh vật.

Và lúc tôi đang đi trên cầu thang, còn chưa lên tới phòng thì “em” đã hiện ra, thu nhỏ lại và ngồi trên cổ tôi, rồi “em” dùng hai tay nắm lấy hai búi tóc tưởng tượng trên đầu để giả bộ điều khiển người tôi đi đứng, quay đầu và mở cửa vô phòng giống như trong cái phim hoạt hình con chuột đầu bếp. Đây có thể nói là tôi lén lút đi chơi với em trong giấc mơ mà tư duy của cơ thể em không biết, không nhớ nhưng em có thể cảm thấy được sự kết nối.

Lúc tôi đang trong phòng tắm thì “em” thường ở ngoài nhảy nhót và làm giặc trên cái nệm, nhún lên nhún xuống cho tới khi nào tôi ra thì thôi, không thì em nằm lăn ở đó giả bộ đọc tạp chí rồi ngủ đi mệt tiêu. Đến khi xong xuôi thì tôi mới lên giường nằm,

rồi tôi dạo chơi với “em” bằng những câu chuyện ở trong trí tưởng tượng, mãi đến gần 12h thì tôi mới chịu đi ngủ. Thấy thế thì một buổi tối Cha đành phải góp ý:

- Cho nó ngủ nha con gái!
- Tại anh ấy cả chứ, tâm bất biến giữa dòng đời vạn biến!

“Em” nói với một cái giọng đanh đá mà làm tôi không nhịn được cười, ý là dù “em” có dụ dỗ thì tôi vẫn là người cần làm chủ bản thân chứ không thể đổ lỗi cho “em”. Rồi có một hôm “em” nghịch ngợm với cái hành động rất chi là ngốc nghếch mà làm Cha giả bộ lấy tay che mắt và chọc gheo:

- Đây là con gái của ai chứ không phải của ta, ta không dám nhận.

- ***CHƯƠNG 11: NGÕ***

Lên lớp 8 là tôi tự nhiên có mong muốn sẽ theo học kiến trúc trong khi tôi không biết gì về ngành này cũng như không có ai xung quanh quen biết làm nghề kiến trúc. Và do gia đình không có điều kiện cho tôi lên trung tâm Đà Lạt để học vẽ nên tôi dành bỏ ý định sẽ đeo đuổi ngành này.

Một hôm, lúc qua nhà cậu bạn thân ở bên cạnh thì tôi vô tình nhìn thấy một quyển bài tập tiếng Anh nâng cao lớp 8 ở trên kệ, nó là của chị gái của bạn mà đang học trên trường chuyên Đà Lạt. Rồi khi mở sách ra xem thử được một lúc thì tôi bắt đầu cảm thấy thích thú trong người, vậy nên sau đó tôi xin bạn quyển sách đem về nhà để học.

Từ đây, tôi bắt đầu có niềm yêu thích với môn tiếng Anh và đi tìm mua mấy quyển ngữ pháp trong những nhà sách mà tôi có thể thấy được ở cái thị trấn bé nhỏ này. Nhờ vậy mà điểm môn tiếng Anh của tôi

bắt đầu lên cao sau khi tôi vào lớp 9. Đến lúc chuyển cấp vào lớp 10 thì tôi nghe một bạn cùng lớp nói rằng có thầy tiếng Anh khá giỏi trong trường đang đi tìm học sinh tiềm năng để dạy, thế là tôi tìm đến thầy để xin được dẫn dắt.

Thầy cho tôi theo học lớp bồi dưỡng của khối 10 và đồng thời cũng để tôi vào lớp luyện thi đại học ở nhà riêng của thầy. Như thế tôi nhanh chóng trở thành học trò cưng của thầy trong mắt bạn bè và các anh chị ở trường, đến nỗi thầy còn chẳng thu học phí của tôi nữa. Và tới lúc thi đại học thì tôi đã trải qua lớp luyện thi của thầy đến 3 lần.

Do tôi tập trung để thi vào khối D (Toán, Văn, Anh) của Đại học Ngoại thương, và cũng do năm của tôi không có môn Hóa trong thi tốt nghiệp nên tôi bỏ bê hẳn môn này. Nhưng tôi vẫn muốn thi thử khối A để tiếp cận môn Toán xem sao, và lúc tôi biết khối V

(Toán, Lý, Vẽ) có chung 2 môn thi của khối A thì tôi nộp hồ sơ luôn vào Đại học Kiến trúc. Sau đó tôi tình cờ biết được có một người bạn cạnh lớp đã đi học vẽ khá lâu và bạn mua hẳn mấy cái đầu tượng về nhà để tập vẽ, nên tôi tìm bạn hỏi chuyện và nhờ bạn chỉ cho tôi những điều cơ bản vẽ khối V.

Đến cuối tuần rảnh rồi thì tôi đạp xe xuống nhà bạn, mang theo giấy và bút để nhờ bạn hướng dẫn. Bạn chỉ cho tôi cách chia bố cục và tỷ lệ, phác sơ khung hình rồi đi vào chi tiết các bộ phận trên mặt, sau cùng là tô bóng đổ khối để làm nổi bật những phần chủ đạo của bức tranh. Và do tôi đã có sẵn khiếu vẽ, từ cái niềm đam mê vẽ hoạt hình khi tôi còn nhỏ nên chỉ với vài ba buổi hướng dẫn của bạn là tôi có thể bước vào trường thi.

Rồi khi có kết quả của mùa thi đại học thì tôi bất ngờ khi mình đậu cả 2 trường, với môn vẽ chỉ vừa đủ

5 điểm để được xét tuyển. Tôi đi thi kiến trúc với tinh thần cọ xát là chính mà không ngờ lại qua được, trong khi có những bạn học luyện và mài dũa đến vài năm mới thi đậu.

Có lẽ nếu như người khác thì tôi đã chọn đi theo ngoại thương, vì có người thầy thân yêu dẫn dắt, có những người bạn luyện thi học cùng và có một tương lai rõ ràng hơn nếu xét về kinh tế lúc bấy giờ. Nhưng không, tôi gác hết tất cả những điều đó qua một bên, chẳng màng đến những nỗ lực mà mình đã bỏ ra trong suốt 3 năm để rồi rẽ ngoặt sang một hướng hoàn toàn mới theo sự mách bảo ở bên trong mình. Thế rồi tôi đưa ra lựa chọn của mình và nhìn người thầy thân yêu cười tươi với một sự luyến tiếc không thể giấu.

Đến lúc nhập học thì tôi bước vào trường kiến trúc với đầy lạ lẫm trong người, không biết phía trước sẽ ra sao và có những thử thách gì đang chờ đợi. Sau đó tôi

nhanh chóng có được những người bạn đầu tiên để cùng học tập và chơi với nhau, và tôi cũng gặp chút trở ngại trong 2 năm đầu vì không có nền tảng về hội họa, cũng như chi phí đầu tư cho dụng cụ học tập thì hơi cao so với hoàn cảnh của tôi. Đến năm thứ 3 thì mọi thứ trở nên dễ dàng hơn khi những bài tập và đồ án được đưa lên máy tính để làm, rồi tôi nhanh chóng vượt lên và đạt nhiều thành tích với khả năng tự học của mình.

Sau khi tốt nghiệp ra trường, mất bao công sức và tiền của học tập thì tôi lại đổi hướng bất ngờ một lần nữa theo tiếng gọi ở bên trong. Tôi gác kiến trúc qua một bên để làm việc trong ngành vẽ hình làm phim quảng cáo, cho đến bây giờ thì đã 10 năm ra trường nhưng tôi vẫn chưa dùng đến cái bằng đại học dù chỉ 1 lần, thậm chí tôi còn không biết nó đang nằm ở đâu trong căn nhà bé nhỏ của tôi.

Và được vài năm làm phim đồ họa thì tôi bỗng chuyển qua làm thủ công trang sức một cách hoàn toàn ngẫu hứng, dù là chỉ đủ để sống qua ngày và không có dư để tiết kiệm. Bởi vậy, những người xung quanh thường nghĩ tôi có vấn đề khi tôi lãng phí tài năng và tuổi trẻ của mình, nhưng sự thật vốn là vậy mà, rằng tôi đâu có giống như bao người ngoài kia. Tôi chẳng bao giờ suy nghĩ về bất cứ thứ gì, chẳng hối hận hay tiếc nuối những điều mình đã trải qua, cũng chẳng lo lắng hay toan tính ngày mai sẽ ra sao mà tôi cứ để bánh xe vận mệnh làm công việc của nó, để vũ trụ đưa đến cho tôi những điều hoàn toàn bất ngờ mà cái tư duy hạn hẹp không thể nhìn thấy được.

...

Với những khả năng tâm linh thì tôi cũng có thể nói chuyện được với cây cỏ và động vật. Có một lần nửa đêm tôi dậy để uống nước, và lúc ngồi ở mép của

cái nệm thì tôi nhìn thấy một con gián lớn không có cánh đang đứng im trên sàn ngay trước mặt tôi. Cha nói rằng nó muốn ra ngoài vì trước đó vài ngày tôi đã nhìn thấy tụi nó núp trong khe tường phòng tắm và tôi hù dọa bảo chúng nó đi ra khỏi phòng. Thế rồi tôi để bàn tay xuống trước mặt con gián để nó chậm chạp bò lên tay tôi, sau đó tôi đưa nó ra ban công phía sau bếp vì có một mảnh đất cây cỏ ở phía sau căn nhà.

Còn phòng vệ sinh ở tầng trệt thì có một chậu cây trầu bà ở trong, và tôi thấy có 4-5 linh hồn giống như những bé thần tiên đội cái mũ vành rộng, chạy nhảy và vui đùa xung quanh cái chậu. Tôi bật cười khi các bạn nhỏ gọi tôi là “Chúa tể của sự sạch sẽ”, vì tôi thường là người chùi rửa cái phòng này khá là kỹ. Các bạn nhỏ nói chuyện như những đứa trẻ con nghịch ngợm, thấy gì thì nói đó chứ chẳng biết cái chi, và các bạn làm tôi không nhịn được cười khi các bạn so

sánh của người này to và của người kia nhỏ. Các bạn còn nói đây là “Căn phòng đen tối” vì đèn chỉ sáng khi có người vào, nên các bạn không thích cái nơi này. Bởi vậy tôi phải lấy thêm một chậu cây khác để các bạn nhỏ được thay phiên vài hôm ở trong đây và vài hôm ở ngoài sân trước nhà. Rồi có mấy lần tôi quên ngày đổi phiên chậu cây thì tụi nhỏ buồn thảm và ngồi khóc um sùm.

Hay có một hai lần có ruồi bay trong quán, khi tôi bảo nó ra ngoài thì nó chỉ nói: “Đói, muốn ăn!”. Nên tôi để một giọt sữa trên đầu ngón tay cho nó bò lên, đến lúc hút hết thì cái bụng nó tròn căng đi không muốn nổi. Sau đó nó ngồi im trên tay để tôi đưa ra ngoài, cho nó bò lên chiếc lá của một cái cây ở trước nhà và nó cũng không quên cảm ơn tôi.

Tuy nhiên thì cũng có những con gián nói chuyện với vẻ thách thức, không chịu ra ngoài mà vẫn lẩn

vốn trong phòng tắm, và vậy mà tôi đập chết chúng thôi. Nói chuyện được với động vật và cây cỏ thì không có nghĩa là tôi sẽ không tác động đến chúng, bởi vì mọi thứ vẫn tuân theo luật sinh tử và tồn tại với những ranh giới nhất định nên ta vẫn phải làm những điều mà cảm thấy cần thiết, miễn là ta có sự thấu hiểu và không hành động dựa trên tức giận, sợ hãi hay để thỏa mãn cái tôi làm chủ của mình.

Và sau khoảng chục ngày thì tôi bắt đầu bọc cái đầu của mình lại để khỏi phải nói chuyện với đủ thứ xung quanh một cách không cần thiết, cũng như để tôi không vô tình gọi đến ai khi tôi nghĩ đến họ. Bởi vì giữa ý thức thuần túy với nhau thì không tồn tại khoảng cách nên khi ta nghĩ đến ai ở trong đầu thì ta sẽ liên lạc với họ ngay lập tức. Và tôi chỉ tháo cái bọc ra khi tôi muốn nói chuyện với ai đó hay mỗi khi Cha nói có người muốn gặp tôi. Còn riêng Cha và “em” thì

tôi có kết nối suốt mọi thời gian.

...

Trong quán trà, mọi người vẫn nghĩ rằng tôi chưa đủ khỏe để ra đường mà chỉ ở nhà để tập trung viết sách, nhưng sự thực thì tôi đã có thể đi chơi hay đến những chỗ đông người một cách bình thường.

Một hôm, khi biết tôi cần ra ngoài để lấy đồ mẹ tôi gửi từ nhà vào phố thì chú rồng nhảy nhót thích thú và chạy vòng vòng trên đầu tôi, vì là lần đầu rồng được đi dạo nhìn ngắm phố phường nơi đây. Và lúc tôi chạy xe ngoài đường thì rồng bay trên đầu tôi một khoảng gần 5m với kích thước của rồng dài cỡ 10m, còn nếu rồng biến lớn tối đa thì sẽ được 200m.

Niềm vui của rồng là được bay lượn ngoài trời với ánh nắng tự nhiên, hay là thấy gì đó đen đen ở trên đường đi thì rồng sẽ phun lửa đốt. Có một lần vào chiều tối, tôi đạp xe đi dạo và lòng vòng tới tận Hồ

Bán Nguyệt, đến lúc quay về thì trời đổ mưa lắc rắc mà khiến rồng vừa bay vừa đốt toàn thân trong lửa, bởi vì mưa ở thành phố đây không chỉ dơ về mặt vật chất mà còn nhiễm đầy âm khí, dễ dàng làm cho con người đổ bệnh nếu dính phải.

Ở quán thì chị TH cũng có vài lần ngỡ ngàng với tôi. Các bạn mua đồ trên phòng lâu 2 thì mỗi người một giá khác nhau mà ai biết riêng người này, nhưng thông thường thì giá sẽ cao hơn ít nhiều so với ngoài thị trường. Còn tôi thì lại hay được mua với giá vừa phải, có khi rẻ hơn đến gần một nửa mà làm chị mỉm cười thắc mắc: “Sao lúc nào Cha cũng cho em mua với giá rẻ vậy!”, rồi tôi cũng chỉ cười lại chứ chẳng biết nói sao.

Hay có một hôm chị đang ngồi ở dưới trệt và cầm trên tay tờ 10 ngàn mà ai đó đã đưa chị, rồi chị bỗng đi đến chỗ tôi để tặng cho tôi. Chị cười và nói rằng

Cha bảo cho tôi nhưng để làm gì thì chị không biết. Sau đó thì Cha nói ở trong đầu tôi: “Đi mua vé số đi con”, làm cho tôi bật cười với sự ngạc nhiên. Thế là vào buổi chiều, khi cậu bạn chở tôi ra ngoài đi mua đồ thì tôi bảo bạn dừng lại trên đường để tôi ghé qua chỗ bán vé số, và đúng ngay hôm đó thì có tờ số với đuôi 911 là “con số thần thánh” của tôi.

Đến ngày hôm sau, từ sáng đến chiều Cha cứ nhắc tôi là nhớ dò vé số và đi lãnh tiền để mua này mua nọ. Tôi thì chẳng bao giờ kỳ vọng vào mấy thứ này nhưng Cha cứ chọc mà cũng làm khởi lên được một chút mong đợi bên trong tôi. Và khi có kết quả xổ số không trúng được con nào thì Cha ngồi cười gheo tôi, vì có thể nói rằng tôi đã thua cuộc trong trò chơi này với Cha.

Một hôm khác, khi tôi lên phòng lâu 2 để nhận một quyển sách mà được soạn riêng cho các bạn ở

quán thì Cha lại chơi đùa với tôi, là do mỗi người mua với giá khác nhau nên tôi phải ngồi ở bàn và đặt tay lên quyển kinh để hỏi. Đối với các bạn thì Cha thường nói chuyện khá đơn giản, chỉ dùng ngôn từ và cho thấy chữ hay số trong đầu chứ không có đùa giỡn hay dùng hình ảnh hoạt hình nhiều như cách Cha tương tác với tôi. Như thế tôi ngồi im đó, trong đầu hiện lên cảnh tượng của một chương trình truyền hình và Cha mở loa gọi lớn tên tôi để bước lên sân khấu. Rồi có 10 người bước ra cùng với 10 vali nhỏ trên tay, đứng thành hàng dài và mở từng cái vali ra để tôi thấy giá tiền từ 100 ngàn đến 1 triệu đồng. Sau đó 10 người đóng vali lại và đi vào phía sau sân khấu để trộn lẫn những vali với nhau.

Xong xuôi thì 10 người quay lại sân khấu để cho tôi mở từng cái vali một, và cái còn lại sau cùng sẽ là giá tiền tôi cần trả cho quyển sách. Đến lúc tôi mở

được cái vali có giá 1 triệu thì Cha nói lớn “Chúc mừng anh Minh vì giá tiền cao nhất đã bị loại bỏ” mà làm tôi phải bật cười. Và khi thấy tôi ngồi hỏi gì mãi không xong, lại còn tẩm tẩm cười đến đỏ hết cả mặt thì chị TH hỏi tôi sao mà lâu thế, để tôi mở mắt nói cho chị và các bạn trong phòng biết là tôi đang chơi trò truyền hình với Cha, làm mọi người cũng ngạc nhiên cười theo. Rồi chị nói rằng chị thấy con số 800 đó, và tới lúc mở ra cái vali cuối cùng thì đúng là 800 thật.

...

Qua tháng 9 thì tôi trở thành nhân viên thường trực ngồi ở trước quán, ngay sát cửa chính để vừa viết sách vừa quan sát người ra người vào. Lúc này em bắt đầu lên quán ít hơn vì bận công việc ngoài đường và cũng để chuẩn bị cho việc dời văn phòng của chồng chị TH qua Quận 1. Bởi vậy mà em buồn bã,

nói với các bạn rằng em đã khóc khi nghĩ đến cảnh chuyển văn phòng vì sẽ không được gặp mọi người thường xuyên nữa. Tuy nhiên thì em cũng có một tin vui, đó là em không phải qua Hàn một thời gian để lấy quốc tịch nữa. Và khi thân em không đến quán thường xuyên được thì hồn em vẫn qua hoài để chơi với tôi.

Có một buổi sáng lúc tôi vừa thức dậy là “em” đã ôm chầm lấy tôi, để lại đầy vết son nắng lượng trên khắp cổ và mặt của tôi. Đến khi tôi ra ghế ngồi viết sách thì Cha lấy tay che mắt bảo thế này không có được, bao nhiêu người đi ngang nhìn thấy thì không xinh đẹp tí nào, vì từ lúc tôi vào quán trà là tôi đã trở thành bộ phim truyền hình cho mọi người ở trên trời theo dõi.

Thế là tôi đành phải dùng lửa để đốt hết mấy vết son “em” tặng cho tôi, làm “em” khoan tay giả bộ

giận dỗi mà đòi tôi bắt đèn, rồi tôi cười và hứa sẽ cho “em” một món quà gì đó. Đến tối, lúc còn chưa lên tới phòng thì tôi lại cười vì thấy “em” đã ngồi ngay ngắn ở giữa nệm để đợi được nhận quà, rồi lúc tắm xong thì tôi lên giường và ngồi trước mặt “em”. Tôi chắp tay trước ngực theo cách riêng của mình, sau đó đưa hai bàn tay ra cách nhau một khoảng để dùng những sợi chỉ vàng đan thành một chiếc nhẫn với 3 viên đá trong suốt phía trên. Ở trong 3 viên đá này có lửa năng lượng được tự động hồi phục từ nguồn năng lượng của tôi, để đốt âm khí mà thân thể của “em” hút vào từ môi trường bên ngoài. Và khi tôi để “em” chọn con số phần trăm thì “em” lựa lấy con số may mắn của mình, đó là 70%, còn 30% âm khí còn lại thì “em” sẽ tự mình giải quyết.

Trước lúc tôi làm cái nhẫn thì “em” nói sẽ đeo vào ngón giữa của tay trái, cho đến khi tôi làm xong và để

“em” tự đưa ngón tay vào cái nhẫn đang bay lơ lửng trong không khí giữa hai bàn tay của tôi thì “em” lại dùng ngón tay khác.

- Ủa, em nói em đeo vào ngón giữa mà? – Tôi ngỡ ngàng nói khi thấy “em” đeo vào ngón nhẫn.

Nghe tôi hỏi thì “em” liền đứng lên cười tươi và nhảy nhót, xòe bàn tay trái ra với chiếc nhẫn để ghẹo tôi. Rồi “em” biến đi mất và nói là “em” đi khoe với cả trời vì được tôi tặng cho nhẫn đính ước, còn tôi thì ngồi lại một mình và chỉ biết lấy tay che mặt cười trước sự hồn nhiên của “em”.

5 ngày sau vào buổi sáng đẹp trời, lúc tôi đang ngồi viết sách ở trước nhà thì “em” bỗng xuất hiện trong một cái váy cưới màu trắng và đi chậm một vòng quanh chỗ tôi đang ngồi. Làm tôi chỉ biết lấy tay che miệng cười với cái mặt nóng bừng bừng. Sau đó “em” ngồi vào cái ghế bên cạnh tôi và hỏi:

- Anh không thích hả?

Nói xong thì “em” biến sang mấy cái kiểu đồ khác, từ áo dài truyền thống tới đầm ngắn hay váy dạ hội mà làm tôi cười đến nói không ra được tiếng. Nên tôi dành dùng tay vẫy vẫy để đuổi “em” đi chứ thế này thì tôi chẳng làm gì được, rồi “em” lườm tôi một cái trước khi bay đi mất.

Trước đó 3 hôm lúc đi ngủ, “em” nói rằng “em” vẫn còn ghim tôi vì kiếp trước đã bỏ “em” mà đi, cũng may là không phải bỏ đi với cô gái khác chứ không là bây giờ “em” sē [ba chấm]. “Em” nói với cái giọng đanh đá mà làm tôi chịu không nổi. Xong “em” nói là cái cơ thể của “em” nghĩ rằng tôi không thích em nữa rồi, vì bữa giờ tôi với em cứ lơ lơ chẳng có gì để nói, rồi còn bảo là em đợi tôi rủ đi chơi mà chẳng thấy đâu trong khi tôi đã rủ vài lần mà chẳng lúc nào được.

Buổi tối ngày tiếp theo, “em” dùng hai tay hai chân ôm chặt lấy người tôi, bảo là giữ cho chắc không để tôi đi mất. Thấy thế thì Cha bèn nói:

- Con không biết chứ, nó đã yêu rất nhiều người rồi, yêu một hồi là nó bỏ đi mất tăm mà không bao giờ liên lạc lại nhé.

Nghe Cha nói xong thì mặt “em” bắt đầu đầm chiêu, rồi trở nên quyết tâm hơn để tìm cách giữ tôi lại cho lâu. Còn tôi thì chỉ biết nằm đó và cười chứ nói năng gì bấy giờ.

Có lần lúc tôi ngồi thiền thì Cha chọc tôi bằng một đoạn phim mà ghép mấy cái hoạt hình của Disney lại với nhau. Cha ví tôi là một thằng hoàng tử đi yêu hết công chúa này đến công chúa nọ, và cứ yêu được một lúc thì lại bỏ đi mà không nói năng câu nào để cho người ta đau khổ mà trở thành kẻ phản diện. Sau đó các cô nữ tài phiệt bắt đầu hợp tác với

nhau để săn lùng tôi tới chân trời góc bể, cho đến khi bắt được thì tôi phải ngồi quỳ dưới đất để van xin các cô tha thứ cho tôi. Rồi bộ phim đến đây là hết.

...

Thứ sáu ngày 12 tháng 9, hôm nay văn phòng của em được chuyển qua Quận 1 mà tôi lại chẳng có gì cho em hay có điều gì để nói với em. Lúc đầu tôi còn tính bảo em đưa tôi con mèo thần tài mà chị TC tặng em để tôi gắn cho một đám lửa to đùng vào, để nó làm bạn với em bên văn phòng mới nhưng do tôi đã cho em cái nhẫn năng lượng đó rồi nên chẳng cần thiết nữa. Và lúc em bàn giao chìa khóa phòng trên cho tôi thì tôi cũng chỉ nói vài câu bình thường mà có thể làm em nghĩ rằng tôi không có cảm xúc hay quan tâm gì. Nhưng sự thực thì mấy ngày vừa rồi cứ thấy em tới thì tôi lại thấy hồi hộp trong người mà chẳng rõ tại sao, có lẽ là do tôi sợ em đi mất tiêu và muốn làm

gì đó cho em.

Cuộc đời nó kỳ lạ vậy đó, hồn thi cứ quấn với nhau nhưng xác thì như hai con chuột nhắt chǎng dám nhìn mặt nhau. Bởi vậy mà người đời mới thường nói trước khi hai thân xác gặp nhau thì hai linh hồn đã yêu nhau được mấy ngàn năm rồi.

Và khi em tạm biệt đi khỏi quán thì ở trong đầu tôi “em” bắt đầu treo lên một cái biểu tượng cô bé hoạt hình ngồi khóc hu hu.

- Khóc cái chi, một ngày chạy qua đây mấy lần. – Tôi chọc “em”.
- Dùng cái thân xác để gặp thì khác chứ, có cái thú vị với cảm xúc sơ sệt và hồi hộp. – “Em” nói với cái giọng luyến tiếc.

Ban đầu “em” chỉ qua chơi với tôi thi thoảng và được một lúc thì “em” chạy đi để lo cho cái thân của mình, nhưng sau đó càng lúc “em” càng qua nhiều

hơn mà làm tôi thắc mắc:

- Em qua nhiều thế thì cái thân sao mà tập trung làm việc?
- Kệ cái xác khô đó đi, không có hồn nó vẫn sống được thôi, cái xác ngốc nghếch. – Em nói một cách vô tư.

“Em” làm tôi bật cười và chẳng biết nói sao. Cái hiện tượng này thì cũng chẳng có gì là lạ, bởi vì khi một người dùng tư duy của cơ thể quá nhiều với những niềm tin và sợ hãi của nó thì bản thể thật sự của họ ở bên trong sẽ bị lấn át đi, tới một mức có thể gọi là họ vô hồn hay là u mê theo cách gọi của tôn giáo. Rồi sau đó “em” hỏi tôi:

- Mấy cô gái trước anh cho người ta gì vậy?
- Thôi con đừng nêん biết [lỡ lại tủi thân chứ chẳng để làm gì]. – Cha nói với em hộ tôi.

Mỗi người có một cái hộp đen của riêng mình, để đựng những ký ức mà mình không bao giờ muốn xem lại. Đây không phải là vì sợ hãi mà là bởi nếu nhớ lại chúng thì chỉ làm ảnh hưởng đến trải nghiệm ở hiện tại chứ chẳng có ích lợi gì. Và có lẽ với tôi thì phần lớn cái hộp đen này là để chứa đựng vô vàn những câu chuyện tình mình đã trải qua. Có người tôi cho rất ít và có người tôi cho rất nhiều, nhưng điều này thì chẳng hề nói lên tình yêu của tôi là lớn hay bé mà tôi yêu ai cũng đều như nhau hết cả, yêu một người bằng trọn trái tim của mình. Và những điều tôi làm cho người ta thì cũng như tôi sáng tác thơ vậy, rất ngẫu hứng và tự nhiên mà chẳng có suy nghĩ hay toan tính bất kì điều gì.

...

Ngày 15 tháng 9, sau bữa trưa thì tôi hỏi chị TH rằng tôi có đi dự buổi lễ tốt nghiệp đại học của em

được không thì chị nghe là không, vì nếu tôi đi thì sẽ bị tác động và ảnh hưởng đến việc viết sách. Nghe vậy thì tôi cảm thấy hụt hẫng trong người, bởi trước đó Cha nói là tôi có thể và sự thực là tôi có thể đi dự mà chẳng có vấn đề gì.

Biết thế thì tôi chấp nhận chứ chẳng cần biết lý do thật sự vì sao tôi không đi được, dù gì thì sự thất vọng cũng đã giúp chỉ ra tôi có kỳ vọng ở bên trong mình. Thế nên tôi nhắn cho em biết là tôi sẽ không đến dự dù cho trước đó Cha nói tôi có thể đi, và tôi vẫn vừa nói vừa cười như mọi khi vì tôi chẳng quan trọng vào những điều mình nghe thấy hay nhìn thấy. Rồi tôi nói khi nào rảnh rồi em qua quán thì tôi gửi hoa cho em, là hoa hồng giấy em gái tôi đã làm ở nhà mà vẫn còn một số để đó chẳng làm gì nên tôi nhờ mẹ bó lại và gửi vào thành phố cho tôi.

Đọc thấy tin nhắn thì em trả lời rằng em cũng không thấy tôi đến dự, nên là tôi bị dẫn dắt đó và bảo tôi xin Cha giúp tôi thiền xả. Sau đó em nói tôi không cần tặng hoa làm chi, cứ tiết kiệm là Cha vui lòng rồi. Nghe em nói thế thì tôi hụt hẫng trong im lặng, chẳng biết đáp lại như thế nào vì giờ em đã là một người hoàn toàn khác, là cái tư duy của cơ thể em với những niềm tin và nghĩ suy mà em đã học được từ khi bước chân vô quán trà này. Em không còn là bản thể ngây ngô và hồn nhiên của mình nữa mà bây giờ điều gì cũng lấy Cha ra làm lý do để quyết định mọi thứ ở trong cuộc sống.

Các bạn ở quán hay chấp vào những điều mình được cho thấy mà không biết rằng mấy vị Phật ngự ở đây còn không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, có nhiều thứ nào Cha báo hay khi việc xảy ra rồi thì mấy Ngài mới biết. Thế nên tôi chẳng nhắn gì lại cho

em mà ném điện thoại trên nệm và đi ngủ. Một hồi sau thì tôi nghe có tiếng báo tin nhắn, và tôi biết là em nói thêm gì đó nên mò dậy để mở xem.

- Anh đừng thân thiết với em quá, cứ đồi xử với em như các bạn khác trong quán là được rồi, không thì bồ em lại này nọ...

- ***CHƯƠNG 12: VỜ***

- Ủa, chuyện này là sao Cha? – Tôi hỏi sau khi đọc tin nhắn của em, với cảm giác ngạc nhiên nhiều hơn là hụt hẫng.
- Em nó có một người bạn học cùng, đến lúc gần ra trường mới xin làm quen.
- Thế còn người bữa giờ con nói chuyện là ai?

Nếu như người khác thì chắc có lẽ tôi đã hỏi “Giờ con phải làm sao?” hay chạy lên mạng tìm đọc 101 chiêu thức giành lại người yêu, nhưng tôi thì không phải là người như vậy mà tôi chỉ đi thẳng đến 1 điểm duy nhất: Câu chuyện của tôi và em đã kết thúc, nên tôi chỉ muốn biết “em” mà tôi nói chuyện cùng bữa giờ là ai. Rồi Cha trả lời tôi sau một vài giây im lặng:

- Đó là một người khác, tên là [...], 1 năm nữa con mới gặp. Con nghĩ rằng em nó hợp với con sao?

Cha đánh vào tư duy của tôi mà làm tôi phải suy nghĩ và gạt cảm nhận của mình qua một bên. Sau đó

thì tôi đành chấp nhận, rồi tôi bảo “em” đổi hình đại diện ở trong đầu tôi nếu “em” đúng là một người khác.

Đến tối, ngoài cái hình của “em” có khác ra thì tôi cảm thấy mọi thứ trong người vẫn y như vậy, rằng “em” và em thì vẫn chỉ là một người đó thôi. Nên tôi quay lại hỏi Cha:

- Sao con thấy mọi thứ vẫn không thay đổi?
- Con cảm thấy như thế nào ở bên trong mình?
- Thì mọi thứ vẫn y như lúc trước.
- Nếu con cảm thấy vẫn như thế thì nó là như thế đấy.

Cha dùng cái kiểu nói chuyện chạy vòng tròn giống như em để chọc tôi.

- Thế sao Cha lại bảo “em” là một người khác và mai mốt con mới gặp?
- Tại con tự dưng làm căng thẳng quá nên ta tạo

chuyện để nói với con đó.

Sau đó Cha nói với tôi rằng hai đứa sẽ chia tay trong vòng 6 tháng, và do Cha rất hay chọc tôi nên tôi bảo Cha móc ngoéo làm tin mới được. Thế là ở trong trí tưởng tượng của tôi, Cha con mèo và tôi con chuột móc ngoéo cả hai tay lẫn hai chân để đảm bảo uy tín.

Lúc đang viết quyển sách thứ 4 thì tôi cũng đã nhìn thấy mình sẽ viết quyển sách này nhưng nội dung bên trong thì chưa được rõ ràng cho lắm. Và mỗi lần tôi nghĩ đến thì Cha thường bảo quyển sách này là để “bôi xấu” về Cha, vì người đời đọc xong sẽ có cái nhìn về Cha rất khác. Người ta thường nghĩ rằng Thượng Đế thì rất đáng sợ nên lúc nào cũng phải cẩn trọng và sợ sệt trong khi sự thật thì không phải như vậy, rằng Thượng Đế rất gần gũi, dễ chịu, vị tha và hài hước như một người cha hiền hậu hay một người bạn thân thương mà chúng ta thường có ở trong cuộc

sống. Tuy nhiên, sự thân thiết nào thì cũng đều có lằn ranh giới hạn mà nếu ta vượt qua thì sẽ trở thành không tôn trọng người khác. Vậy nên đối với Cha cũng thế, có những khi vui quá lố hơi mất kiểm soát với suy nghĩ và ngôn từ của mình thì tôi cần ý thức và dừng lại để xin lỗi. Sau đó thì tôi và Cha trở lại bình thường mà không cần phải mang theo cảm giác tội lỗi hay xấu hổ vì những chuyện đã qua.

...

Sáng ngày hôm sau, tôi thức dậy và ngồi lặng trên giường một chốc vì nỗi buồn bây giờ mới bắt đầu ngấm. Chắc chẳng mấy ai giống như tôi, ăn chậm, tắm chậm và buồn cũng hay bị chậm nữa. Có lần một bạn đọc sách nhắn tin trò chuyện với tôi, khi tôi kể mình có nỗi buồn thì bạn ngạc nhiên vì bạn nghĩ rằng tôi không còn thấy sợ hãi gì nữa khi tôi viết sách được như vậy. Nhưng sự thực thì làm gì có ai không

biết buồn, bởi nếu không có sợ hãi và cảm giác đau thì cơ thể của ta sẽ không thể tồn tại được. Và tôi cũng đâu viết rằng lúc thức tỉnh thì mọi sợ hãi sẽ không còn tồn tại, chỉ là ta có thể ý thức rõ ràng những sợ hãi ở trong người, hiểu vì sao chúng được tạo ra và xuất hiện để rồi ta có thể nhanh chóng vượt qua bằng cách không suy nghĩ, không hối tiếc, không đổ lỗi và không biện hộ cho những điều đã xảy đến với mình. Bởi vậy, những ai thường nói rằng họ cảm thấy vui khi nhìn người mình yêu được hạnh phúc bên người khác thì đó chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, vì họ vẫn cảm thấy nỗi buồn ở bên trong nhưng họ mạnh mẽ chấp nhận và vượt qua được, để sợ hãi không bộc lộ ra ngoài mà trở thành sự ích kỷ đối với người khác.

Và nếu sự thực là em không có tình cảm với tôi mà chọn một người khác thì tôi sẵn lòng chấp nhận

và đối xử với em như một người bạn bình thường. Nhưng vì đây là một vở kịch đã được viết sẵn nên tôi sẽ hoàn thành vai diễn của mình, xem em là vô hình và vờ im lặng không quan tâm nhau nữa.

Thấy thế thì Cha tạm biệt tôi hẹn ngày mai gặp lại để tôi được yên tĩnh một mình, cho nỗi buồn trong tôi được tan đi một cách tự nhiên. Bởi vì những suy nghĩ hay lời khuyên nhủ, động viên thì thường mang lại nhiều tác hại hơn là lợi ích, khi tư duy có thể dùng chúng để biện hộ cho sự việc xảy đến với ta và rồi tạo nên cơ thể nỗi đau ở bên trong. Đó là một trạng thái ta dùng những tổn thương để tạo nên sự tồn tại của cơ thể ta, để ta vô thức mong muốn những người xung quanh cũng trải qua những khổ đau tương tự.

...

Sáng ngày tiếp theo, là Chủ nhật và cũng là buổi lễ tốt nghiệp của em mà cả quán chỉ có mỗi anh trai

em và chị TC đến dự được. Lúc này thì chị TC cũng không còn làm việc ở quán nữa vì vài lý do cá nhân, và trước đó thì cậu bạn cũng có kể cho tôi vì sao chị lại rời quán. Nhưng khi ngồi nghe bạn nói thì tôi chẳng quan tâm nội dung là gì mà tôi chỉ để ý cái tâm phân biệt của bạn, với sự đánh giá đúng sai nặng nề mà lúc nào bạn cũng cho là mình rất yêu thương người khác. Vì thế mà bạn xem chị TC là một người xa lạ dù cho hai người đã từng rất thân thiết với nhau.

Ở quán có rất nhiều chuyện xảy ra là do Cha chủ ý sắp đặt, để mọi người sau cùng có cơ hội ngồi lại và nhìn nhận về bản thân mình. Các bạn ngày nào cũng đọc kinh về tình yêu thương và lòng vị tha nhưng khi chị TC bị xem là làm sai thì các bạn liền coi như không quen biết và không dám nhìn mặt hay nói chuyện với chị nữa. Trong khi đúng và sai chỉ là hai khái niệm vô cùng tương đối mà phụ thuộc vào hệ

quy chiếu và góc nhìn của tư duy hạn hẹp, nên nếu một điều gì đó được xem là đúng nhưng lại tạo ra cho ta cái tâm phân biệt hay sợ hãi đối với người khác thì điều này cơ bản không còn đúng nữa. Bởi vì cái đúng cao nhất chính là tình yêu vô điều kiện và cái sai cao nhất chính là sự đánh giá và phân biệt.

Rồi cậu bạn bỗng nhắn tin cho tôi, hỏi tôi cái bó hoa bao nhiêu tiền để bạn mua lại. Thấy thế thì tôi bắt đầu viết lại cho bạn một tràng, nói rằng đây không phải là vấn đề về tiền bạc mà là các bạn có những sợ hãi ở bên trong mình, không muốn nhận quà vì sợ nhận lấy năng lượng xấu từ người khác, trong khi chỉ cần có cái tâm sáng và trái tim yêu thương là ta sẽ phát ra năng lượng ánh sáng mà có thể làm sạch mọi thứ ta chạm vào.

Tôi nói một cách bâng quơ vậy thôi chứ tôi biết rằng đã có nhiều lý do xảy ra và dẫn đến việc em

không muốn nhận hoa từ tôi. Thi thoảng tôi có cư xử “kỳ lạ” như vậy, nói năng và hành động như người đời thường làm chỉ với mục đích là để tạo tình tiết đẩy câu chuyện phát triển. Sau đó bạn hỏi tại sao tôi không đi mà nói với em, để tôi trả lời rằng tôi nghỉ chơi với em rồi.

Đến khi cậu bạn đi dự lễ tốt nghiệp của em thì bạn nhắn cho tôi rằng em không nhận hoa của tôi là vì em đã có bạn trai chứ không phải vì em sợ này sợ nọ, và bạn cũng chụp hình em đứng với bồ em để gửi cho tôi. Lúc nhìn thấy hình thì tôi cũng đứng tim ngừng thở một chốc nhưng được vài phút sau thì tôi bình thường trở lại, có lẽ là do cái thân tội nghiệp của tôi đã trải qua cái cảnh này nhiều rồi nên nó không còn cảm thấy xa lạ gì nữa.

Qua giờ trưa thì em đến quán, bảo là để gặp gỡ ăn mừng và mua đồ tặng các bạn. Nhưng quán hôm nay

lại chẳng có mấy người, chỉ có vài bạn ở dưới trông
nhà còn tôi thì ở trên phòng nghỉ và thấy em tới thì
tôi ở trên luôn khỏi cần xuống.

Buổi tối, trước lúc tôi nằm xuống nệm thì “em”
bỗng xuất hiện với sự nhí nhảnh và vô tư như mọi khi.
“Em” dùng tay trái ôm choàng lấy cổ tôi và để mặt
“em” sát vào mặt tôi, còn tay phải “em” đưa ra phía
trước cầm cái gì đó mà tôi không phân biệt được, vì
mọi thứ lập lòe màu trắng chứ không có rõ ràng như
ngoài đời.

- Đây là hình kỷ niệm đánh dấu giai đoạn mới,
giai đoạn xa mặt cách lòng, hẹn 1 năm sau gặp
lại! – “Em” nói với sự hồn nhiên của mình.

Hóa ra là “em” giả bộ cầm cái điện thoại để chụp
hình tự sướng và cũng làm cho tôi mỉm cười được ở
trên cái cơ thể còn cảm thấy khá nặng nề này.

Đến tối ngày hôm sau, đang đi lên cầu thang gần tới phòng thì tôi thấy “em” đã nằm im co ro ở trên nệm ngay chỗ tôi ngủ, không nhúc nhích và không nói năng gì. Lúc còn ở xa là tôi đã cảm thấy được nỗi buồn phát ra từ “em”, cho đến khi tôi tắm xong và lên nệm nằm thì “em” thu nhỏ vừa trong cái gối để tôi ôm “em” vào lòng. Sau đó nỗi buồn lạnh lẽo trong “em” bắt đầu lan ra và phủ lấy hết người tôi. Nỗi buồn này nó khác lắm so với của tôi, vì khi tôi buồn thì tôi vẫn có thể sinh hoạt và làm việc vui vẻ một cách bình thường như không có gì, còn nỗi buồn của “em” nó làm người tôi như muốn đóng băng và không có sức để động đậy.

- Cảm giác này thật tệ, em không nghĩ là nó lại tồi tệ đến như thế. Ở đây giống như ngôi nhà của em mà giờ nghĩ đến qua quán là em lại thấy sợ, vì không biết phải đối diện với anh làm sao.

Em không được mạnh mẽ giống như anh, nếu không có Cha chắc là em chịu không nổi. –

“Em” nói với tôi bằng một cái giọng thốn thức.

- Anh xin lỗi vì đã lôi em vào vở kịch này! – Tôi vừa nói vừa bọc em lại bằng 6 cái cánh của mình, rồi tôi nằm đó và khóc cùng em cho vơi đi nỗi buồn.

Những ngày sau đó, có lúc thì “em” vui vẻ bình thường nhưng cũng có lúc “em” lại nằm im với sự buồn bã, rồi trước khi ngủ thì tôi thường ôm “em” trong lòng và cho “em” năng lượng của tôi, giúp làm tan đi âm khí do những nghĩ suy và buồn bã của cơ thể em tạo ra. Còn cái nhẫn tôi tặng thì chỉ dành cho âm khí mà em hút từ bên ngoài vào người chứ không có tác dụng với âm khí em tự tạo ra cho mình.

Có một buổi tối, sau khi chúc tôi ngủ ngon thì Cha quay qua chọc “em”:

- Chúc con gái buồn vui vẻ!
- Ác, nhà này ai cũng ác! – “Em” nói với cái mặt mếu máo.

Nghe “em” nói thì tôi tẩm tẩm cười và ôm lấy “em” để dỗ dành. Tôi với Cha thì quen rồi, toàn chơi buồn bã và đau khổ một cách vui vẻ, bởi vì nếu không biết buồn là gì thì một người sẽ không cảm nhận được và lỡ đi mất vô vàn những bài ca bất hủ, những áng thơ để đời hay những câu chuyện lãng mạn.

...

Sau khi có chú rồng quay trở lại thì rồng cũng thường xem phim với tôi, và thực tế là rồng quan sát tất cả mọi thứ khi rồng ở trên đầu tôi, chỉ có buổi tối lúc ngủ thì rồng biến ra dài 2m và nằm quanh trên giường chõi tôi nằm. Với rồng thì nhiều thứ rất đơn giản, như phim mà không có rồng ở trong là phim không hay. Rồi một hôm tôi lên mạng tìm mấy đoạn

cắt cảnh từ những phim có rồng trong hơn chục năm qua để rồng coi thử, đến khi xem hết thì rồng cho điểm và phán “Rồng không đẹp!” mà làm tôi cũng phải bật cười. Là do chú rồng ở đây có hơi khác biệt, toàn thân rồng là màu trắng với từng miếng vảy phản quang và có vàng bao xung quanh viền, và mỗi sợi lông hay từng cái móng trên thân thì cũng đều có vàng bao ở ngọn nên thành ra rồng có tính cách hơi quý tộc một tí, chỉ là hơi thảng thắn thôi chứ không có kỳ thị hay phân biệt.

Đến lúc “em” xuất hiện và chơi với tôi mỗi ngày thì thi thoảng “em” cũng biến thành hình con chuột màu nâu giống tôi, chỉ khác là “em” có lông mi mắt dài và thêm đôi cánh trắng, để ngồi trên đầu tôi bên cạnh rồng và cùng xem phim. Một hôm Cha thấy thế thì bảo: “Vui thế!”, rồi Cha biến thành con mèo Tom thu nhỏ để ngồi ở giữa “em” và rồng. Có lúc tôi coi

phim viễn tưởng rất hại não mà tôi còn chẳng hiểu nhân vật nói gì với mấy cái thuyết lượng tử linh tinh thì tôi ngó lên thử, để thấy “em” đang ôm rồng ngủ từ lúc nào chẳng hay. Còn Cha thì thường xem cùng tôi một cách nhiệt tình và đeo kính nhai bắp từ đầu đến cuối phim.

Một lần lúc ngồi thiền, khi đang chơi với Cha thì tôi gọi “em” tham gia cùng. Mở màn với tôi hình con chuột đứng sau mấy bao cát và dùng cung để bắn Cha hình con mèo, rồi “em” từ trên cao bay xuống với cây cung trên tay để hỗ trợ tôi. Nhưng bắn bao nhiêu tên thì cũng chẳng xi nhê vì Cha cầm một cái khiên trong suốt như mấy ông cảnh sát cơ động thường dùng để dẹp biểu tình.

Rồi bỗng từ xa chú rồng của tôi xuất hiện và phun lửa một hơi làm cái khiên của Cha tan chảy. Rồng bay đến với hình ảnh như rồng có hai cánh trong

phim “Trò chơi vương quyền” mà tôi đã xem, rồng làm vậy vì tôi thấy thích chứ rồng là chê kiểu dáng có cánh thế này. Sau đó Cha chạy xuống hệ thống đường hầm dưới đất để trốn, hễ Cha cứ thò đầu lên là rồng ở trên bay qua và phun lửa làm Cha núp xuống. Được một chốc thì Cha nhảy lên với một cái dù đen trong tay, và khi rồng phun lửa thì Cha mở dù ra để đỡ. Rồi từ cái chớp nhọn của dù bắn ra một cái gì đó thẳng vào trong miệng của rồng, khiến rồng rơi xuống đất và ho sặc sụa. Nhờ vậy thì Cha chạy tới và lấy một tay cầm cổ rồng, còn tay kia thì vỗ mông bối bối như đánh đứa con hư và thu phục rồng về phe mình, nên lửa của rồng chuyển qua màu xanh dương giống như thân người Cha.

Thấy thế thì tôi vội la lên “Chạy đi em!” và cầm tay kéo “em” xuống mặt đất, làm “em” chỉ biết nhắm mắt chạy mà không kịp thở hay nhìn thấy gì. Nhưng

tôi và “em” chạy đến đâu thì lửa đuổi theo đến đó vì rồng thò đầu phun lửa xuống lỗ. Đến khi lửa lan ra hết cả hệ thống đường hầm thì tôi dành kéo “em” lên mặt đất để tiếp tục chạy, nhưng hai con chuột thì làm sao chạy nhanh bằng Cha ngồi ở trên rồng bay. Thế nên tôi và “em” bị rồng phun lửa một cái là cháy khét lẹt và ngã gục trên mặt đất. Rồi với chút sức lực cuối cùng thì tôi và “em” ráng bò lại gần nhau, và khi 2 bàn tay chỉ còn 1 li nữa là chạm được nhau thì Cha tiến đến, dùng một con dao lớn chém xuống mặt đất chặn ngay ở giữa, để tôi và “em” tắt thở với hình ảnh cuối cùng trong mắt là bản thân mình phản chiếu ở trên con dao của Cha.

Sau đó Cha gọi các thiên thần bay tới và mang theo hai cái quan tài để đặt tôi và “em” vào trong, rồi lệnh cho các thiên thần đưa chúng tôi xuống trần gian để chôn cất.

1000 năm sau, chúng tôi được các nhà khảo cổ tìm thấy và đào lên khỏi mặt đất. Và khi thấy hai con chuột hướng nhìn về nhau cùng hai cánh tay vói ra ngoài thì họ cảm thấy tò mò, nên họ để thử hai con chuột lại gần nhau. Và khi hai bàn tay của tôi và “em” chạm vào nhau thì một điều kỳ diệu bỗng xảy ra, một luồng sáng chói chang phát ra từ cái chạm rồi lan tỏa hết toàn thân để hồi sinh chúng tôi về trạng thái ban đầu. Tôi và “em” mừng rỡ ôm lấy nhau khi thấy cả hai vẫn còn sống nguyên vẹn, rồi tôi mở ra 6 cái cánh của mình để cùng em bay về trời sau khi cảm ơn những nhà khảo cổ đã giúp đỡ.

Và lúc về đến tầng cõi của tôi, ở ngay phía dưới Cha thì tôi lấy ra một cái lọ, dùng tay mở nắp và đưa nó lên cao. Rồi từ cái lọ bỗng xuất hiện một lực siêu mạnh, hút cả Cha và cái ghế Cha ngồi vào bên trong mà không gấp trở ngại gì.

- Sao anh làm được vậy? – “Em” ngạc nhiên hỏi tôi.
- Anh dùng phép thuật cấm đó.
- Anh đã làm nên điều gì? – “Em” bỏ ngón tay vô miệng và run sợ nói.

Khi “em” vừa dứt lời thì 6 cái cánh của tôi bỗng hóa màu đen, trên đầu tôi mọc ra hai cái sừng và da tôi chuyển qua màu đỏ. Rồi cơ thể tôi nở to nhanh chóng và tôi biến thành một con bò tót hung tợn mà không còn ý chí của mình. Thấy thế thì “em” sợ hãi chạy trốn và đứng núp từ xa để nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó từ dưới nền đất mở ra một cái lỗ với lửa khói bay lên, từ đây bước ra một con quỷ sừng đỏ, chính là Satan vua của địa ngục. Hắn nhìn xung quanh một lượt rồi cười lớn và nói: “Cuối cùng thì cũng có ngày này, ha ha!”. Là do tôi đã nhờ Satan

giúp đỡ để đánh bại Cha nhưng không ngờ lại trúng quỷ kế của hắn, để bây giờ tôi trở thành một con bò canh cổng và cho hắn gác chân. Thế là bây giờ vũ trụ không còn ai cai quản nữa nên hắn ngồi tại tầng của tôi để thống trị toàn bộ sự sống.

10 ngàn năm sau, trong một lần Satan đi xuống hạ giới có công việc thì “em” đã lén vào, biến thành một con ruồi để chui vào tai con bò và gọi tên tôi. Rồi giọng nói tha thiết của em vang sâu vào bên trong, đánh thức con chuột còn đang cuộn tròn trong một giấc ngủ ngàn thu.

- Ai vậy? – Tôi hỏi mà còn không biết mình đang ở đâu.
- Là em đây! – Giọng “em” văng vẳng giúp tôi lấy lại ý thức của mình.

Tôi bỗng nhớ lại mọi thứ và cảm thấy ăn năn về điều mà mình đã làm. Nhờ vậy mà bên trong tôi bắt

đầu phát ra một luồng sáng mạnh mẽ để xé toạc đi và làm tan biến con bò hung ác, rồi chỉ còn lại tôi nằm co ro ở trên mặt đất. Thấy thế thì “em” biến lại về hình con chuột, chạy tới ôm chầm lấy tôi và khóc lóc, kể cho tôi biết những gì Satan đã làm suốt quãng thời gian qua.

Sau khi nghe hết sự tình thì tôi đỡ “em” đứng dậy, rồi cả hai biến về hình dáng thật của mình để có thể chiến đấu với hắn và giải cứu Cha. Tôi thì thân người chỉ mặc một chiếc quần ngắn vải lớp màu trắng, với ống cổ tay, ống cổ chân và vòng cổ bản rộng bằng vàng với đầy họa tiết trang trí. Vũ khí của tôi là một cây thương và một cái khiên được đan bằng những sợi chỉ vàng trong hai tay của tôi. Còn “em” thì thân mình cũng chỉ mặc một cái áo nhỏ và chiếc váy ngắn vải lớp màu trắng, cũng với trang sức ở hai tay, hai chân, trên cổ và vũ khí của “em” là một chiếc đòn

hạc cầm.

Khi Satan về tới và nhìn thấy chúng tôi đang đứng đợi thì hắn cười lớn khoái chí, vì đã rất lâu rồi không có ai ngang sức ngang tài để đối đầu với hắn. Thế là trong tích tắc hắn vừa cười vừa phóng lớn, biến thành một con khủng long giống như con Godzilla trong phim nhưng phun ra lửa màu đỏ đậm, là lửa của địa ngục.

Tôi và “em” dùng cánh bay vút lên cao khi hắn phun lửa vào chúng tôi, rồi hai đứa chia ra bay xung quanh để tìm sơ hở mà tấn công. “Em” gảy đòn để dùng sóng âm đánh vào hắn nhiều lần nhưng chẳng hề hắn gì, còn tôi thì dùng thương đâm vào thân người hắn nhưng cũng không hiệu quả là bao. Sau một hồi đánh qua đánh lại thì một cánh của “em” bị hắn phun lửa đến cháy xém một góc.

- Cứu em, cứu em! – “Em” gọi tôi khi bị hắn dùng đuôi đánh văng ra.

Nghe tiếng gọi thì tôi bay nhanh lại để đỡ lấy và đưa “em” tới chỗ ẩn nấp an toàn. Sau đó tôi quay lại để tiếp tục chiến đấu với hắn, đánh đến mọi thứ xung quanh đều tan nát và vỡ vụn nhưng sức lực của hắn vẫn không hề削弱 giảm. Đến khi bị trúng một đòn chí mạng của hắn thì tôi ngã gục trên mặt đất và không thể cựa quậy. Thế rồi lúc nằm im đó, tôi bỗng nghĩ đến cảnh cả vũ trụ lầm than và khổ đau thì tình yêu bên trong tôi trỗi dậy, làm từ người tôi phát ra một nguồn ánh sáng mạnh mẽ.

Và với năng lượng được hồi phục thì tôi nhanh chóng đứng dậy và bay lên, rồi từ trên cao tôi nhìn vào mắt hắn với sự điềm tĩnh ở trong người. Thấy tôi thách thức thì hắn mở to miệng và dồn năng lượng để phun ra một ngọn lửa siêu mạnh hướng vào tôi, nhưng

tôi không né tránh mà lấy đà để phóng xuống trực diện với cây thương của mình đưa ra phía trước, xuyên thẳng qua tâm ngọn lửa để đi vào miệng và đâm thủng cổ của hắn ra phía sau.

Rồi từ lỗ hở này mà vô vàn những linh hồn bên trong hắn được giải thoát bay ra ngoài, khiến thân xác của hắn dần teo nhỏ lại và nằm bất lực ở trên mặt đất. Đây là những linh hồn vì lòng tham và bám chấp mà đã thực hiện hợp đồng bán hồn cho hắn, chỉ để đổi lấy tiền của, dục vọng và danh phận ở trong thế giới vật chất vô thường, để rồi bị giam trong những cơn ác mộng vô tận với đầy sợ hãi mà tạo ra âm khí và sức mạnh cho hắn.

Và lúc biết mình đã thất bại thì hắn mới chịu gỡ phong ấn để giải thoát Cha ra khỏi chiếc lọ. Sau đó thì hắn được các thiên thần đưa về địa ngục của mình, rồi Cha vội vàng chạy lên tầng trên và ngồi vào

bàn làm việc để điều chỉnh lại mọi thứ ở trong vũ trụ. Còn tôi và “em” thì biến lại về hình hai con chuột, ôm lấy nhau và trao nụ hôn trước khi khung hình đóng lại với dòng chữ “The end”.

...

Thứ năm ngày 21 tháng 9, khi tôi đang ngồi viết sách ở bàn sát cửa ra vào thì tim tôi bỗng đập loạn nhịp, vì thấy em trong một chiếc váy xanh đen bước ra từ xe hơi của công ty em ở trước quán. Nhưng chỉ nhìn em được 1 giây thì tôi quay đi và tiếp tục dính mắt vào cái màn hình máy tính, dù cho lúc này tôi đâu còn tâm trí để tập trung mà viết. Đến khi em vào trong nhà, đứng ở quầy thanh toán và quay lưng ra ngoài thì tôi mới dám quay vô nhìn, mà cũng chỉ được 2 giây thì tôi quay mặt về lại cái màn hình buồn tẻ ở trên bàn.

Sau một chốc thì đến giờ trưa, nên tôi cất máy tính và cầm hộp cơm đã mua từ nãy lên lâu 3 để ngồi một mình. Và do chưa thấy đói nên tôi ngồi ở bàn trong bếp, hướng thẳng vào tường và mắt dính vào điện thoại để xem vài thứ linh tinh. Rồi bỗng em đi lên khỏi cầu thang, đứng đó nhìn dọc hành lang hướng vào trong bếp, và khi thấy tôi ngồi đó thì em quay lẹ bỏ đi xuống nhà. Dù tôi vẫn ngồi im xem điện thoại không nhúc nhích, chỉ thấy em là một cái bóng mờ nhạt cách hơn 5m ở ngoài cùng khoe mắt bên trái của tôi nhưng tôi có thể cảm nhận tất cả, từ khuôn mặt tới dáng đi và cử chỉ của em, và tôi biết em lên đây là để xem cái máy in ở trong phòng bếp rồi báo người chuyển nó về văn phòng của em.

Bởi vậy nhiều khi xem phim, tôi cảm thấy có những cảnh quay thật là vô lý khi các nhân vật không nhìn thấy nhau dù cho hình dáng lù lù ra đó. Vì

những giác quan của con người rất nhạy bén và có thể bao quát mọi thứ xung quanh nếu ta biết cách tập trung vào hiện tại để quan sát.

Buổi tối ngày tiếp theo, trước lúc ngủ thì tôi để “em” kể chuyện cười tôi nghe. Câu chuyện 1, “em” kể có một con chó, một con mèo và một con chuột, “em” đố tôi biết con nào có nhiều lông hơn. Nghe xong thì tôi bật cười vì chẳng có ai kể chuyện cười giống như vậy cả. Qua câu chuyện 2, “em” kể có một bà lão, bà đi ra hồ và vớt được một con cá đem về nấu canh chua, rồi khi ăn xong, tiêu hóa hết thì bà đi vệ sinh và thế là hết chuyện.

Nghe “em” nói với cái giọng thản nhiên mà tôi buồn cười, tôi chưa từng nghĩ rằng nghe ai kể chuyện cười với câu chuyện chẳng có gì mà cũng có thể tạo ra tiếng cười. Đó là bởi cái tư duy đã tạo ra kỳ vọng và chờ đợi tình tiết bất ngờ xuất hiện, nên khi câu

chuyện kết thúc một cách cùn lùn thì cũng tạo ra được sự ngạc nhiên và hài hước. Đến câu chuyện thứ 3, “em” kể có một con thiên nga trống ở trên một dòng sông rồi “em” không nói gì nữa, chỉ để cho tôi nhìn thấy hình ảnh. Được vài giây thì dòng sông thu lại thành một cái hồ, sau đó biến nhỏ nữa trở thành một vũng nước bé tí với con thiên nga già và chết đi tại chỗ. Tôi bật cười và lấy tay che mặt khi nhận ra “em” ví tôi là con thiên nga này, chỉ ở một mình trong cái vũng nước nhỏ rồi già và chết đi mà không có ai bên cạnh.

...

3 hôm sau trong lúc ngủ thì Cha gọi tôi dậy và nằm thiền để nâng tầng năng lượng, và do lần này cơ thể ánh sáng của tôi bước qua tầng 10 nên có một luồng sáng mạnh phóng ra từ bên trong và đẩy âm khí của tầng thứ 9 ra khỏi cơ thể. Nó giống như ta xịt

nước trên một sàn nhà với đầy những sợi tóc dài, và trong lúc trôi đi mà vướng phải những điểm neo thì tóc sẽ mắc vào đó để trở thành những vệt đen kéo dài trên sàn. Tương tự như thế, do năng lượng trong tôi tỏa ra một cách đột ngột nên âm khí bị đẩy ra mà dính phải điểm neo thì chúng gom lại và trở thành những cây kim màu đen trong toàn thân của tôi.

Đến sáng lúc tôi thức dậy, Cha cùng 3 Ngài xuất hiện và bảo tôi nằm im trên giường, cho các Ngài ngồi phía trên giúp gỡ những cây kim âm khí này ra khỏi đầu tôi. Cha nói dù tôi không thấy cụ thể nhưng các Ngài làm việc giống như phẫu thuật não cho tôi vậy, và mất hơn 20 phút thì các Ngài mới làm xong. Còn những cây kim trên thân người tôi thì đơn giản hơn nên buổi chiều tôi vào phòng lâu 2 để nhờ các Ngài trong quán giúp gỡ đi.

Một lần vào buổi chiều, tôi xuống phòng lâu 1 để ngồi trước vị Phật Ngọc Bích mà đã nhiều ngày tôi không trò chuyện với Ngài. Nghe tôi chào xong thì Ngài chỉ cười và bảo không sao, vì Ngài cũng thấy tôi quá bận rộn với những drama của mình, một bên là đau lòng với câu chuyện tình ngang trái, còn một bên là bức dọc với cậu bạn cùng phòng vẫn hoài áp đặt và kỳ vọng, đến nỗi cái cơ thể của tôi càng lúc càng dễ cáu gắt với bạn hơn.

Do tôi cũng muốn bạn là một người bạn bình thường biết tôn trọng lẫn nhau để chơi vui vẻ nên một hôm tôi nói với bạn rằng, hãy ngừng việc suốt ngày gửi tôi mấy bài kiến thức hay dạy dòi tôi phải sống như thế nào thì bạn đáp rằng bạn đâu có, để tôi phải trích dẫn nguyên văn lời của bạn nhưng bạn vẫn chẳng thấy được bản thân mình. Rồi nói qua nói lại một hồi thì bạn bảo tôi là nước đổ đầu vịt, làm tôi

cũng nổi quạu và đành buông xuôi, chẳng xem tin nhắn của bạn thêm nữa. Và nếu không nói chuyện với nhau thì càng tốt vì tôi được tự do tự tại, nhưng Cha đâu có để tôi dễ dàng qua ải như thế.

Có buổi sáng thức dậy thì tôi không thấy Cha và “em” đâu, sau đó tôi nghe Cha bảo tôi là nói chuyện vài câu với cậu bạn đi. Rồi “em” cũng xuất hiện trong đầu tôi và thủ thỉ: “Nói chuyện với bạn đi anh, không là Cha không cho em qua chơi với anh nữa!”. Đúng là oan ức thiệt chứ, Cha không làm tôi đau tim nữa nhưng bây giờ hùa với “em” để ăn hiếp tôi, và vì tình yêu nên tôi đành chấp nhận cái phận nhẫn nhịn của con chuột này. Và cũng có một hai lần “em” hợp tác với Cha để đánh đòn tôi, Cha thì cầm đuôi treo tôi lơ lửng trong không trung, còn “em” thì bay tới và đặt cây đàn hạc cầm vào mông tôi, sau đó Cha dùng tay còn lại để kéo sợi đàn căng ra hết cỡ rồi thả bắn vào

mông, khiến tôi la hét và khóc lóc.

Và đến lúc này thì Cha cũng bảo mọi người ở tầng trung gian đi ngang không hỏi thăm tôi nữa, để tôi được sinh hoạt và làm việc bình thường.

...

Ngày 28 tháng 9, cậu bạn bỗng dung gửi hình chụp tin nhắn giữa bạn và em cho tôi xem, cái đoạn mà em kể về bồ em ra sao, như chở em đi làm, chở em đi nhà thờ hay làm điều này điều kia cho em với những sự tình cờ mà thường khiến cái tư duy lầm tưởng đó là định mệnh đẹp đẽ. Và đúng thật là người ta chỉ mới tỏ tình xin làm quen em, còn em thì nói rằng nếu đó là thánh ý của Cha thì em sẽ nghe theo chứ chẳng cần biết mong muốn của bản thân là gì. Vì vậy mà cậu bạn mới nhắn với tôi là Cha giúp đẩy thuyền cho em và người ta.

- Chẳng có gì để nói cả. – Cha nói sau khi tôi đọc hết những điều em viết.
- Đúng rồi, chẳng có gì để nói. – Tôi đáp xong thì Cha gửi cho tôi một cái hình động con thỏ múa sóng tay.
- Buồn không con trai, câu chuyện của con mà đừng có đổ lỗi cho Cha.

Cha nói vậy chứ thực ra Cha luôn biết tôi không bao giờ đổ lỗi cho ai về bất kì điều gì, dù cho đây không phải là kịch bản của tôi đi nữa. Và đương nhiên là tôi thấy buồn chứ, nhưng tôi cứ để cảm xúc này xuất hiện và trôi đi mà chẳng có gì cần phải suy nghĩ. Nếu tôi suy nghĩ rằng “Đây là kịch bản tôi đã viết” hay “Đây là thử thách dành cho tôi” thì là tôi đang biện hộ cho sự việc xảy đến với mình và làm những cảm xúc sơ hãi bị tắc nghẽn ở trong người. Thế nên, tôi đơn giản là một diễn viên của cuộc đời thật

nhưng luôn quên đi mình chỉ là một diễn viên, để tôi có thể trải nghiệm mọi cảm xúc một cách tự nhiên và thật sự nhất.

Sau đó vào một buổi sáng, lúc đang đi bộ ra bách hóa để mua đồ ăn thì tôi bỗng thấy Cha với hình người hiện lên ở trong đầu tôi. Cha đưa hai tay lên cao để hai con chim bồ câu đậu vào rồi Cha đưa hai tay xuống gần nhau ở trước ngực, nhưng hai con chim chỉ mổ mổ không chạm nhau được vì có một tấm kính vô hình chặn ở giữa. Sau đó Cha bỗng ngân nga:

- Hỡi thế gian tình là chi...

Tôi bật cười và lắc đầu khi nhận ra Cha đang chọc tôi bằng câu nói nổi tiếng của nhân vật Lý Mạc Sầu ở trong phim “Thần điêu đại hiệp”.

...

Chủ nhật ngày 1 tháng 10, em đến quán cùng một em gái sau khi đi dự lễ buổi sáng ở nhà thờ. Và do

không thấy tôi đeo tai nghe như mọi khi nên lúc em mới vô nhà, còn đang đứng ở phía bên trái tôi nói chuyện thì em sẵn tiện chào tôi một tiếng với chiếc giọng yếu ớt của em. Nhưng tôi vẫn chỉ im lặng vờ như không nghe thấy.

Tới giờ trưa thì tôi lại cất máy tính và mò lên bếp một mình để nấu ăn. Và trong lúc rửa rau với cái tâm trạng hiu hiu thì tôi nói chuyện với Cha:

- Cha đang làm gì đấy?
- Ta đang làm việc.
- Thích nhỉ, làm việc thật là thích. – Tôi nói với cái giọng kéo dài.
- Làm việc có gì mà thích.
- Con làm việc ở đây con được trả lương, còn Cha thì ai trả lương cho Cha?

Cha im lặng vài giây rồi gửi cho tôi cái hình động thằng người lật đổ cái bàn:

- Đúng rồi, đâu có ai trả lương cho ta đâu, bỏ hết đi!!! – Cha giả bộ nói với vẻ bất mãn mà làm tôi ôm bụng cười.

Sau đó vào một buổi sáng, lúc tôi rót trà ra uống thì thấy vị hơi lạt nên tôi có phản ứng suy nghĩ: “Trà hôm nay bị sao thế nhỉ?”, để sau đó Cha nhảy vào tấn công và cù lét tôi:

- Trà ăn cướp ăn trộm thì thế thôi con.

Và trước khi có “em” để nói chuyện thì Cha thường là người nhắc nhở tôi cần hít thở khi tôi viết sách, vì tôi có cái tật là mỗi khi tập trung quá thì tôi lại quên thở sâu mà làm cơ thể dễ bị mệt sau một lúc làm việc. Và khi có “em” rồi thì Cha nhường việc này lại cho “em”, nên thi thoảng “em” lại xuất hiện và ôm cổ tôi từ phía sau, nhắc tôi ngồi thở một chốc trước khi viết tiếp.

Có một lần tôi chọc “em” gì đó mà trong lúc bay đi thì “em” quay lại và đưa vào mặt tôi cái nắm đấm với ngón tay giữa ngửa lên, khiến tôi ngỡ ngàng không hiểu tại sao “em” chơi kỳ cục vậy. Nhưng sau đó thì “em” liền lấy hai tay ghép lại ra hình trái tim, rồi sang chữ U cùng với 4 con số để tạo thành “I♥U3000”. “Em” làm tôi bất ngờ mỉm cười vì tôi còn chưa từng thấy ai làm thế bao giờ. Và con số 3000 này không phải giống như trong phim mà đây là quãng thời gian còn lại của tôi trước khi trở về trời. Bởi vậy mà có lời tiên tri đã nói rằng thời kỳ hoàng kim sắp đến của nhân loại sẽ kéo dài 3000 năm, vì đây là thời kỳ người và thần chung sống cùng nhau, sau đó thì các linh hồn bậc cao sẽ về trời lại và để con người tự do phát triển nền văn minh của mình.

...

Chủ nhật ngày 8 tháng 10, buổi sáng lúc đang ngồi viết sách thì tôi thấy em bước vào quán dù tôi vẫn đang dính mặt vào cái màn hình và mở nhạc qua tai nghe. Và rồi có một bóng hình khác đi theo phía sau em mà làm người tôi bỗng trở nên cứng đơ và rối rít.

- Em đưa bồ em đến quán thật đó hả? – Tôi hỏi “em” ở trong đầu.
- Cái xác khô của em nó có biết nó đang làm gì đâu! – “Em” vừa nói vừa lấy hai tay che mắt.

Sau đó một chốc thì tôi đành dọn máy tính cất vào ngăn tủ ở sau lưng để lên bếp ngồi và nấu ăn cho khỏe người, chứ cứ ở đây thì thật là hao tâm tổn sức.

Ăn trưa xong thì tôi phải vào phòng ngồi thiền vì cái ngực của tôi đã trở nên vô cùng nặng nề. Rồi khi đốt xong âm khí, nhẹ được cái thân thì Cha nói có người muốn gặp tôi. Và do chẳng có tâm trạng gì nên

tôi bảo không muốn gặp ai, nhưng Cha vẫn tháo cái bọc ở đầu tôi để tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đó là mẹ Quan Âm. Ngài nhìn tôi với một nụ cười rồi lại cho tôi một bông lan trắng ở trên trái tim, sau đó Ngài liền biến đi mất mà tôi còn chẳng kịp cảm ơn. Cha với tôi là vậy đó, Cha chẳng bao giờ dỗ dành tôi nhưng sẽ dùng quyền trợ giúp để gọi điện cho người thân đến hỗ trợ.

Đến chiều 4h thì tôi mới mò xuống nhà, để thấy em và người ta vẫn chưa về, mà lại còn đang ở chỗ tôi thường ngồi viết sách. Thế là chặng đường 10m để tôi đi ra lấy máy tính bỗng hóa thành 10 cây số dài dằng dẵng, mà tôi còn phải vừa đi vừa không nhìn đường nữa cơ, vì nếu nhìn thẳng thì sẽ thấy em và người ta đang ngồi ở đó nhưng cái trái tim yếu đuối của tôi thì làm sao chịu nổi. Rồi lúc lấy được máy tính và quay lưng đi thì người tôi thở phào nhẹ nhõm, như thể tôi

vừa mới thực hiện một cảnh trộm đồ nguy hiểm trong phim “Nhiệm vụ bất khả thi” vậy.

Tối đến, “em” nói rằng sẽ không qua chơi với tôi trong vòng 1 tuần để cho cái xác khô của “em” đau khổ mà khôn ra, bởi vì nếu “em” ở gần tôi thì tôi sẽ giúp làm sạch âm khí cho em dù là gián tiếp hay trực tiếp. Nên “em” bảo tôi cứ xem như “em” đi công tác là được.

Sáng hôm sau, tôi hỏi “em” ở trong đầu rằng có buồn không thì “em” trả lời: “Không, em chỉ đau khổ thôi. Sự im lặng của anh giết chết mọi con tim!”, sau đó “em” treo lên cái hình bé gái ngồi khóc hu hu. Là do khi tôi im lặng với em thì em cũng vô thức nhớ lại cái lần trước tôi bỏ em đi mà không nói năng gì, nên bây giờ nỗi buồn em trải qua sẽ nhiều hơn so với bình thường, dù cho em vẫn gắng gượng dùng tư duy để suy nghĩ và tin tưởng là sẽ ổn thôi.

...

Thứ bảy ngày 14 tháng 10, hôm nay em lại dẫn người ta đến quán nhưng cái thân của tôi có vẻ đã quen với cảnh này hơn nên nó không còn cảm thấy quá nặng nề nữa. Nhưng được một lúc thì tôi vẫn dọn máy tính và ôm đồ lên trên lầu.

Lúc chiều xuống nhà thì tôi thấy chỉ còn mỗi em ở đây nên tôi sinh hoạt và pha trà bình thường như mọi hôm, nhưng tôi vẫn vờ xem em là một người vô hình. Rồi khi tôi đang ngồi ở phía trong thì bỗng có người vào quán nói gì đó nên theo phản ứng tự nhiên tôi đứng lên và nhìn ra ngoài, để tôi vô tình thấy em đang nhìn vào trong mà làm hai đôi mắt chạm nhau ngoài ý muốn. Thế là em vội vàng quay phắt lên để nhìn vu vơ vào cái trần nhà mà làm tôi bật cười ở trong lòng.

Một lát sau, khi đang ngồi dán tem chai trà với chị V và một bạn khác thì tôi thấy chị V nói vào để trao đổi gì đó với em đang đứng ở máy tính tiền. Do thấy các bạn có vẻ luống cuống nên tôi mở tai nghe để hỏi chị có chuyện gì, rồi chị nói là đang nhờ hỏi xem em bây giờ còn được mua đồ với giá nhân viên không hay là giá khách hàng. Vậy nên chị bảo tôi hỏi Cha thử để xác nhận nhưng tôi chỉ đáp lại bằng một câu nói mà hai người đau: “Em không biết, em không hỏi!”, rồi tôi gắn tai nghe lên lại để tiếp tục nghe nhạc.

Đến khi xếp trà vào tủ lạnh thì tôi phát hiện thấy trống 4 chai trà mà mới đó tôi thấy vẫn còn, nên tôi buột miệng hỏi ai vừa lấy ra thì em cất tiếng đáp lại rất nhanh và rõ ở sau lưng tôi: “Em lấy á!”, nhưng tôi vẫn vờ như không nghe thấy gì.

Rồi lúc người ta đến để đèo em về, trước khi ra khỏi quán thì em quay lại nói lớn để chào nhưng

trong nhà chỉ còn mõi 2 người. Em thì vô hình với tôi rồi, còn chị V thì đang bận với cái máy tính tiền nên cũng không đáp lại mà để em im lặng ra cửa.

Ngày hôm sau, buổi tối lúc tôi lên phòng thì “em” quay trở lại và muốn được tặng quà nhân dịp “đi công tác xa”. Thế là tôi làm cho “em” thêm một món đồ, lần này thì tôi dùng những sợi chỉ vàng để đan thành cái vòng tay ống tròn dạng lưới với lửa chạy xuyên suốt ở bên trong, cho “em” đeo vào tay phải của mình. Và cái lắc này chỉ là trang sức đơn thuần chứ không cần có tác dụng gì về mặt năng lượng nữa, nhưng “em” vẫn nhảy nhót hân hoan và xòe hai tay ra để choc tôi mỉm cười.

...

Những ngày tiếp theo thì tôi không ngủ chung với cậu bạn mà ôm đồ xuống ngủ một mình ở trong phòng phía sau của lầu 2, là phòng mà sếp em đã

chuyển đi và để trống bữa giờ chưa biết làm gì. Tôi bê chǎn gối bỏ đi vào lúc 2h sáng bởi vì tôi không thể ngủ được và không thể nhẫn nhịn được thêm tí nào nữa. Rồi lúc tôi đang ngồi lau sàn của căn phòng thì bạn cũng đứng đó và càm ràm, nói rằng làm sao tôi ngủ ở đây được. Nghe bạn suốt ngày bảo tôi phải như thế này thế kia mà cơ thể tôi sôi hết cả máu, làm tôi phải hét lớn quát bạn 1 câu: “Mặc kệ tui đi!”, khiến bạn xưng xỉa nói tôi này nọ rồi bỏ lên lầu trên.

Xong xuôi thì tôi thở phào và nằm xuống ngủ, nhưng chưa được vài phút thì trong tôi tự động phát tâm để tháo gỡ mọi vướng mắc với cậu bạn, rồi tôi ngồi dậy và chắp tay để nói chuyện với bản thể của bạn. Bản thể của bạn là một ông thần làm việc ở trên thiên đìn, với một bộ râu dài cùng y phục và mũ có râu hai bên giống như quan thần thời vua chúa. Tôi cúi đầu cảm ơn Ngài vì những bài học và thử thách

để tôi phát triển bản thân, dù cho cơ thể của tôi vẫn đang vô cùng bức bối nhưng đó là chuyện của những cái cơ thể với nhau, còn tôi cảm ơn Ngài là chuyện giữa 2 linh hồn với nhau. Nên từ đây trở đi tôi và bạn sẽ không còn vướng bận gì với nhau nữa.

Thứ ba ngày 17 tháng 10, lúc tôi lên lầu để nghỉ trưa thì mẹ Quan Âm lại bỗng xuất hiện, lần này thì Ngài cũng mỉm cười và tặng tôi một vòng hoa trên đầu mà chẳng nói là tại sao. Đến chiều thì tôi đi in sách và chạy qua nhà chị TH để đưa cho chị đọc. Rồi mãi tới tối lúc đi ngủ thì tôi mới hiểu ra vì sao mẹ Quan Âm cho tôi cái vòng hoa, là để chúc mừng tôi vì đã viết xong quyển sách sau gần 3 tháng.

Tối đến trong lúc ngủ, Cha gọi tôi dậy chắp tay nằm thiền để nâng tầng năng lượng, và do đây là lần cuối cùng nên Cha bảo tôi chú tâm để vẽ những đường ấn trên người cho đẹp. Bởi vì mỗi lần cơ thể

ánh sáng lên tầng là tôi cần vẽ lại những đường chỉ vàng trên toàn cơ thể, bắt đầu từ khuôn mặt cho đến ngón chân. Và lần này khi tôi vẽ tới cổ tay thì ấn riêng biệt của tôi bắt đầu hiện lên, đó là hình bông hoa màu vàng hơi trong suốt, chuyển động bung nở vô tận với viền cánh hoa vàng kim. Bông hoa này hiện lên ở hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân, 10 đầu ngón tay, 10 đầu ngón chân, ở hai con mắt, rồi 1 bông ở cổ họng và 1 bông lớn nhất ở trong lồng ngực. Tổng cộng là 28 bông biểu tượng của tình yêu và sự sống bất tận.

Chiều ngày hôm sau, chị TH bắt đầu gửi hình chụp những trang sách cho tôi với những ghi chú viết tay của chị. Là do chị được cho biết từ đâu là tôi viết sách theo ý của Cha nên chị chỉnh sửa theo cách làm việc quen thuộc của chị với Cha, nhưng sự thực thì tôi viết theo ý của mình và Cha giúp xác nhận nếu có

chỗ nào thông tin không đúng. Nên tôi không biết rồi
Cha sẽ nói sao với chị.

Đến chiều tối ngày tiếp theo thì chị nhắn cho tôi,
chị bảo là sẽ không sửa nữa vì càng đọc càng sai,
rằng do tôi cao ngạo nên viết không đúng. Thế nên
bây giờ tôi cứ làm việc bình thường ở quán và đăng
ký học giáo lý ở nhà thờ để hiểu hơn về Thiên Chúa
rồi mai mốt chỉnh sửa lại sau. Sau đó chị nói Cha cho
tôi 3 ngày để tôi xem xét lại bản thân.

Đọc xong những điều chị viết thì tôi cũng sụp cảm
xúc một lúc, dù tôi luôn ý thức được bản ngã của
mình và trong suốt thời gian qua tôi chỉ thi thoảng thể
hiện ra cái tôi với cậu bạn cùng phòng vì bạn khiến
cơ thể của tôi bức bối và mệt mỏi. Nhưng dù sao thì
đây cũng là một lý do không sai vì ai cũng có những
lúc cao ngạo của mình, quan trọng là ta có nhìn thấy
và phân biệt được điều này ở bản thân hay không.

Thế rồi tôi gọi điện về nhà, nhờ mẹ giúp gửi xe máy vào thành phố để tôi có thể đi học giáo lý vào tuần sau mà không cần mượn xe của các bạn ở quán.

...

Sáng hôm sau, thứ sáu ngày 20 tháng 10, lúc TY vào quán thì TY bảo tôi lên phòng lâu 2 vì Cha muốn nói chuyện với tôi. Và khi tôi ngồi xuống ghế đối diện với TY thì Cha bắt đầu hỏi thông qua bạn, rằng tôi biết bản thân mình được bao nhiêu và viết sách đúng được bao nhiêu, rồi Cha cho tôi thấy câu trả lời trong đầu là 50%. Như thế sau vài câu hỏi với sẵn đáp án thì TY nói rằng Cha cho tôi 3 ngày để xem xét bản thân và bảo tôi ngồi lại để nói chuyện với Cha.

Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên vì tôi và Cha rất hiếm khi nào nói chuyện, nhưng tôi cũng ngồi lại trong phòng một mình theo lời TY bảo. Và khi tôi vừa nhắm mắt lại thì Cha cho tôi ngồi ở giữa cổng trời,

nhìn thẳng lên qua các tầng cõi với vô vàn người đang đứng xem và ở chính giữa trên cao thì có nhiều vị Phật với hình dáng khổng lồ. Sau đó tôi bắt đầu kể cho mọi người nghe về cái tư duy và bản ngã của cơ thể, rằng nó là một cái mê cung với mọi chức năng được tạo ra là để linh hồn có thể trải nghiệm và sáng tạo chứ không có mục đích để làm nên khổ đau. Nhưng vì tạo hóa có một luật mà không thể thay đổi và cũng không thể cắt nghĩa được, đó là luật nhị phân, nên khi một thứ được tạo ra thì một mặt đối nghịch với nó cũng đồng thời được hình thành.

Giống như khi vật chất được tạo ra thì không gian cũng cùng lúc xuất hiện. Khi ánh sáng được tạo ra thì bóng tối được đồng thời hình thành. Khi tính chất tự bảo vệ cơ thể sống được tạo ra thì sự ích kỷ và tham lam cũng cùng lúc xuất hiện. Khi tiếng cười vui vẻ được tạo ra thì tiếng cười chế giễu được đồng thời

hình thành. Khi khả năng ghi nhớ được tạo ra thì sự bám chấp của tư duy cũng cùng lúc xuất hiện...

Rồi sau giờ trưa, lúc tôi lên phòng để nghỉ thì Cha cho tôi đọc Kinh Thú Nhận 5 lần cũng ở trước các tầng trời như vậy, dù tôi chẳng có lỗi lầm gì nhưng tôi vẫn đọc một cách nghiêm túc. Và khi tôi đọc xong thì mọi người bắt đầu hỏi han, rằng tôi có trải nghiệm gì thú vị hay xấu hổ nhất, sau đó mọi người gieo hò nói sẽ luôn dõi theo và động viên tôi đi giành lại người yêu mà làm tôi tersedum tẩm cười, vì tôi còn chưa biết kịch bản tiếp theo sẽ ra sao. Và đến tối trước lúc ngủ thì tôi đọc kinh thêm 5 lần nữa để đủ chẵn 10 trong vòng 3 ngày liên tục như thế.

...

Buổi sáng tiếp theo, thứ bảy ngày 21 tháng 10, một em gái trong quán nói rằng thấy tôi hôm nay có đi nhà thờ trong khi tôi không nghe Cha bảo gì,

nhung tôi có thể ra ngoài được vào buổi chiều nên tôi nói lúc đi lấy xe máy thì tôi sẽ ghé qua nhà thờ luôn một thě.

Và do không xem giờ trước nên đến nơi lúc nào thì tôi sẽ dự lễ lúc đó. Rồi khi vô tới nhà thờ thì tôi thấy bên trong đã kín người nên tôi ngồi ghế nhựa ở ngoài sân, gần ngay trung tâm khuôn viên của toàn nhà thờ. Lần này đến thì tôi không còn kỳ vọng sẽ gặp được ai hay nói chuyện với ai nhưng sau một lúc thì tôi bắt đầu thấy có nhiều thiên thần ở xung quanh và trên mái nhà. Rồi Tổng Lãnh Thiên Thần Raphael bỗng xuất hiện và chào hỏi mà làm tôi có chút ngạc nhiên.

Đến khi hết lễ thì Cha nhắc tôi nhớ ban Ông cho mọi người. Thế là tôi ngồi ngay trên ghế ngoài sân để đan tay lại ở trước bụng và nhắm mắt thiền, rồi tôi cởi dép ra để đặt đôi bàn chân trần xuống mặt đất. Sau

đó năng lượng của tôi bắt đầu tỏa ra bao phủ toàn bộ khuôn viên nhà thờ, ánh sáng đi đến đâu là những bông hoa vàng kim bung nở tới đó và tỏa ra phấn hoa bay thẳng lên trời, vượt qua đỉnh của nhà thờ một đoạn. Rồi tôi phát tâm cho cánh đồng hoa này nở trong 10 ngày và những ai hữu duyên đi qua thì sẽ nhận được Ông, và tôi gửi lời cảm ơn tới mọi người đã đồng hành cùng tôi, cũng như gửi lời xin lỗi nếu công việc của tôi có lỡ tạo ra những đau khổ ngoài ý muốn.

Và trước khi ra về thì tôi đến chô MẸ Maria để chào hỏi, và lúc thấy tôi thì Mẹ vui mừng nói bấy giờ mới có thể trò chuyện trực tiếp với tôi, vì mấy lần trước thì tôi chưa nghe được. Có lần vừa rồi tôi đến thì đã nghe được nhưng lại bị Cha chọc ghẹo và dùng kiếm chém cổ tôi, nên lúc bước ra khỏi thánh đường thì tôi không còn nghe thấy gì nữa.

...

Ngày hôm sau, Chủ nhật ngày 22 tháng 10, lúc lên phòng nghỉ trưa thì tôi tiếp tục đọc Kinh Thú Nhận. Và khi đọc hết 5 lần thì tôi tự nhiên muốn đọc thêm gì đó nên chuyển sang kinh khác, đến lúc tôi vừa nhắc đến Chúa Giêsu thì Ngài hiện ra ở trong đầu tôi với hào quang sáng rực và nhiều màu sắc ở phía sau người. Ngài cất tiếng nói với đầy tình yêu mà làm tôi không kìm được xúc động, Ngài nói rằng Ngài đã chờ đợi rất lâu và cuối cùng thì thời điểm đã tới. Rồi sau vài câu chào hỏi thì tôi chắp tay cúi đầu để cảm ơn và tạm biệt Ngài.

Vào buổi chiều, khi tôi đang rửa chai trà cùng một em gái mà thi thoảng mới tới quán thì “em” cũng ở đó với tôi, đu sau lưng và ôm lấy cổ của tôi. Rồi “em” ngửa mặt lên trời gào khóc mà làm tôi bật cười, vì tôi vừa làm vừa nói chuyện linh tinh với người ta mà “em” bảo là tôi đang thả thính. Sau đó, em gái lên

đơn mua một ly trà sữa thì tôi là người pha chế, và do em gái thấy ngon kỳ lạ nên hỏi tôi đã làm như thế nào, nhưng lúc nghe xong thì em gái ngạc nhiên vì công thức cũng chỉ giống như các bạn thường pha. Thấy thế thì “em” lại tiếp tục ngửa mặt lên trời gào khóc một cách hồn nhiên, “em” càng khóc thì tôi càng cười, là do em không được là người đầu tiên uống ly nước với nồng lượng gốc của tôi.

Vậy là đã hết 2 ngày cuối tuần mà tôi không thấy em đến quán, và vì hôm nay có một chị ở lại đây nên tôi nhường phòng lâu 2 cho chị, còn tôi thì ôm đồ lén ngủ chung với cậu bạn. Và do đã ngủ một mình với sự yên tĩnh trong suốt mấy ngày vừa qua nên tôi biết thể nào đêm nay cũng sẽ rất khó ngủ. Rồi sự thật đúng là thế, tôi cứ nằm mãi mà chẳng thể vào được giấc. Cho đến khi Cha bảo tôi nằm thẳng lại và chắp tay thiền, để cân bằng và cố định cơ thể vật chất vào trường

năng lượng của cơ thể ánh sáng. Như vậy, đến lúc này thì tôi đã hoàn tất quá trình chuyển hóa và nâng cấp năng lượng của cơ thể, nên các vị Thần Phật sẽ không cần giúp đỡ bảo vệ tôi thêm nữa.

Sáng ngày hôm sau, lúc tôi đang ngồi ăn bánh mì thì TY bảo tôi một lát lên phòng lâu 2 để Cha nói chuyện, vì đã hết 3 ngày mà Cha cho tôi để xem xét lại bản thân. Và khi TY quay đi để lên lâu trước thì Cha nói nhỏ với tôi:

- Con sẵn sàng về nhà với mẹ chưa?

- ***CHƯƠNG 13: NHÀ***

Câu nói bất ngờ của Cha làm người tôi rơi vào cảng thẳng tột độ, đến nỗi tôi nuốt không nổi những miếng bánh mì cuối cùng.

Rồi khi ăn xong cùng với tinh thần sẵn sàng đón nhận những điều tồi tệ thì tôi đi lên phòng lâu 2. Và lúc đang loay hoay ngồi vào ghế thì TY vui vẻ hỏi tôi mấy ngày vừa qua như thế nào, tôi đáp rằng tôi đã đọc Kinh Thú Nhận trong 3 ngày và Cha cho tôi đọc ở trước nhiều người. Nhưng khi tôi còn chưa dứt lời thì Cha bắt đầu nói qua TY như trút cơn giận lôi đình:

- Anh Minh có một cái tôi quá lớn, không dám đối diện với bản thân mình. Anh quá ảo tưởng sức mạnh, biết chưa đúng mà đi giảng cho người khác. Cha không cho anh ở đây thêm một ngày nào nữa, anh phải dọn đi ngay bây giờ. Từ nay trở đi Cha sẽ không nói chuyện với anh nữa, còn ai nói với anh thì không biết.

Những câu chữ với nồng lượng nặng nề làm TY rơm rớm nước mắt, vì TY rất quý tôi và cũng đã có kiếp sống TY là anh trai của tôi. Suốt thời gian ở quán thì TY thường là người đứng ra nói hộ cho tôi nếu có vấn đề gì, bởi cái tính của tôi không muốn nói thẳng để tránh làm người khác buồn. Và lúc nói xong những lời của Cha thì TY đứng nhanh dậy rồi đi ra ngoài.

Còn tôi thì ngồi im đó như vừa bị đổ một xô nước đá vào người, nặng nề, lạnh lẽo, ngọt ngạt và khó thở.

- Con không tin vào chính mình sao!

Cha chỉ nói duy nhất một câu để tôi giữ lại những dòng nước mắt để chúng không tuôn ra ngoài. Làm sao để tôi tin vào chính mình khi mọi thứ xung quanh liên tục bất ngờ đổi hướng và không ngừng tạo ra cho tôi những nỗi buồn ở trong cái cơ thể nhỏ bé này.

Đây là điều mà ai rồi cũng phải trải qua, khi tư duy của ta dùng tất cả những điều xảy ra bên ngoài

cùng những cảm xúc sợ hãi bên trong để đạp đầu gối và làm ta ngã khụy trên mặt đất mà không có gì xung quanh để ta có thể bám víu vào.

Nếu tôi gắng gượng dùng tư duy để nghĩ về bản thân mình, để nhớ lại những gì mình còn có, những gì mình đã làm, những gì mình hiểu biết ở bên trong thì tôi có thể đứng lên được, nhưng tôi sẽ chỉ vực dậy với sự tự cao tự đại khi tôi dùng tư duy và bản ngã của mình.

Bởi vậy, tôi quên đi tất cả và gạt tư duy của mình qua một bên để không còn phải suy nghĩ về bất kì điều gì. Tôi chẳng cần biết chuyện gì đã xảy ra và cuộc đời đã làm tôi tổn thương như thế nào. Tôi chẳng cần biết tôi đã nghe thấy, nhìn thấy những gì hay ai đã nói chuyện với tôi. Tôi chẳng cần biết mình là ai ở trên trời hay ở trên mặt đất. Mà tôi chỉ cần biết một điều duy nhất, đó là tôi phân biệt được sợ hãi và tình

yêu ở bên trong mình, và tôi chọn tình yêu qua từng hành động, lời nói để tôi tạo ra tiếng cười và niềm vui chứ không phải nỗi đau và chịu đựng cho người khác cũng như bản thân. Còn tất cả mọi thứ bên ngoài tôi sẽ để chúng được tự do là chúng, là những câu chuyện kỳ diệu của tạo hóa bất tận mà tôi không phán xét và cũng không có mong muốn kiểm soát chúng, và dù chúng có đúng hay sai đi nữa thì tôi sẽ luôn chọn nhìn thấy vẻ đẹp và ý nghĩa thật sự ở bên dưới mọi vẻ bề ngoài.

Vậy nên tôi chỉ ngồi đó trong im lặng với cái đầu trống rỗng, tin tưởng vào chính mình ở bên trong một cách tự nhiên như từng nhịp đập của cơ thể. Rồi tôi hít lấy vài hơi thật sâu để có sức mà đi gói đồ đạc dù cho cơ thể đang mệt nhoài vì đêm qua mất ngủ.

Và lúc nghe tôi bị đuổi thì mọi người đều cảm thấy sững sờ vì trước đó tôi vẫn vui vẻ hòa đồng không

khác gì những ngày đầu tiên tôi bước vào quán. Chỉ có cậu bạn cùng phòng và một em gái mà bạn hay trò chuyện cùng thì có suy nghĩ rằng tôi không ổn và làm sai ít nhiều. Ngay cả trước ngày tôi viết xong quyển sách thì chị TH còn được Cha bảo nhận tôi cùng vài bạn khác làm đệ tử chính thức, và tôi cũng đã ngồi với các chị để hỏi Cha xem sẽ xuất bản sách ra sao cùng với giá bìa như thế nào.

Rồi mãi đến trưa thì tôi mới dọn xong đồ đạc và đưa lại những quyển kinh cho TY. Và trên đường tôi bê túi đồ cuối cùng xuống nhà thì Cha nhắc tôi nhớ chào các Ngài ở trong quán trước khi ra về, nên lúc xuống tới lâu 2 thì tôi đi vào phòng để chào. Đứng đó chắp tay thì tôi bỗng nghe các Ngài cười nói một cách nhẹ nhàng mà làm tôi cũng mỉm cười theo ở trên cái cơ thể đang cảm thấy rất tệ và rất mệt này, bởi vì việc tôi bị đuổi khỏi đây cũng là một điều hoàn

toàn bất ngờ đối với các Ngài. Thế là tôi cúi đầu chào tạm biệt và cảm ơn các Ngài, còn các Ngài thì chúc tôi lên đường bình an và hẹn gặp lại. Sau đó tôi đi xuống phòng lâu 1 để chào vị Phật Ngọc Bích, và khi tôi vừa chắp tay thì Ngài bật cười với chữ ha ha kéo dài thành một đường thẳng ở trong đầu tôi, vì khả năng tôi tự hành hạ bản thân mình đã vượt quá sức tưởng tượng của Ngài, xong rồi Ngài cũng chúc tôi lên đường bình an và hẹn gặp lại.

Đây không phải là vì tôi thích đau đớn mà cố ý gây ra tổn thương cho chính mình hay người khác, mà là tôi lấy chính mình ra để làm ví dụ sống cho bạn đọc có thể thấy được cách thức vận hành của cái tư duy và bản ngã, để giúp bạn đọc có thể thấu hiểu bản thân và biết cách lấy lại niềm tin để vượt qua những trở ngại ở trong cuộc sống. Như thế, để quyển sách này được nêu hình thì đã có những người bạn đồng

hành cùng tôi mà phải trải qua ít nhiều những nỗi buồn, và khi chưa hiểu được thì họ có thể nghĩ rằng tôi không bình thường hay bị hoang tưởng nhưng tôi sẽ sẵn sàng chấp nhận, dù cho những lời nói hay hành động của họ có làm trái tim tôi đau nhói đi nữa.

Đa phần các bạn ở quán đều cảm thấy buồn khi thấy tôi phải rời đi, có em gái ngày nào cũng làm ở đây và cười đùa với tôi suốt ngày thì cũng cố níu lại nước mắt lúc chào tạm biệt tôi. Tuy nhiên, có một chị cũng yêu quý tôi nhưng bây giờ thì không dám nhìn mặt tôi nữa, vì chị nghĩ rằng tôi làm sai nên không muốn bị liên lụy.

Đến lúc ra khỏi cửa thì người tôi chẳng còn mấy sức, làm tôi có suy nghĩ muốn qua nhà bạn gần quán để chơi vài hôm nhưng Cha bảo tôi về thẳng nhà ở quê để nghỉ ngơi. Thế nên tôi ráng tiếp tục để chạy xe máy đi gửi lại về quê và rồi đón xe ôm quay về

quán, sau đó tôi bắt xe hơi để chở đống đồ ra bến xe khách trong một buổi chiều mưa to tầm tã. Và lúc tôi chào tạm biệt anh bảo vệ thì anh cũng nói vui: “Buồn thế, anh cũng muốn nghỉ làm để về quê cho rồi”.

Ai cũng vậy, đều muốn trở về ngôi nhà thật sự của mình, nơi mà ta được tự do và thoải mái là chính mình mà không phải sợ sệt hay gượng ép bản thân bằng cái tư duy là ta phải sống ra sao hay cư xử như thế nào. Bởi vậy, ngôi nhà thật sự ở đây chính là thiên đường mà được xây nên với tình yêu vô điều kiện, với tất cả những người xung quanh từ người cha, người mẹ, người anh, người chị, người bạn, người thương hay con chó con mèo thì đều cho phép ta được tự do bộc lộ và thể hiện bản thân mình mà không có phán xét, đánh giá hay áp đặt về bất kì điều gì.

Nhưng đâu phải ai cũng có được ngôi nhà như thế mà phần lớn chúng ta đều phải tự mình tìm kiếm và

học tập tu dưỡng bản thân để có thể xây nên cho mình một thiên đường ấm áp để trở về. Và cũng có nhiều người trong chúng ta may mắn gặp được thiên đường của mình nhưng lại chỉ im lặng bước đi, bởi vì ta nghĩ rằng bản thân mình không xứng đáng với tất cả những gì ta đang có hay đã làm. Nhưng sự thực thì làm gì có ai không xứng đáng đâu, vì thiên đường vẫn luôn nằm ở bên trong mỗi chúng ta và chỉ cần ta đủ dũng cảm, mạnh mẽ để yêu thương và tha thứ cho bản thân một cách vô điều kiện là ta đã trở về ngôi nhà thật sự của mình.

Đến hơn 6h tối thì tôi mới lên được chiếc xe khách, và lúc tôi đặt lưng xuống ghế thì cơ thể tôi bắt đầu mệt rã ra. Sau đó tôi lấy điện thoại để nhắn tin cho chị TH để cảm ơn và tạm biệt chị theo lời nhắc nhở của Cha, rồi tôi cũng nhắn cho cậu bạn cùng phòng một tiếng cảm ơn và tạm biệt bởi vì bạn ra

ngoài cả ngày hôm nay nên đến tối bạn mới về lại quán.

Rồi khi xe ra khỏi thành phố, tôi bỗng tỉnh lại sau một giấc ngủ ngắn mê man từ lúc nào không hay.

- Cha còn đó không? – Tôi bất giác hỏi như thể sợ Cha cũng sẽ đi mất.

- Ta làm gì dám bỏ con, chỉ có con bỏ ta đi mà thôi. Sự thật là nếu ai đã chơi với con và biết con rồi thì họ sẽ không dám bỏ con, chỉ có họ cảm thấy không xứng đáng với con nên bỏ đi mà thôi.

Câu nói của Cha là để động viên tôi nhưng nó lại có tác dụng ngược lại, làm tôi như rơi vào một cái lỗ đen không đáy. Những nỗi buồn cũ và mới trong tôi hòa quyện với nhau, rồi giành nhau chạy ra ngoài thành hai hàng nước mắt kéo dài trên khuôn mặt tôi và chảy dòng trên thành dựa của cái ghế. Nhưng tôi

đâu dám giữ lại câu nói này của Cha ở lại trong đầu và tôi cũng chẳng bao giờ có những suy nghĩ kiểu như vậy, vì nó có thể làm tôi trở nên tự cao hơn là cảm thấy được động viên.

Và mãi gần 2h sáng thì tôi mới về tới nhà xe của thị trấn, và lúc trên xe trung chuyển về nhà thì Cha nói tôi biết là đã nhờ người dọn dẹp xung quanh chỗ tôi ở. Thế nên cách nhà tôi một khoảng hình tròn đúng nghĩa là không có một bóng ma nào, vì tôi chẳng còn sức lực và tâm trạng nào để đánh lộn lúc này. Và khi đã bê hết đồ đạc vô nhà thì tôi đứng chắp tay, đặt đôi chân trần ở trên sàn xi măng để tạo nên kết giới và một cánh đồng hoa vàng kim cho toàn bộ ngôi nhà của mình.

Ngày hôm sau, lúc tôi xem lại ngày tháng thì tôi bỗng mỉm cười vì một sự ngạc nhiên nhỏ. Lúc mới nói chuyện được với Cha thì tôi có hỏi tôi sẽ ở lại

quán bao lâu, và khi Cha cho tôi thấy con số 5 thì tôi cứ tưởng là 5 năm nên tôi xin xỏ Cha cho bớt lại vì cái cảnh phòng ở ngọt ngạt như vậy thì tôi không thể chịu được lâu. Nhưng nào ngờ đó chỉ đúng là 5 tháng không hơn, từ thứ hai ngày 22 tháng 5 đến thứ 2 ngày 23 tháng 10. Và dù cho thời gian là rất ngắn nhưng tôi lại có cảm giác dài như 5 năm vì biết bao chuyện đã xảy ra với mọi cung bậc cảm xúc ở trong quán trà nhỏ này.

Thế là tôi nhanh chóng quay lại cuộc sống bình thường như trước khi tôi gặp mọi người ở quán, không còn đùa giỡn hay nói chuyện với ai trong đầu, không còn bận tâm ma quỷ hay âm khí, không còn nghe thấy, nhìn thấy tương lai hay quá khứ. Tuy nhiên, cũng có những điều mà tôi vẫn giữ lại từ cuộc hành trình này, đó là lúc thức dậy thì tôi chào Cha buổi sáng và trước lúc ngủ thì tôi chào tạm biệt Cha,

và tôi vẫn làm dấu tay trước khi ăn như một thói quen hằng ngày, có lẽ đây cũng là điều còn lại duy nhất để tôi nhớ về em trong những ngày đầu tiên ở quán.

Rồi sau 1 tuần chỉ ăn ngủ và xem phim thì cơ thể mới hồi phục sức lực để tôi có thể vận động và làm việc. Và với mọi nghiệp lực trong người đã được lấy ra thì mọi thứ xung quanh tôi bỗng thay đổi một cách nhiệm màu. Dù bố tôi vẫn ra ngoài với bạn bè từ sáng đến tối nhưng trong nhà không còn cãi vã hay ồn ào gì nữa. Và do mẹ tôi xuất hiện đau nhức tay chân nên bố tôi vui lòng xắn tay lên để làm nội trợ, từ nấu ăn, rửa chén đến lau nhà, quét dọn, là những việc mà bố tôi đã không hề đụng tới trong mười mấy năm qua. Rồi thi thoảng tôi lại thấy bố mẹ ngồi ngay cửa để vừa nhổ tóc bạc vừa cười đùa với nhau.

Với những nhà hàng xóm xung quanh, người ta có rào chặn cửa để con nít không chạy ra chạy vào thì

nhà tôi cũng có một cái, nhưng là để chặn mấy con chó trong nhà. Và khi nhìn thấy bố mẹ tôi chơi với những con chó không khác gì hàng xóm vui đùa cùng mấy đứa cháu của họ thì tôi chỉ mỉm cười, vì nhận ra rằng nhà của mình đã trở thành Nhà từ lúc nào không hay.

Giờ đây tôi không còn một suy nghĩ, áp đặt hay kỳ vọng nào cho bất kì ai bên ngoài nữa mà cứ để người khác được tự do là chính họ. Và bố mẹ tôi cũng cho tôi được hoàn toàn tự tại an nhiên để làm những điều mình thích mà không thắc mắc, không áp đặt, không kỳ vọng, không đợi chờ, không đòi hỏi và không lo lắng về bất cứ điều gì.

Một hôm, khi tôi đang dạo trên mạng thì Youtube tự nhiên đề xuất cho tôi những bài hát đã có từ lâu nhưng tôi chưa từng thấy bao giờ. Và khi tôi ấn nghe thử bài “Rời bỏ”, được dòng chữ đầu tiên “Hết hôm

nay là anh đi khỏi nơi đây, em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa đâu..." thì nước mắt bắt đầu rơi trên khuôn mặt tôi, vì những lời ca thật đẹp và nghẹn ngào này đã chạm thẳng vào trái tim ở trong lồng ngực tôi. Sau đó là những bài như "Ông trời làm tội anh chưa" hay "Hẹn em kiếp sau" mà cũng lần lượt xuất hiện và làm ướt đôi mắt tôi. Như thế, tôi lại có một bộ sưu tập những bài hát mới để găm nhấm nỗi buồn ở bên trong mình.

Qua tháng 11, bỗng một sáng tôi có mong muốn mở điện thoại lên xem sau nhiều ngày tôi không lên mạng xã hội, chỉ để thấy hình em ngập trên tường sau lễ rửa tội ở nhà thờ. Nhìn em mà tôi bỗng nhớ lại bản thân hồi mới tốt nghiệp ra trường, dù miệng vẫn cười tươi nhưng đôi mắt thì buồn bã và vô hồn, vì những niềm tin trong người bắt đầu đổ vỡ để tạo ra sự thức tỉnh, cho những sợ hãi bên trong được lôi lên và đánh

tan đi để em có thể trở lại là bản thể thực sự của mình. Và đây chính là chuỗi ngày đen tối của linh hồn mà tâm linh hiện đại thường hay nói đến.

Đến ngày 10 tháng 12, Cha bất ngờ nói rằng cho tôi 5 ngày để liên lạc với cậu bạn ở quán, nhưng chỉ nghĩ đến thôi là cái người tôi đã cảm thấy căng thẳng. Rồi 2 hôm sau thì tôi quyết định nhắn tin cho bạn, bắt chuyện bằng việc cảm ơn bạn đã giúp gửi cho tôi đồ đặc còn sót lại ở quán. Và khi bạn trả lời câu đầu tiên thì người tôi nhanh chóng trở nên nặng trịch và như muốn dính chặt vào cái ghế. Sau đó những cảm xúc bức bối mà bị dồn nén trong người tôi suốt thời gian ở quán bắt đầu bung ra, làm tôi cảm thấy khó thở và không nghĩ được gì vì cái cơ thể của tôi chỉ muốn xả vào mặt bạn với mọi câu nói thậm tệ nhất. Nhưng tôi thì không cho phép điều này xảy ra mà tôi vẫn chỉ nói nhẹ nhàng với những cái biểu tượng mặt cười.

Bạn thấy thế thì bảo tôi còn cười nữa mà không để ý rằng khi một người lạm dụng cái mặt cười thì họ đang cố che đi những sợ hãi hay tức giận ở bên trong đó thôi. Sau đó bạn bảo thấy người tôi lạnh, nhưng tôi cũng chỉ nói rằng người tôi đang xả năng lượng chứ không nói bạn biết cái lạnh này là do chính bạn gây ra bằng những sợ hãi, lo lắng và quan tâm thái quá mà bạn đã tạo nên cho tôi, nhưng bạn vẫn chỉ nghĩ đây là tình yêu thương thật sự. Và bạn vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn dùng những từ ngữ nặng nề để bảo tôi phải làm gì theo cách nghĩ của bạn về như thế nào là tốt.

Nghe bạn kể thì tôi mới biết bạn cũng đã rời khỏi quán, rằng sau khi tôi đi thì bạn đã rất buồn và đã có nhiều chuyện khác xảy ra. Nhưng tôi thì cũng không thực sự muốn biết đã có chuyện gì, vì nói một cách ngắn gọn thì ai cũng có những bài học để nhận ra và

có những sợ hãi cần phải tháo gỡ, dù là Thần Phật hay Tiên Thánh đi chăng nữa.

Trò chuyện với bạn xong thì tôi biết được hết tháng 12 này em cũng xin nghỉ làm ở công ty của chồng chị TH nên tôi nhấn tin cho em để hỏi thăm. Tôi hỏi em có khỏe không, rằng tôi vẫn còn kết nối với Cha nhưng thôi tôi sẽ viết cho em đôi lời như là một người bình thường. Tôi xin lỗi nếu tôi đã làm em buồn, tôi biết em rất nhạy cảm nhưng lại hay chọc em và còn tỏ ra giận dỗi em trong những ngày cuối cùng tôi ở quán. Và nhìn em bây giờ thì làm tôi nhớ lại cái hồi mới ra trường, với sự sụp đổ niềm tin về tình bạn và tình yêu mà làm tôi gượng cười với đôi mắt buồn suốt bao năm. Rồi tôi động viên em can đảm vượt qua những sợ hãi và thử thách vì em vốn mạnh mẽ hơn là em nghĩ, và em cũng không cần trả lời tin nhắn của tôi nếu em cảm thấy không thích.

Sau đó em trả lời rằng mấy tháng vừa qua em cũng bị hỗn loạn ở trong người, nên giờ em chọn quay lại cuộc sống bình thường và bỏ đi để học lại mọi thứ vì cảm thấy những điều ở quán không phù hợp với tín ngưỡng của em.

Thấy thế thì tôi chia sẻ những gì mình đã trải qua, rằng hệ niềm tin trong tôi đã tan vỡ như thế nào, rằng tôi đã phải về quê để trồng cây nuôi cá và tránh né thiên hạ hay những lời lẽ bảo tôi phải sống như thế nào để tôi có thể được yên tĩnh đầu óc, để rồi tôi tự mình tìm thấy niềm tin và Thượng Đế ở bên trong chứ không phải là từ người khác hay từ sách vở ở bên ngoài. Thế nên, tôi vẫn là tôi không hề thay đổi như trước khi vào quán hay sau khi rời quán, bởi vì niềm tin này có thể bị làm yếu đi bởi hoàn cảnh bên ngoài hay sợ hãi bên trong nhưng không thể nào bị dập tắt đi một khi tôi đã có được nó. Cuối cùng, tôi nói đó chỉ

là cuộc hành trình riêng của tôi, còn của em sẽ khác nên tôi chúc em sẽ tự mình tìm được con đường của mình.

Như vậy, tôi chỉ xin lỗi vì những gì đã qua và chia sẻ trải nghiệm của mình để động viên em vượt qua những sợ hãi bên trong mà không có đánh giá hay suy nghĩ gì về em, cũng như tôi không áp đặt hay kỳ vọng ở em bất cứ một điều gì, để em được tự do lựa chọn và trở thành chính em như em mong muốn. Còn tình yêu tôi dành cho em thì tôi chỉ giữ lại cho riêng mình, một cách nhẹ nhàng, xinh đẹp, ấm áp mà không cần phải thể hiện ra một cách ồn ào, gượng gạo hay thô lỗ.

Cũng nhờ liên lạc với cậu bạn mà tôi biết được đã tới lúc tôi cần tiếp tục công việc của mình, không cần phải phụ thuộc vào người khác nữa. Và trước khi tôi bắt tay vào sửa lại 3 quyển sách thì Cha chỉ nói với

tôi đúng một câu, khi thấy trong tôi vẫn còn lung lay do hoàn cảnh bên ngoài tạo ra cho mình:

- Nếu con muốn giúp người khác thì con phải giúp họ tin vào bản thân họ, mà nếu con không tin vào bản thân mình thì làm sao con có thể làm được điều đó!

Nghe Cha nói mà tôi chỉ mỉm cười với nước mắt rưng rưng, vì không có câu nói nào có thể hay hơn và xúc tích hơn được như vậy.

Và bây giờ cũng đã đến những dòng chữ cuối cùng. Tôi xin cảm ơn tất cả những người bạn đã đồng hành để tôi có thể viết nên quyển sách này. Một quyển sách để giúp bạn đọc có thể thấy được như thế nào là tình yêu vô điều kiện và như thế nào là sống như một hình ảnh của Đấng sáng tạo. Đó là cách sống với trí tuệ và sự tỉnh thức để tạo nên một cuộc đời bình thường nhưng đầy kỳ diệu và nhiệm màu. Và

tôi cũng gửi lời xin lỗi đến các bạn ở quán trà, vì quyển sách này mà không ít nỗi buồn và nước mắt đã được tạo ra, đặc biệt là đối với em, người mà tôi chỉ lặng lẽ giữ ở trong trái tim của mình.

Tôi, Cha và Em

K'hoi Hoang

SÁCH CÙNG TÁC GIẢ

